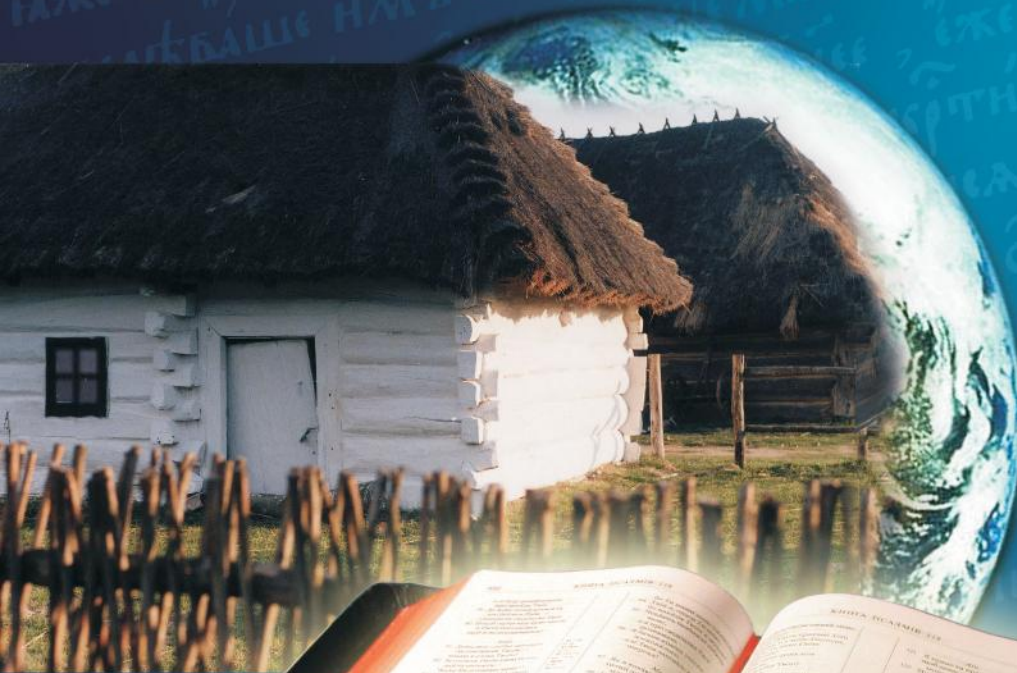

БЛАГОВІСНИК

№ 1, 2003

**Навіки,
о Господи, слово Твоє
в небесах пробуває.**

Псалом 118:89

**100-ліття Біблії
українською мовою**

**Коли одного шотландського місіонера
запитали, який переклад Біблії
найкращий, то він відповів:**

**«Найкращий переклад –
моєї мами:
вона переклала Біблію
в моє життя».**

Перед смертю Вальтер Скотт, великий шотландський поет і прозаїк, попросив свого друга, який не відходив від його постелі:

«Будь ласка, почитай мені Книгу». —

«Яку книгу?» — перепитав той. —

«Хіба ти не знаєш? — була відповідь. — Вона тільки одна».

Мова була про Книгу. Про Книгу, яка тільки й може називатися книгою. Тому що в цьому розумінні, в якому ця

Книга є книгою, ніяка інша книгою бути не може.

Більше того, всю решту книг ми маємо тільки тому, що існує

Книга. Саме для її поширення 500 років тому Ян Гуттенберг

винайшов друкарський станок.

Через 100 років після цього Іван Федоров створив друкарський

прес знову ж таки, щоб друкувати Книгу — саме її.

Більше того, більшість народів, які живуть на землі, мають свою писемність тільки тому, що ті, хто вже читав Книгу,

хотіли, щоб й інші прочитали її.

Серед цих народів є і ми з вами.

Саме для поширення Книги серед східнослов'янських племен

іноземці-місіонери Кирило і Мефодій створили алфавіт,

названий «кирилицею», який став основою єдиної східнослов'янської писемності...

І все це — дякуючи Книзі.

Потім було надруковано багато інших книжок,

в тому числі ті, які критикують Книгу.

Але вже те, що вони вийшли в світ,

свідчить про значення Книги.

Якщо б не Книга, не було б створено спеціально для неї друкарського станка

і цих книжок не було б чим друкувати.

До того ж, яка б не була популярна

та чи інша книжка в той чи інший час,

не було випадку, щоб який-небудь

бестселер перевищив наклад,

яким щорік розходиться Книга.

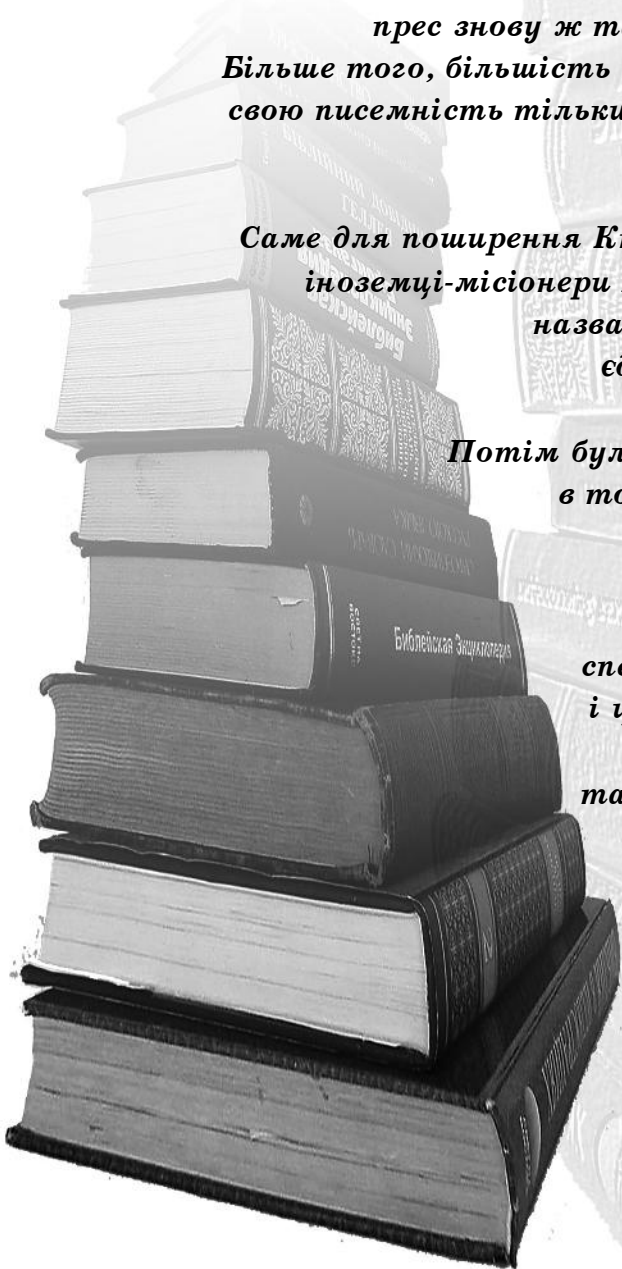
Ця Книга займає таке особливе

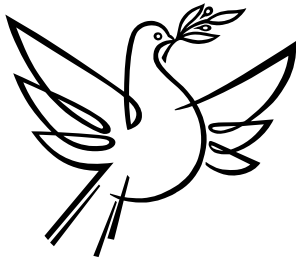
становище, що навіть не має

потреби в назві,

вона так і називається — «Книга»

або по-грецьки — Біблія.

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 1,2003 (39)

січень-березень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (03322) 544-06
(0332) 78-99-85

Факс: (0332) 789-798

E-mail: jurnal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК,
Ольга МІЦЕВСЬКА,
Володимир ШОЛОМ,
Анна ЯРУТА,
Олександр КУЗЬМИЧ

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 62-34-68

У номері:

М. Паночко. «Не минуться слова Мої!».....	4
Славетні імена	7
Біблія українською мовою	8
І.Огієнко: «Я все життя орав та сіяв...»	14
О. Кузьмич. Дроздинська Біблія	16
Інтерв'ю з генеральним секретарем УБТ Романом Вовком ...	18
Д.Муді. Коли Бог розмовляє зі мною	22
Сенсаційні знахідки з кумранських печер	23

Олександр Кузьмич.

Батьківські обійми

«Отчого дому»24

В.Степанов. Привид «Титаніка» бродить 21 століттям	28
Є.Сидулін. Доля	32
В.Мірко. Чому засмучений Давид?	34
О.Татарова. «Я вірю, що у вічності в мене будуть здорові руки і ноги»	37
І.Пилипака. Долиною тіні смертної	38
Ю.Вавринюк. Найщасливіша людина на світі	40
Ю.Богачов. Начальник відділу	44
Поетична сторінка	46

Ювілейні служіння у рівненських церквах «Молодіжна» та «Світанкова зоря»48

Юридична консультація. Надання земельної ділянки під будівництво молитовного дому	52
Події, хроніка, новини	54

На третій сторінці обкладинки фото Юрія КОСТЮКА.
Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«І сказав Хілкійя, первосвященик, до писаря Шафана: «Я знайшов у Господньому домі Книгу Закону!» (2 Цар. 22:8).

«Світ переступив поріг нового тисячоліття» — ця фраза стала настільки банальною, як у засобах масової інформації, так і в простих розмовах, що на неї не звертають уваги. Та й сам факт, що ми переступили отой довгоочікуваний поріг, теж став звичним. Третє тисячоліття — вже реальність, і планета дуже швидко адаптувалася до нового іміджу. Проте, уважно придивившись, майже усі визнають, що ми за ці останні десятиліття стали зовсім іншими. Людський геній до невпізнанності змінив все: і природу, і життя, ідеологію та й саму людину. Лише одне покоління зробило такий гігантський крок, як до нього — усі попередні. Правда, в моралі та у взаєминах мало що змінилося — ті ж самі війни, інтриги, ненависть, злоба, недовіра, жорстокість. Душа не змінилася...

Втім, зміни все-таки були, є і будуть. На різних рівнях, в різних масштабах, з різними наслідками. Ці зміни, що стаються в глибині людської душі, фактично і є головною темою нашого журналу. Є тисячі прикладів, коли щось відбувалося чи то з окремою людиною, чи з групою людей — і вони раптом повністю змінювалися: їхні думки, світогляд, поведінка, вони ставали зовсім іншими, ми б сказали, новими. Що ж є причиною таких величезних змін? Як не дивно, але майже усі мають одну-однісіньку причину — Слово Боже. Їхнього серця торкнулося Слово Боже. І ті зміни в людині це Слово називає духовним переродженням. За увесь час, протягом якого люди доторкалися до духовного джерела Святого Писання, ніхто так і не зміг повністю осягнути таїну Божого відкриття. Навіть ті, хто реально на собі відчув силу Святого Писання, не можуть пояснити його дії та сили. Та незаперечним залишається той факт, що святе Слово може кардинально змінювати як окремих особистостей, так і цілі народи. Майже усі пробудження, чи то місцевого, чи світового масштабу, починалися з читання Слова Божого.

Пробудження за часу царя Йосії, коли Божий народ потону в гріхах та ідолопоклонстві, розпочалося з маленької події, коли первосвященик випадково знайшов у храмі запилену Книгу Закону. Прочитавши її, цар роздер не лише свій одяг, він роздер від усвідомлення своєї та загальнонародної гріховності своє серце, і — повернувся до Господа. Реформація Мартина Лютера розпочалася з уважного вивчення Біблії — і Європа прокинулася з духовного сну. Всесвітня евангелізація 19-20 століття відбулася тому, що тисячі перекладачів працювали над перекладом вічного Слова на мови народів світу.

Ми у третьому тисячолітті маємо вдосталь Біблій: друкованих, на касетах, в комп'ютері. На жаль, ми так мало маємо її у серцях.

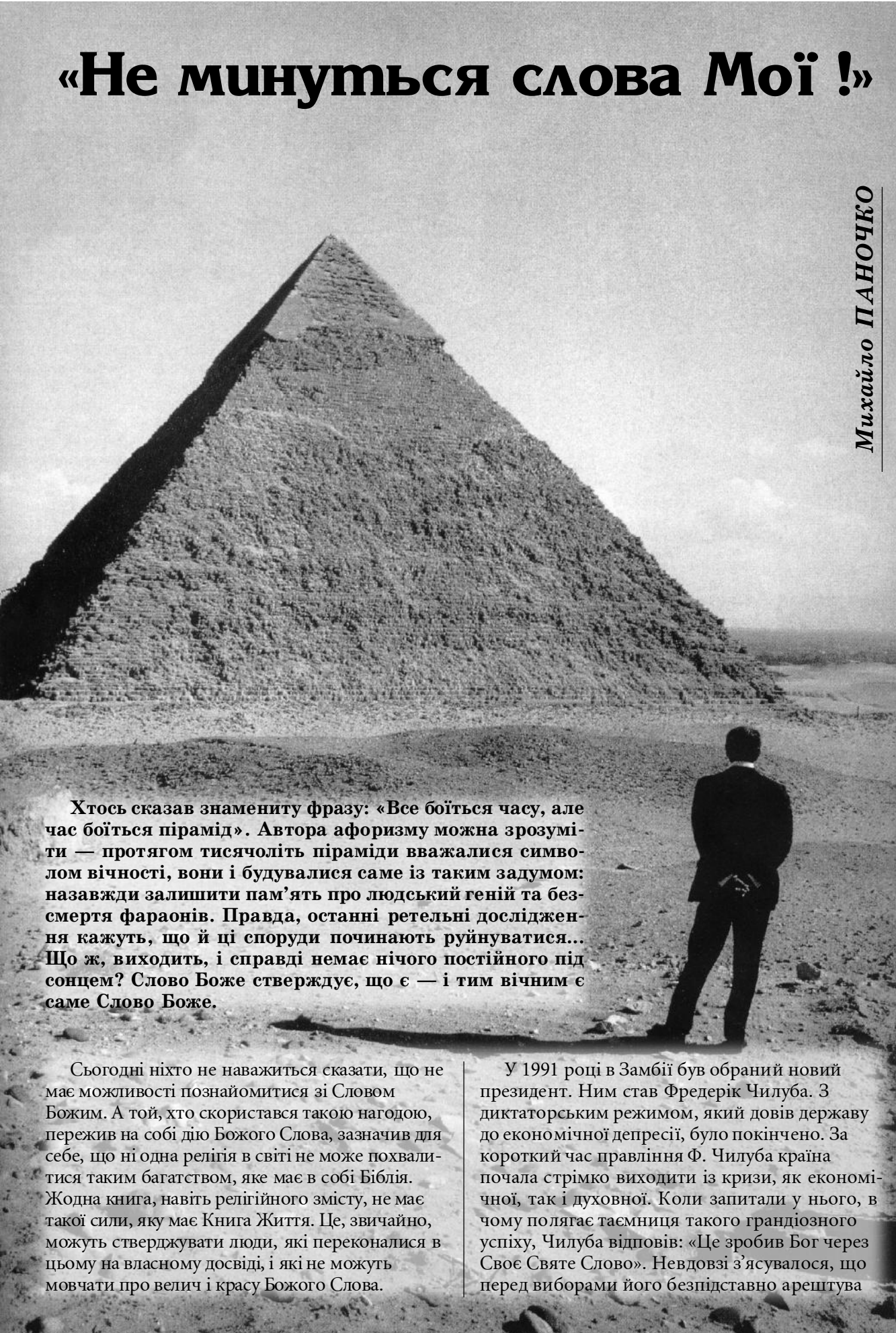
Наш народ у 2003 році відзначає столітній ювілей Біблії українською мовою. Хоча із самим Священним Писанням він був знайомий уже давно, ще з часів Володимира. Це величезна милість Господня, що ми більше як тисячоліття чуємо живі слова Божого закону. Не завжди ми жили за тим законом, але було в історії чимало хвилин, коли ми, як старозавітній цар Йосія, віднаходили серед життєвого мотлоху стару Книгу, витирали з неї пил гріха та упередження, читали її — і вона витирала пил з нашої душі.

На початку третього тисячоліття Бог дає нам можливість виправити своє життя згідно написаного у Вічній Книзі. І зробити це можна так, як робили це наші батьки та діди, усі, кого торкнулося Слово вічного Бога: «Ідіть, зверніться до Господа про мене й про народ, та про всього Юду, про слова цієї знайденої книги. Великий бо гнів Господній, що запалився на нас за те, що батьки наші не слухалися слів цієї книги, щоб робити все, що написано про нас» (2 Цар. 22:13).

«Не минуться слова Мої!»

Михайло ПАНОЧКО

Хтось сказав знамениту фразу: «Все боїться часу, але час боїться пірамід». Автора афоризму можна зрозуміти — протягом тисячоліть піраміди вважалися символом вічності, вони і будувалися саме із таким задумом: назавжди залишити пам'ять про людський геній та безсмертя фараонів. Правда, останні ретельні дослідження кажуть, що й ці споруди починають руйнуватися... Що ж, виходить, і справді немає нічого постійного під сонцем? Слово Боже стверджує, що є — і тим вічним є саме Слово Боже.

Сьогодні ніхто не наважиться сказати, що не має можливості познайомитися зі Словом Божим. А той, хто скористався такою нагодою, пережив на собі дію Божого Слова, зазначив для себе, що ні одна релігія в світі не може похвалитися таким багатством, яке має в собі Біблія. Жодна книга, навіть релігійного змісту, не має такої сили, яку має Книга Життя. Це, звичайно, можуть стверджувати люди, які переконалися в цьому на власному досвіді, і які не можуть мовчати про велич і красу Божого Слова.

У 1991 році в Замбії був обраний новий президент. Ним став Фредерік Чилуба. З диктаторським режимом, який довів державу до економічної депресії, було покінчено. За короткий час правління Ф. Чилуба країна почала стрімко виходити із кризи, як економічної, так і духовної. Коли запитали у нього, в чому полягає таємниця такого грандіозного успіху, Чилуба відповів: «Це зробив Бог через Своє Святе Слово». Невдовзі з'ясувалося, що перед виборами його безпідставно арештува

ли і посадили до в'язниці, мотивуючи це тим, що він нібито зазіхав скинути диктаторський режим. Саме там він за декілька місяців перечитав кілька разів Новий Заповіт. І слова Христові освітили його душу, він щиро покався і увірував в Ісуса Христа. Коли його звільнили за відсутністю доказів, він вже був новою людиною, народженою згори. Тією людиною, яка вирішила керувати країною з Біблією в руках і з молитвою на вустах. Успіх не змусив себе чекати. Ось що може зробити в серці однієї людини Слово Боже, яке є живим і діяльним. А від цього може змінитися і вся країна.

Сам Ісус Христос про Слово Боже сказав: «Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!» (Лк. 21:33). Всі ми ледь встигаємо спостерігати за швидкоплинним часом і подіями, які змінюються із шаленою швидкістю. Все навколо нас змінюється, змінюються цілі системи. Що тільки людство не пережило за останнє сторіччя: дві світові війни, десятки державних переворотів, голодомори і геноциди, які забрали близько 100 млн. осіб. А з іншого боку — науково-технічний прогрес, бурхливий розвиток науки і освоєння космічного простору. Те, що десять років здавалося неможливим, сьогодні стає реальністю. І ми віримо, що такі зміни будуть до кінця історії людства. Здається, немає нічого незмінного. Незмінними, на перший погляд, здаються і небо, і земля.

Перед нами жили мільярди людей, які, так як і ми, любили життя, працювали на землі, любувалися красою зоряного неба. Вони залишили те, що їм здавалося вічним і незмінним. Чи не є подібними до цих людей ми з вами? Прийде і наш час, коли ми також залишимо це життя, і буде зустріч з Богом, Який буде судити всіх людей згідно Слова Свого. Його Господь поставив вище всього, міцніше воно за землю і небо, які, як ми вже з вами читали, проминуть.

Ісус Христос підтвердив незмінність Божого Слова. По-перше, все, що написано в Біблії, виконалось, виконується і виконається. По-друге, Біблія написана для людей, для їхнього

блага, духовного збагачення, спасіння. По-третє, авторитет Божого Слова надзвичайно великий і незмінний, все підзвітне Йому. По-четверте, теперішнє зло, влада темряви є тимчасовими явищами, а влада Христа є необмеженою і вічною. По-п'яте, останнє слово в історії людства належить тільки Богу.

Посилаючи своїх учнів на працю, Господь їм заповів проповідувати Євангелію всьому створінню. Сказав Він до них: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідectво народам усім» (Мт. 24:14). Він не сказав, щоб апостоли звершували обряди чи інші релігійні церемонії, а чітко наказав іти і звіщати Слово Боже. Пізніше апостол Павло своєму учневі Тимофію також наказував «проповідувати Слово» (2Тим. 4:2). Коли ми читаємо перший розділ Євангелії від Івана, то зауважуємо, що спочатку було Слово, і через Слово все сталося і через Слово прийшло життя для людей. Через Слово прийшло спасіння і визволення від рабства гріха і темряви (див. Ів. 1:1-5).

Проти цього Слова завжди велась жорстока боротьба. Згадаймо, як противились проповіді апостолів фарисеї і книжники, як непримиренно воювали римські імператори проти Слова. Вони не знали того, що Слово Боже сильніше зброї і в'язниць. Ще зовсім недавно було категорично заборонено друкувати чи продавати Біблію. Посилено працювали служби атеїзму, щоб посміятись над Біблією і тими, хто її читав і вірив. Спеціально була випущена «Біблія для віруючих і невіруючих», де висміювались і спотворювались Слова із Святого Письма. Нам зрозуміло, що сатана ненавидить Слово і тому веде непримиренну війну проти Євангелії. Величезні зусилля ворог докладає, щоб витіснити проповідь Слова із життя і служіння Церкви Христової. Коли це вдається, то завмирає духовність. Ось чому Христос попереджував своїх учнів, щоб вони пильнували в Слові і не піддалися спокусі. Християнин, який погано знає Біблію, скоро стане жертвою якогось лжевчення. Сьогодні селами і містами ходять люди різного віку, які роздають журнали і брошури з спотвореним вченням Слова Божого. Вони знають деякі уривки із Біблії, пояснення яких аж ніяк не відповідає її контексту. Вся релігійна література повинна бути перевіреною Словом Божим і Духом Святої Євангелії. Хто не знає добре Слова Божого, починає споживати нездорову науку, суть якої полягає в приниженні Ісуса Христа — і як Божого Сина, і як Бога. Не можна порівнювати Ісуса з Адамом! Між ними велика різниця в духовній сфері. Ісус по Духу — є Господом і Богом. Про

*Михайло
ПАНОЧКО,
єпископ
Всеукраїнського Союзу
Церков Християн
Віри Євангельської*

це багато пише Біблія. Місце із Біблії, яке ми прочитали на початку, ще раз доводить цю істину: «Небо і земля проминуться, але не минуться Слова Мої» (Мр. 13:31). Хіба не зрозуміло, що так міг сказати тільки Той, Хто має владу на небі і на землі, і перед Яким вклониться «кожне коліно небесних, земних і підземних» (Фил.2:10). Ісусу належить вся слава як Богу, бо Він є образ Бога невидимого. І Він мав повне право сказати: «Віруйте в Бога і в мене віруйте» (Ів. 14:1, а також Ів. 5:12). Якщо ми не приймаємо вірою в наші серця Ісуса Христа, то Бог-Отець з нами не може мати ніякої спільності. Ось чому всім людям необхідно свідчити про Ісуса Христа, а не про інші імена, хоч і біблійні. Тому що написано: «Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12). Авторитет Ісуса Христа рівняється з авторитетом старозавітного імені Бога-Творця. Відповідно, і Слова, сказані Ісусом, рівняються із Словами Бога-Отця.

В Нагірній проповіді Христа (Мт. 5-7) неодноразово наголошується: «Всі чули, що сказано... (мається на увазі Закон Мойсея). А Я вам кажу...» Жодний християнин не сумнівається, що слова Христові є Словами Божими. Новий Заповіт доводить нам, що хто вірує в Христа, той вірує в Бога (Ів. 3:15,36; 6:47). Хто любить і шанує Христа, той любить і шанує Бога. Хто слухає Христові Слова, той слухає Слова Божі. І, навпаки, якщо ми знехтуємо Словами Христовими, то це означитиме, що ми не дорожимо Богом і Його Словом. Ось чому Ісус заявив усьому людству: «Небо і земля проминуться, але не минуться Слова Мої». Так сказати міг Цар Всесвіту, якого в своєму посланні апостол Павло називає Богом: «А Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на вічні віки. Амінь» (1Тим. 1:17).

Отже, на нас покладена велика відповідальність перед Богом, Який подарував нам Своє вічне Слово. Цим Словом були створені небо і земля, були застережені перші люди від смерті і зла (див. Євр. 11:3). Словом Бог звертався через пророків до людей, виявляючи

свою волю. Слово «стало тілом і перебувало між нами, повне благодаті та правди» (Ів. 1:14). Словом народилася Церква Христова. Словом спасається всякий, хто вірує в Нього. Словом держаться теперішні небо і земля і зберігаються для огню на день суду. Словом буде судитися кожний, хто жив на землі.

Переконалий, що всі тепер розуміють, чому такою важливою є проповідь Слова Божого. Слухаючи Його, у кожного із нас народжується віра, яка називається Божою вірою, яка ніколи не сумнівається (див. Рим. 10:17). Саме така віра потрібна нам сьогодні, — віра, діюча любов'ю, добротою, чесністю.

Отже, як ми вже знаємо, все в духовному світі є взаємопов'язаним. Якщо правильно зроблені перші кроки, то і наступні для нас стануть більш впевненими і правильними. Прийняти рішення належить кожному: приймаючи Слово — ми приймаємо Христа, відкидаючи Його — ми відкидаємо і Христа. Яскравим доказом цього є історія Ізраїльського народу, який відкинув свого Месію, відкинув Слово Господа. Мойсей та Ісус Навин плакали над їхньою долею, бо знали, що їх чекає попереду. Знає Бог, що чекає нас у майбутньому, відповідно до того, яке місце в нашому житті ми відводили Його Слову. «Блаженні, хто слухає Слово Моє і виконує Його», — сказав Христос (Об. 1:3). «Блаженний чоловік, що любить заповіді Господні», — записано в Біблії (Пр. 29:18). Ці слова чітко передбачають наше майбутнє. Якщо ми легковажимо Словом або «нейтральні» до Нього, ми нехтуємо своїм блаженством, своїм щастям, врешті-решт, своєю долею. Пам'ятайте, що Бог не бажає смерті грішника, а бажає щоб кожний покався і жив за Словом Його. Пам'ятайте, що ви живете у вік благодаті, день великого Божого милосердя. Тож не мудро не скористатися цією чудовою нагодою примиритись з Богом — через Слово, через Ісуса Христа. Прийміть своїм серцем Слово Боже. Довіряйте Йому, вивчайте і досліджуйте Його. Завжди моліться і практикуйте в житті те, що вас навчає Біблія. Тільки життя за Словом Божим дає усім нам право називатись християнами.

Цей Ісус із Назарету, без грошей і без зброї, завойовував більше мільйонів, ніж Олександр Македонський, Цезар, Магомет і Наполеон; без науки і освіти Він набагато яскравіше освітив людські і божественні предмети, ніж усі філософи і вчені разом взяті; без схоластичного красномовства Він виголошував такі слова Життя, як ніхто до і після Нього, і вплив вони мали такий, якого ніколи не досягав жодний оратор чи поет; не написавши жодного рядка, Він привів у рух більше письменників і заохотив на більшу кількість проповідей, промов, дискусій, наукових праць, творів мистецтва і пісень хвали, ніж ціла армія великих мужів давнього часу і сучасності.

Филип Шафф, історик

Біблія Гутенберга

Йоганн Гутенберг зростав у Майнці (Німеччина). Його батько, людина багата, придбав для нього багато книг, які він жадібно вивчав. Книги були дуже дорогими, їхня ціна іноді досягала вартості цілої ферми. Місцеві писарі переписували книги від руки, художники на полях малювали ілюстрації, палітурники опрацьовували книги шкірою. І, нарешті, на шкіряній обкладинці латунним штемпелем робилося тиснення назви кни-

ги. І цей штемпель змусив Йоганна задуматися: а чому не зробити окремі металеві букви і не складати з них слова? Чому б не складати з таких шрифтів сторінки друкованого тексту з використанням пресу?

Йоганн переїхав до Страсбурга і поряд із старим монастирем організував підпільну майстерню. Незважаючи на численні проблеми, він важко працював багато років, щоби довести свій винахід до робочого стану. Пізніше Гутенберг повернувся до Майнца, де отримав спадщину, яка забезпечила йому постійний прибуток.

Він організував типографію і 1450 року почав готуватися до друкарської справи.

Першою книгою для друкування він обрав Біблію. Для цього діла він взяв у кредит 800 гульденів у Йоганна Фауста терміном на п'ять років під відсотки. В разі неповернення кредиту, все обладнання і матеріали мали належати Фаусту.

Два роки Йоганнес організував роботу типографії. Він найняв робітників, навчив їх товкти і змішувати чорнило, налагодив друкарські станки. Нарешті, він був готовий розпочати друкарську справу. Але минуло ще два роки, а винахід не працював на всю потужність. Минув ще рік, і за два місяці до закінчення друкування Біблії Фауст подав у суд на Йоганна. 6 листопада 1455 року суддя прийняв рішення на користь Фауста. Гутенберг віддав друкарські станки і майже закінчену Біблію Фаусту. Першу Біблію було надруковано **13 березня 1456 року**, і протягом багатьох років всі почесті за винайдення книгодрукування віддавалися Фаусту і його колезі Пітеру Шофферу. Проте після смерті Гутенберга (3 лютого 1469 року) Шоффер признався, що друкарську справу винайшов Гутенберг.

Біблії Кері

Вільям Кері, «батько сучасних місіонерів», хотів перекласти Біблію всіма індійськими мовами. В Серампурі він відкрив велику друкарню, де тривала безперервна робота над перекладом Біблії. Кожного дня Кері по багато годин перекладав Священні Писання.

11 березня 1812 року Кері в Серампурі не було. Його помічник, Вільям Ворд, затримався в типографії до пізнього вечора. Раптом він відчув запах диму, кинувся до

кімнати, де був друкарський станок, і побачив клуби диму. Він почав кликати на допомогу і разом з робітниками намагався погасити пожежу водою. Проте до другої години ночі вогонь знищив всю друкарню.

12 березня 1812 року місіонер Джошуа Маршман приїхав у Калькуту і зайшов у клас, де Кері проводив заняття. «Не знаю, як повідомити вам про це, — сказав він, — але минулої ночі наша друкарня згоріла дотла». На деякий час Кері втратив дар мови. Там, в друкарні, згорів його величезний словник поліглота, дві граматики і декілька повністю завершених перекладів Біблії. Згоріли набори шрифтів чотирнадцяти східних мов, 1200 великих пачок паперу, 55 тис. віддрукованих сторінок і 30 листків бенгальського словника, складеного самим Кері. Повністю згоріла його бібліотека. «Стільки років праці, і все знищено за мить», — прошепотів він.

Проте він не довго сумував. «Утрата важка, — писав він, — але другий раз йти по цій дорозі буде набагато легше, тому, я вважаю, праця наша не була надаремною. Ми не втрачаємо надії, навпаки, робота над кожною мовою вже почалася. Ми впали, але не маємо відчаю».

Коли новини про пожежу досягли Англії, Кері став героєм. На справу його служіння були зібрані тисячі фунтів стерлінгів, а на допомогу приїхали нові добровольці. Друкарня була перебудована і розширена. Вже 1832 року була віддрукована повна Біблія, Нові Заповіти і окремі книги Святого Письма 44-ма мовами і діалектами.

Секрет успіху Кері полягав в його невгасимому оптимізмі. «З усіх боків ми зіштовхуємося із серйозними труднощами, — написав він одного разу, — а ще більші труднощі чекають нас попереду. А тому треба рухатися далі».

Біблія

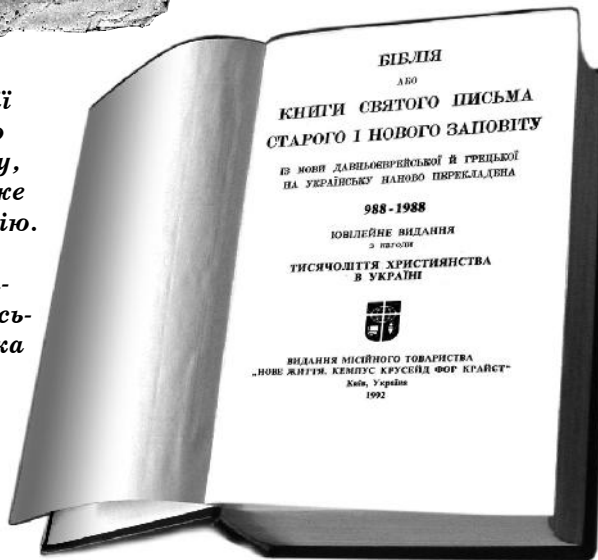
українською мовою

«Біблія — це найкращий подарунок Бога людям».

Авраам Лінкольн

Переклади Біблії українською мовою мають свою велику, складну, часом дуже драматичну історію. Ще на початку другого тисячоліття від Р.Х. Українська держава Київська Русь втратила свою державну самостійність внаслідок вторгнення полчищ монгольської Золотої Орди. Відтоді упродовж 750 років тривали важкі змагання українського народу за відновлення державності і тим самим віднайдення свого природного, законного місця в родині християнських народів.

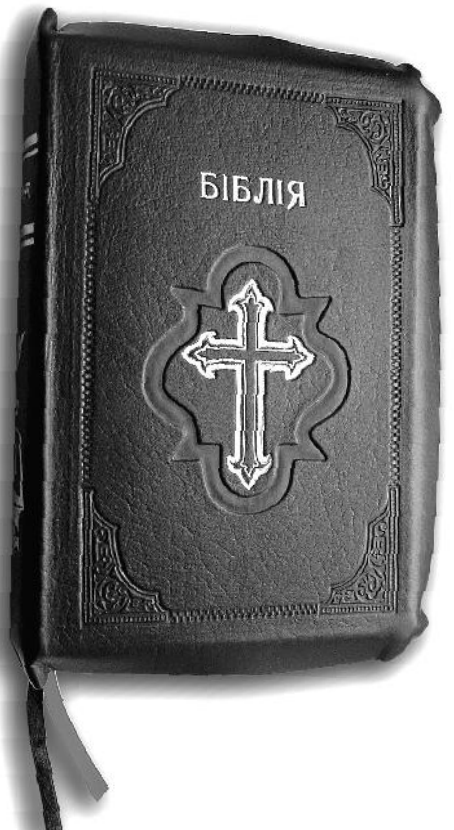
покоління англійців училися своїй літературній мові за перекладом Біблії Тіндаля. Переклад Мартина Лютера (1483-1546) розпочав і закріпив нову сторінку німецької літературної мови. Феномен Лютерового перекладу полягав і в тому, що досі у різних землях Німеччини говорили різними діалектами, і саме національна Біблія стала в основі формування загальнонімецької літературної мови. Подібне значення для

1. Вплив перекладів Біблії на національну літературу

Переклад Святого Письма із стародавніх мов завжди був нелегкою науковою справою. Перед кожним перекладачем стояло завдання не лише правдиво передати повний зміст Біблії, її богонатхненність, а й одягнути Боже Слово в найкращі форми мови перекладу, що вимагало досконалого знання як стародавніх, так і сучасних мов. Необхідно було дослідити сотні найдавніших текстів,

пропустивши їх крізь духовно налаштоване серце. Такі переклади пробуджували загальне зацікавлення і до Святого Письма, і до своєї живої мови, ставали для всього народу найкращим класичним взірцем літературної мови.

Так літературна англійська мова виросла на мові Біблії Джона Віклефа (1324-1384), чю працю продовжив Вільям Тіндаль (1477-1536). Його переклад був зразком для всіх подальших англійських видань Біблії. Згодом цілі

французів і авторитету живої французької мови мав переклад Біблії Жана Кальвіна (1509-1564). Як уся чеська інтелігенція вчилася своєї літературної мови з «Крالیцької Біблії» (1579-1593), так поляки виховувалися на мові «польської Вульгати» — Біблії Якуба Вуйка. На жаль, українцям у цьому плані не щастило.

2. Давні спроби українського (слов'янського) перекладу Біблії

Історія слов'янських перекладів Біблії починається в IX ст. працею солунських церковних і культурних діячів,

«Київська Псалтирь», 1397 р.

просвітителів Кирила-Костянтина і Мефодія, які на основі однієї із рукописних редакцій Септуагінти здійснили слов'янський переклад Біблії. Імовірно, першим з'явився моравський, потім — древньоболгарський, а згодом — і церковнослов'янський. У IX-X ст. цей переклад був адаптований до древньоболгарської мови, а на основі останньої — виникла церковнослов'янська мова. Переклади були записані спеціальною слов'янською абеткою, яку створили Кирило і Мефодій (спочатку «глаголиця», згодом — «кирилиця»). До найдавніших церковнослов'янських біблійних рукописів відносять так зване «Остромирове Єван-

геліє» (1056-1057 рр.). Перше повне зібрання біблійних книг церковнослов'янською (давньоукраїнською) мовою з'явилося у Новгороді Великому в 1499 році (так звана Геннадіївська Біблія). Поділ на книги та розділи був уперше запозичений з Вульгати та німецької друкованої Біблії. 1561 роком датується закінчення знаменитої рукописної «Пересопницької Євангелії» — дорогоцінної пам'ятки історії української Біблії. Назва Євангелії походить від монастиря на Волині, де і був завершений її переклад. Переклав «Пересопницьку Євангелію» зі старослов'янського, польського і чеського текстів на тодішню народну живу українську мову Михайло Василевич. Ця українська пам'ятка зберігається тепер у ЦНБ НАНУ у Києві, і на ній в самостійній Україні присягають на вірність народові президенти України. В 1563-1572 рр. з'являється інший славнозвісний рукописний переклад Біблії народною староукраїнською мовою — «Крехівський Апостол».

Перша повна друкована Біблія церковнослов'янською мовою з впливами української народної мови була видана І. Федоровим на Волині у 1581р. і відома під назвою «Острозька Біблія». Острозька Біблія — це перший повний церковнослов'янський переклад Біблії в давньоукраїнському варіанті. Вона вийшла у світ 12 серпня 1581 року в м. Острозі, на Волині, заходами й коштом князя Костянтина Острозького (1526-1608 рр.). В основі Острозької Біблії лежав один із списків Геннадіївської Біблії, грецький текст Септуагінти, старобілоруський переклад «Біблія Руска» Ф. Скорини з празького видання. Вона містить у собі Новий Заповіт, Старий Заповіт та 1, 2 і 3 Книги Макавеїв на 628 аркушах (1256 сторінках). «Львівський Апостол» був першою друкованою книгою в Україні. Його

✓ Біблія — священна книга християнства. Її назва походить від грецького «книги». Інші назви цієї Книги — «Писання», «Письмо», «Священне Писання», «Святе Письмо», «Книга Завіту», «Слово Боже». Біблія являє собою унікальне зібрання священних текстів, цілу бібліотеку, яка складається з 66 книг. Незважаючи на те, що авторство практично кожного з біблійних текстів пов'язується з іменем певної історичної особистості, істинним автором все одно є Сам Бог, під впливом і натхненням Якого була написана кожна книга Біблії.

✓ Дослідників завжди приваблювала унікальність походження Біблії. Книгу цю писали, переписували і перекладали протягом майже 1700 років понад сорок авторів, представників більше ніж 60 поколінь.

Зазначимо, що ці автори походили з різних культурних та суспільних верств; серед них були політики, воєначальники, царі, міністри, священники, мудреці та релігійні вчителі, пастухи, лікарі, дрібні чиновники. Біблійні книги укладалися під час подорожей та у вигнанні, в ув'язненні та у військових походах, у палацах та у перервах між важкою працею, у різних частинах світу — в Африці, Азії та Європі; різними мовами — давньоєврейською, арамейською (Старий Заповіт) та грецькою-койне (Новий Заповіт). Навряд чи більшість авторів узгоджували свої позиції та наміри, безпосередньо спілкуючись. При цьому Біблія посту-

пово, протягом життя понад 60 поколінь, перетворювалася на цілісний твір. Подібне перетворення є чудесним здійсненням Божої волі. Не можна не підкреслити й унікальності поширення Біблії серед різних народів земної кулі. Біблія була першою священною книгою, перекладеною іншою мовою (ще у III ст. до РХ). Саме вона стала найпершим на земній кулі значним за обсягом друкованим виданням (Й. Гутенберг, 1455 р.).

✓ Найдавніші переклади Старого Заповіту з'явилися у «післяполонний» період історії давніх євреїв (друга половина I тис. до РХ). Це були так звані Таргуми — богослужбові переклади давньоєврейських текстів арамейською мовою. Першим і найдавнішим перекладом старого Заповіту грецькою мовою стала «Септуагінта», або «Переклад Сімдесяти», створений протягом III-II ст. до Р.Х. в Олександрії Єгипетській на базі «діаспорної» версії юдейського Писання. Вважається, що оригінальний текст «Септуагінти» не зберігся, проте саме її текст покладений в основу старозаповітної частини християнської Біблії.

В перші століття після Р.Х. переклади Біблії робилися мовами народів Римської імперії та сусідніх країн. Найдавнішим після Септуагінти став сирійський переклад «Пешітта» (арамейською — «простий», «ясний»), поширений у I-V століттях. «Пешітта» був популярним серед сирійських християн Близького Сходу, на ньому ґрунтувалися переклади іншими мовами. Інші подібні твори перших століть християнської ери — грецькі (II ст.), єгипетські (II-III ст.), готські (IV ст.), вірменський (V ст.), грузинський (V-VI ст.), ефіопський (VI ст.), арабський (VI ст.) переклади. Протягом 382-405 рр. з єврейського і грецького оригіналів Ієронім здійснив латинський переклад Біблії, який дістав

видав Іван Федоров ще в лютому 1574 року у своїй друкарні, у Львові. Перевиданий у Києві (починаючи з 1630 року), Львові (1639 р.), Луцьку (1640 р.). Ця книга — первісток книгодрукування в Україні — містить у собі Дії апостолів, Павлові й Соборні послання.

Зусиллями українських граматиків школи М. Смотрицького і лексикографів школи Є. Словинецького була змодифікована сьгоднішня церковнослов'янщина, на якій і видана у 1663 році перша московська друкована Біблія.

До XV століття включно українські християни користувалися рукописними примірниками (і тому дуже рідкісними) частин Біблії, переважно Нового Заповіту, — давньослов'янською мовою, зрозумілою для значної частини слов'янських народів Європи. У XVI ст. були зроблені спроби перекласти Святе Письмо з мови оригіналу на українську народну мову. І незважаючи на розвиток книгодрукування, що датується в Європі від XV ст. (1450 р., Й. Гутенберг, Німеччина), Святе Письмо переписувалося в Україні аж до XIX ст. Рукописних Біблійних книг — переважно Євангелій, Апостолів і Псалтирів — що були написані з XI до XIX ст., існує кілька тисяч. Це свідчить, що наші предки любили Бога, цікавилися Божим Словом, читали його.

З одного боку, порівняно високий тогочасний рівень освіченості забезпечував розуміння церковнослов'янської мови, тому потреба в перекладах Біблії на мову народну не була гострою. А з іншого боку, як вважає професор Іван Огієнко, цей факт виявився фатальним для історії розвитку української літературної мови. Реально справа перекладу Святого Письма на українську мову ожила аж у середині XIX ст.

3. Спроби перекладу Біблії у XIX столітті

Поважні здобутки в перекладах Біблії українською літературною мовою досягнуті в XIX ст. Незважаючи на тяжкі заборони, накладені на українську мову, в XIX столітті були зроблені кілька

«Біблія руска» Франциска Скорини (титольний лист), Прага, 1517 р.

перекладів Біблії, її окремих частин, українською мовою. Україномовні переспіви Псалмів, сюжети з Псалтиря все частіше набували літературних форм у творах Антона Кобилянського, Пантелеймона Куліша, Івана Пулюя, Івана Нечуя-Левицького.

Зокрема, майже одночасно почали перекладати окремі фрагменти зі Святого Письма Г. Квітка-Основ'яненко в Харкові та М. Шашкевич у Галичині. За переклади і переспіви Біблії бралися М. Максимович, П. Гулак-Артемівський, С. Руданський, Т. Шевченко, М. Костомаров та інші. Святе Письмо переписували і перекладали М. Гулак, О. Навроцький.

До середини XIX ст. в українському суспільстві визріла кінцева потреба перекладу Біблії народною українською мовою. Сталося так, що

на цю надзвичайно складну працю першим відважився Пилип Морачевський — інспектор Ніжинської гімназії вищих наук. Добре володіючи грецькою мовою, він виконав переклад тогочасною літературною українською мовою чотирьох Євангелій Нового Заповіту. Але, на жаль, одержати дозвіл на друк від Синоду РПЦ в умовах дії антиукраїнських Валуєвського (1863), а згодом Емського (1876) актів практично було неможливо. Заборона видати україномовний переклад Нового Заповіту П. Морачевського пояснюється ще й тією обставиною, що українці і в цьому питанні пішли попереду своїх північних сусідів. Адже перший переклад Біблії російською літературною мовою було здійснено в Москві лише в 1876 р.

Менш відома в історії нашої культури друга спроба перекладу Святого Письма — тогочасною галицько-українською мовою — Маркіяна Шашкевича. Варто згадати в цьому контексті ще одну маловідому спробу дати своєму народові можливість читати Святе Письмо рідною мовою,

Орнаментальна сторінка з «Пересопницького Євангелія», 1556-1561 рр.

здійснену письменником Володимиром Александровим.

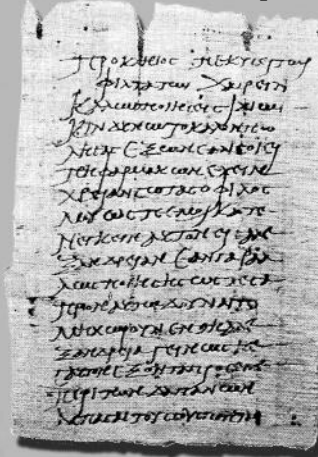
Та лише Пантелеймону Кулішеві, у співпраці з І. Пулюєм, І. Нечуєм-Левицьким, вдалося здійснити давню мрію українців про власний переклад Біблії. Саме їм найповніше вдалося завершити перший повний переклад Біблії живою українською мовою. Почався цей великий труд у 1871 році співпрацею перших двох авторів, а завершився за допомогою І. Нечуя-Левицького. На це пішло майже півстоліття праці. Українська Біблія в перекладі Куліша з'явилася друком в 1903 році, вже після упокоєння перекладача. *Загальноприйнято вважати Кулішів переклад першим повним перекладом Біблії українською мовою.*

4. Перша українська Біблія

Перша зустріч 24-літнього студента-богослова І. Пулюя, знавця стародавніх мов, і відомого 50-річного письменника П. Куліша відбулася у Відні навесні 1869 р. за ініціативою останнього. Незважаючи на велику різницю у віці, вони відразу знайшли між собою духовну спорідненість, спільність мети і однакове бачення шляхів її досягнення, і одразу ж почали розробляти концепцію підготовки і видання українського перекладу Біблії. І. Пулюй, після видання «Молитвослова» в 1869 році, почав активно співпрацювати з П. Кулішем над перекладом Старого Заповіту. Про те, якої ваги надавав П. Куліш своїм перекладам, дізнаємося із його статті, де читаємо: «Незабаром увесь християнський світ довідається, що є на світі нова сім'я християнська». Кулішеві переклади Біблії, як і Пулюїв «Молитвослов», викликали шалену лютю у частини духовенства, що категорично противилася введенню української народної мови в церкву.

загальне визнання лише від VII ст. Біблія Ієроніма відома як Vulgata («узвичаєна», «загальноприйнята»). Її була канонізована католицькою церквою в 1546 році.

✓ Більшість перекладів Біблії європейськими мовами створювалися після XI ст., хоча окремі спроби датуються VII ст. Перекладались, як правило, тексти, загальноприйняті в християнській церкві — «Септуагінта» і «Вульгата». Так уже з VII ст. окремі частини Біблії переклада-

Папірус із письмом древньогрецькою мовою — мовою Нового Заповіту.

лися в Англії; VIII-IX ст. датовані рукописи ранніх німецьких перекладів. Протягом XII-XV ст. у Європі створювалися численні переклади національними мовами. У XIII ст. з'явився перший повний французький переклад Біблії з «Вульгати», у XIV ст. — англійський (Дж. Вікліфа), чеський, в XV ст. — голландський, італійський. Нарешті, першим перекладом Біблії тодішньою німецькою мовою вважається переклад Йогана Менделя 1466 р. Найвідомішими перекладами доби Реформації (XVI-XVII ст.) стали протестантські. Їх поява базувалася на можливості і необхідності для кожного віруючого християнина читати й розуміти Слово Боже рідною мовою. Еразм Роттердамський (1466-1536 рр.) видав першодрукова-

ний грецький Новий Заповіт, використавши стародавні рукописи. До одного з видань він увів і власний латинський переклад Нового Заповіту. В 1520 р. переклад Нового Заповіту, а протягом 1522-1534 рр. і Старого Заповіту здійснив Мартин Лютер. Він відмовився від «Вульгати» і переклав біблійні книги з оригінальних мов — давньоєврейської і грецької.

✓ Переклади М.Лютера, Е. Ротердамського, Дж. Уїкліфа вплинули на появу в XVI ст. кількох англійських перекладів, здійснених протестантами. М.Кавердейл зробив перший повний англійський переклад Біблії (Цюріх, 1535 р.) У 1560 році з'явилася Женевська Біблія, 1561 р. — Краківська, а також англійська Біблія короля Якова, що понад 200 років вважалася класичним текстом. В середньовіччі та нові часи Біблія перекладалася сирійською, арабською, перською мовами, а також мовами народів Сходу (хінді, тамілі; усього — 118 мовами), мовами народів Центральної Азії та Далекого Сходу (китайською, монгольською, тибетською, японською та іншими). Такої популярності вона набула переважно завдяки місіонерській діяльності різних християнських конфесій.

Крім того, переклад Нового Заповіту був відхилений Лондонським Біблійним Товариством як такий, що здійснений з опосередкованого джерела — старослов'янської мови. П.Куліш вивчає старослов'янську мову і починає повторно перекладати Старий Заповіт. В особі І. Пулюя Бог посилає йому помічника, що добре володіє стародавніми мовами. Їхня безпосередня співпраця над перекладом розпочалася у лютому 1871 р., другого дня після приїзду подружжя Кулішів до Відня. Великий стіл перед ними увесь був обкладений усякими Бібліями і лексиконами іноземних мов. Спочатку йшла робота дуже повільно: одна маленька сторінка за цілий день. Працювали, не розбираючись, чи то будень, чи свято. Між ними часто йшли дискусії над виразами. Куліш спочатку списував усе, що Пулюй перекладав із грецької мови, а потім переклад порівнювали з 8-10 іншими європейськими перекладами. Але з часом почало гіршати здоров'я як одного, так і другого перекладача. Першим на Україну, на початку травня 1871 року, повернувся Куліш, а трохи згодом — і Пулюй. Як результат, вже в 1871 році вийшли друком у Відні окремими книжечками 4 Євангелії за влас-

ний кошт перекладачів. Через брак коштів та відсутність людей, які б зайнялися цією важливою справою, повне видання Нового Заповіту відкладалося з року на рік. П.Куліш продовжував працю над перекладом Старого Заповіту, І. Пулюй, завершивши навчання, зайнявся науковою роботою, спочатку в Австрії, потім в Хорватії, Франції. За дорученням Куліша, з 1874 до 1877 рр. справою видання Нового Заповіту займався М. Драгоманов, але і він не роздобув за цей час необхідних коштів. Лише у 1880 році Новий Заповіт побачив світ у Львові. У 1885 році Лондонське БТ викупило право на повсякчасне видання цього перекладу. Не спираючись на аналізі оцінок якості перекладу, скажемо, що найкращим підтвердженням того, що переклад знайшов відгук у серцях українців, було багаторазове його перевидання (1887, 1893, 1901, 1903, 1906, 1909, 1912, 1913рр.) у Відні та видання Всеукраїнської СХБ у Харкові (1928 р.)

Проте ні особлива і ні зовсім умотивована критика цього перекладу Іваном Франком, ні заборона поширення цього видання на території Російської імперії, ні знищення пожежею 6 вересня 1886 р. перекладу Старого Заповіту та багато інших перешкод не спинило запалу П. Куліша, хоча і не раз він опускав руки, і неодноразово І. Пулюй закликав його цього не робити. І як би не було, але П. Куліш працював над новим перекладом до останнього дня свого життя — 2 лютого 1897 року, так і не завершивши його. Пулюй доклав усіх зусиль, щоб титанічна праця його друга не пропала даремно.

Рукописи перекладу Святого Письма, як й інші твори, після смерті П. Куліша були передані його дружиною Ганною Барвінок на зберігання до музею поміщика Тарнавського. Останній перед своєю смер-

Орнаментальна заставка з першої сторінки «Острозької Біблії»

тю доручив Нечуєві-Левицькому закінчити переклад Старого Заповіту (він переклав майже четверту частину). Ця праця забрала у письменника півтора року часу. На прохання Ганни Барвінок, останню редакцію перекладу взяли на себе Марія та Борис Грінченки, однак через життєві обставини не змогли виконати цієї справи. У жовтні 1901 року Британське БТ купило вічне право на видання Старого Заповіту, не бачивши самих перекладів і не знаючи, що вони не зрадаговані і не готові до друку. Пуллой все зробив, майже неможливе, щоб друк Старого Заповіту було докінчено в тому ж таки Відні наприкінці 1903 року, а ціле Святе Письмо вийшло з друку в січні 1904 року. Повне видання Біблії вийшло під назвою «Святе Письмо Старого і Нового Завіту. Мовою русько-українською. Переклад П.О. Куліша, І.С. Левицького і І. Пулюя. У Відні. Виданне Британського і Заграничного Біблійного Товариства 1903 р.»

Поява повного видання Біблії П. Куліша, І. Нечуя-Левицького та І. Пулюя українською мовою була визначною подією для України. Ці переклади для свого часу були високоцінні. На жаль, виходили вони не своєчасно, коли жива літературна мова значно переростала мову перекладну. Ще одна важлива обставина завадила Кулішовому перекладу стати на початку ХХ ст. тим взірцем української літературної мови, якими вважалися перекладені національними мовами Біблійні тексти в англійців, французів, німців, чехів. І Куліш, і Нечуй-Левицький, і тим більше галичанин Пуллой у своїй праці дотримувалися різних правописних норм. Редагувати ж рукопис випало саме Пулюю, який мимоволі вніс до тексту багато галицизмів. Тому з мовної точки зору цей текст на мо-

мент його виходу в світ уже був застарілим. А найбільшим недоліком цієї праці було те, що П. Куліш здійснював свій переклад Святого Письма місцями не дослівно, а у вільному перекладі, що спричинило значні відхилення від оригіналу.

5. Інші переклади Біблії

Майже одночасно з остаточною варіантом видання Кулішового перекладу з'являється 1903 року в Львові ще одна україномовна версія Біблії, щоправда, лише Нового Заповіту і Псалмів. Йдеться про перше католицьке видання, в якому україномовний текст подавався поряд із церковнослов'янським. Цю роботу здійснив Олександр Бачинський. Проте в східноукраїнського читача це видання не знайшло підтримки. Автором же повного католицького (римського) перекладу Біблії українською мовою став священнослужитель

УГКЦ Іван Хоменко. Він працював понад 20 років над перекладом, і в 1963 році це видання видруковано в Римі.

Отож, на початку ХХ ст. перед українським суспільством постали об'єктивні передумови для другого повного перекладу Святого Письма українською мовою. Волею Божою складеться так, що така велична, відповідальна й надзвичайно тяжка місія випаде у 20-30-х роках на долю Івана Огієнка (митрополита Іларіона).

У березні 1993 року на засіданні Центрального Правління Українського Біблійного Товариства (заснованого 22 червня 1991 року) було ухвалено важливе рішення: почати повний четвертий переклад Біблії сучасною українською літературною мовою. Його доручено здійснити священикові, біблеїстові-богослову, доктору Рафаїлу Турконякові.

*Підготував
Олександр КУЗЬМИЧ*

На кінець 2002 року повна Біблія (Старий і Новий Заповіти) була перекладена на 383 мови народів світу. Тепер іде праця над 672 перекладами Священного Писання.

Переклад Біблії може тривати десятки років. Рекорд належить перекладу Слова Божого на мову народності сена (Малаві), якою розмовляють 1,5 млн. людей, — він тривав всього п'ять років.

Найменша Біблія — це слайд розміром 3x4 см. На ньому розміщені 1245 мікроскопічних сторінок, які містять 1189 розділів або 773746 слів англійською мовою. Читати її можна лише за допомогою мікроскопа або потужного проектора.

Товщина тому найбільшої Біблії — 2,5 метри. Кожна сторінка — тонка дерев'яна дошка, завдовжки 1 метр із вирізбленими на ній літерами. 8048 сторінок цієї Біблії важать 547 кілограм. Два роки знадобилося теслі із Лос-Анджелеса, щоб виготовити її.

У Біблії мовою народності масахуа (Мексика) слово «каятися» перекладається як «поворот серця», «спасіння» — як «зцілення серця», «народження згори» — як «отримати нове серце», «мир» — як «відпочиваюче серце». В індіанців Мексики слова «віра» та «слухняність» мають одне і те ж значення.

Іван ОГІЄНКО: «Я все життя орав та сіяв і обробляв Господню ниву»

У 2002 році минуло 120 років від дня народження видатного українського вченого, мово-літературознавця, доктора філософії, педагога, історика церкви, редактора та видавця, перекладача та поета, міністра, члена НТШ, професора, засновника Кам'янець-Подільського університету, державного, громадського, релігійного діяча *Івана Івановича ОГІЄНКА* — митрополита УПЦ Іларіона. Ще недавно це ім'я було під забороною, а його творчість була недоступною навіть для фахівців, тому сьогодні в нас знають дуже мало про цього подвижника українського слова. А він є не тільки одним з довголітніх старців української церкви, а й відноситься до числа найвидатніших богословів України ХХ століття усіх церков та конфесій. Для мільйонів українців і українок, які користуються Словом Божим рідною мовою, Іларіон передусім — це людина, яка зробила повний переклад Біблії українською мовою. Цей переклад є одним з найкращих — поряд з перекладами Пантелеймона Куліша та Івана Хоменка.

«Великий, світлий і радісний день у моєму житті!
Ні — найбільший, найсвітліший, найрадісніший день
у всьому моєму довгому і трудящому житті! П'ятдеся-
тилітня моя мрія й тридцятилітня моя робота сповни-
лася — ось моя вся життєва праця лежить на столі
переді мною. Біблія моєю рідною мовою, мені найдо-
рожчою мовою, мовою українською!... Радіймо і
веселімося цього дня! Бо ж Біблія — підвалина нашо-
го життя, нашої культури!»

*Із запису у щоденнику Івана Огієнка в день виходу
з друку першого примірника Біблії українською мовою.*

Народився Іван Огієнко 15 січня (2 січня за ст. ст.) 1882 року в селянській родині Івана та Єфросинії Огієнків-Петриченко в містечку Брусиліві Радомиського району, на Житомирщині, а упокоївся 29 березня 1972 року в лікарні у Вінніпезі (провінція Манітоба, Канада) на руках своїх синів Анатолія і Юрія. Був наймолодшою дитиною в багатодітній сім'ї. На третьому році його життя загинув трагічно батько. Тож він змалку працював у так званій економії (наймитував) і навчався у початковій школі. Після її закінчення (1896 р.) дуже хотілося Іванові вчитися далі, але міг вступити лише до тієї школи, де не потрібно було платити за навчання. Натрапив на таку школу — це була військово-фельдшерська школа в Києві — і вступив до неї, хоч не мав великого бажання працювати в лікарні. У 1909 р. І. Огієнко закінчив історико-філологічний факультет Київського університету св. Володимира. На початку 1910-х років він учителював у Києві і був слухачем Вищих педагогічних курсів. Він чесно служив своєму народу, хоч більше половини свого життя був змушений провести в еміграції — в 1920 році емігрував до Польщі. З 1944 р. йому довелося жити в Словаччині, Польщі, Австрії, Швейцарії, а з 1947 — в Канаді.

Подаючи на суд громадськості давно виношувану ідею нового перекладу Святого Письма українською мовою, І. Огієнко зазначав: «...Ми надзвичайно потребуємо такого перекладу Біблії, що був би зроблений сучасною літературною всеукраїнською мовою. Перекласти цілу Біблію — а в першу чергу Новий Заповіт, треба такою літературною мовою, що стала б зразковою бодай на перші 50 літ.

Мусимо мати переклад, що став би найкращим підручником вивчення літературної української мови. Бо треба, щоб і селянські маси — головний читач Святого Письма — призвичаювалися до доброї мови. Такий переклад треба видавати з зазначенням

наголосів, — щоб кожний міг читати його справді по-літературному».

Ось чому, приступаючи до цієї надзвичайно складної, велетенської роботи, яка тривала понад чверть століття, Огієнко поставив перед собою два найголовніші завдання: по-перше, найточніше передати зміст оригіналу, дбаючи передусім про змістову точність цілого ряду багатозначних слів, і, по-друге, забезпечити переклад милозвучною, сучасною літературною мовою. Робота систематизувалася і поживалася після того, як Британське і Закардонне Біблійне товариство уклало з перекладачем угоду (1 квітня 1936) про видання книги.

Перекладав Біблію професор Огієнко з оригінальних мов, якими були написані в

перші століття християнської ери книги Старого й Нового Заповітів, — тобто з давньоєврейської (арамейської) та грецької. Особливістю його перекладу є те, що здійснював його не тільки маститий богослов, а й визначний мовознавець, доктор і професор лінгвістики, зокрема славістики й україністики. Дослідники відзначають три найважливіші риси мови перекладеної Огієнком Біблії: 1) ясність і зрозумілість думки, висловленої сучасною літературною мовою, без надмірної архаїзації й орієнтування на запозичення з чужих мов; 2) збереження величавої врочистості оригінальних біблійних текстів та поетичних засобів давніх класичних мов — строфічності, ритміки, риторичності й наголосів; 3) точність передачі понять і думок, притаманних богонатхненним людям давньої середземноморської цивілізації, розрізнення прямої мови, звичайної описовості подій та складних словесних поетичних фігур з їх метафоричною

образністю. На жаль, багато хто тепер не розуміє (а тому й недооцінює) цих видатних переваг Огієнкового перекладу Біблії. Нарікають на складність розуміння деяких висловів, на переклад «віршами». Це глибоке непорозуміння: тут винен не перекладач Огієнко, а ми, що відучені від вищих категорій рідної мови і привчені до її усередненого побутового рівня, близького до суржику. Деякі люди поспіхом беруться за «нові» переклади, «поліпшують» Огієнка, перекладаючи в основному з російських або церковнослов'янських перекладів.

Задум перекласти Біблію прийшов до Івана Огієнка ще в студентські роки. 1905 рік — це початок здійснення великого задуму. Огієнко приступив до опрацювання мето-

дики перекладу Біблії безпосередньо в 1917 році і 10 років ретельно вивчав різні методи перекладів. У травні 1937 року він пережив велику драму: упокоїлася його дружина Домініка. Того ж року в друкарні Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові виходить перший, незначним накладом (25 тис.), «Новий Заповіт» — частина його семирічної праці над перекладом українською літературною мовою Біблії з оригінальних давньоєврейських та грецьких текстів. До цього видання було додано ще й «Псалтир». Фундаментальна праця перекладу тривала від 1931 до 1938 року. Переклад українською мовою всієї Біблії завершено 11 липня 1940 року, залишалася тільки праця для комісії, яка б перевірила його перед друком. Проте події Другої світової війни перешкодили і тій праці, і виданню самої Біблії. Натомість через два роки друга частина Біблії — «Новий Заповіт. Псалтир» — була

додрукована ще раз. Цього разу у Фінляндії, заходами Стокгольмського товариства поширення Євангелії в Росії. Архів і бібліотека Іларіона у Варшаві й Хелмі загинули, тому свою працю над перекладом вчений відновив уже на американській землі 1950 року. Через п'ять років, 14 березня 1955 року, його рукопис був готовий до друку. У 1955 році, нарешті, Британське біблійне товариство (засноване в 1804 р. простою селянською дівчиною Мері Джонс) прийняло рішення готувати до друку Огієнків переклад Біблії. Але цю роботу було закінчено аж через сім років. Повністю ж Огієнків переклад «Біблії або книг св. Письма Старого й Нового Заповіту» опублікований Британським Товариством у Лондоні 12 червня 1962 року на 1529 сторінках — з відтисненим позолотою українським заголовком. Відтоді саме цей переклад Огієнка стане взірцем для кількох пізніших перевидань, зокрема, і в

Москві 1988 року. Отож, Огієнкова мрія задовольнити можливості і право українського народу звертатися до Бога рідною мовою нарешті здійснилася. До неї він ішов цілих тридцять літ, вкладаючи в свою титанічну працю стільки здоров'я, розуму, сили волі, захоплення! Тому, безперечно, мав право митрополит Іларіон після закінчення своєї многотрудної праці сказати про неї так емоційно, образно і велично: *Я все життя орав та сів / І обробляв господню ниву, / І Дух Святий на поміч віяв / І думку яру, й думку сиву! / Перекладав я Слово Боже, / Святу Біблію відвічну / На слово наше рідне й гоже, / Сильне, як меч той обосічний... / І скінчена свята робота, / По довгій праці — все готове: / Завіту Божого чеснота, / І слово зоряне Христове! / Глибока Біблія — як море, / І розум з неї н'є навчання, — / Як океан воно просторе, / Криниця всього сподівання...*

Дроздинська Біблія

Наші читачі пам'ятають, що в №2/2002 «Благовісника», в статті «Дорогами поліського пробудження», ми писали, як сіялися зерна вічної Євангелії в Рокитнівському районі на Рівненщині. Зокрема там йшлося про те, що «пробудження в селі Дроздинь почалося з появи в ньому однієї невеликої книжечки — Святої Біблії». І ось я з глибоким хвилюванням і благоговінням тримаю один-єдиний листочок, що залишився від цієї легендарної Біблії. Саме легендарної. Її поява в селі і ходіння з рук в руки обросли спогадами і переказами, дуже схожими на легенди. Тож, тримаючи цей листок в руках, я ще і ще раз переконуюсь в силі Слова Божого. Та Біблія, яка одного разу потрапила в Дроздинь, здійснила чудо пробудження в серцях тих, хто колись тримав її в руках, читав її. Слово Боже не знищене. Воно вічне, навіть якщо і папір, на якому воно написано, жовтіє і розсипається.

За питанням про її походження стоїть давня і цікава історія родини Дифортів. Саме вони привезли до цього села цю Біблію. А було все так.

Степан Дифорт, а також три його сини — Тодор, Федір і Юрій народилися в селі Верхи Камінь-Каширського району, що на Волині. Вони є на-

щадками дідуся-німця, який в XIX ст. переїхав жити в Україну і одружився тут. Близько 1912-1913 рр. Дифорти у пошуках землі переїхали до одного із мальовничих куточків поліської глибинки — села Дроздинь Рівненської області, що тоді належало до Столинського повіту. А приїхали вони як працюючі і вправні ковалі тоді дуже цінувалися. Дифортам сподобалося тут жити і працювати для людей. Першим землю купив старший із братів Тодор, який вже мав сім'ю. А інший брат — Федір, 1896 року народження, одружився в 1921 році з Катериною Іванівною, що родом із цього села. Тут вони і проживали, іноді їздили на Волинь, де тим часом йшло велике пробудження, проповідь Євангелії, і де вже були віруючі. Одного разу, а це було близько 1922

року, Федір побував на зібранні в рідному селі Верхи і увірував в Ісуса Христа. Йому подарували Святе Письмо. Повернувшись знову в село Дроздинь, він привіз з собою цю Біблію, а також Євангелію і пісенник «Гусли». Колишні друзі поспішали зустрічати Федора, надіючись отримати від нього волинського тютюну. «Ні, дороги мої, — сказав він, — з цим покінчено! Відтепер я віруючий!» Він подарував Біблію своїй племінниці Наталії, а Євангелію — Варварі Миколаївній Огієвич.

Наталія Тодорівна Дифорт (Огієвич) народилася в 1898 році. В 1918 році вийшла заміж. Стала матір'ю десяти дітей. Наталію і тепер пам'ятають як одну із найосвіченіших жінок в селі того часу, хоча до школи вона ніколи не ходила. Але читати навчилася із подарованої Біблії і сама читала цю Книгу своїм односельчанам, пояснювала їм вірш за віршем, розповідаючи про те, що колись було, що є зараз, і що буде потім. Дуже часто досліджували деякі вірші Біблії з євреями, три сім'ї яких проживали тоді в селі. Для односельчан вона була проповідником Слова Божого. Наталія читала цю Книгу з повною довірою, своїм пронизливим розумом намагалася її зрозуміти, а те, що зрозуміти не могла, приймала вірою. Можна сказати: читала Біблію — і була розумною! Довірилася її словам — і була мудрою!

В 1926 році Федір Дифорт у пошуках землі виїжджає з села Дроздинь до сусіднього села Мерлин, і там навертається до Господа його син Степан, а згодом — і Олександр, і дочка Ганна. Федір із Степаном постійно приїжджали в Дроздинь, проповідували Слово Боже. В цих же роках

вперше в це село прийшли благовісники із білоруського села Жадень. І вже в 1932 році покаялася перша людина — сестра Варвара Огієвич, та, що отримала Євангелію в подарунок, з родини Дифортів. Але, на жаль, наступного року вона трагічно загинула, так і не увійшовши в заповіт Ісуса Христа через водне хрещення.

Біблія особливо привертала до себе людей напередодні і в роки війни. До хати Наталії приходили люди, щоб слухати Святе Писання. Люди шукали порятунку, поради і втіхи. Почувши біблійні розповіді, переповідали їх один одному, своїм дітям. І після війни ця Книга ходила від хати до хати, багато хто хотів почути, про що в ній написано. Тільки цього разу вже без Наталії, яку всі односельчани знали як Лігориху. Вона, на жаль, також довго не прожила, в 1945 році померла від тифу. Померла щасливою людиною, з вірою, що її діти будуть жити кращим життям. Після її смерті люди все ще читали цю Книгу, переписували цілі розділи, навіть з неї вчилися читати і писати. Десять років ця Свята Книга була єдиною Біблією в селі. Її жодного разу не конфісковували, її не вивозили за межі села. Біблія Дифортів стала для дроздинців наче джерелом води, сонцем, яке зігрівало серця. Вона пробуджувала совість, насичувала голодні душі, сповнювала силою в старості, крушила кам'яні серця грішників і душі, приводила до Христа і відроджувала до

вічного життя, вказувала людям на їхній страшний борг Богу, викривала зло і відкривала дорогу до перемоги над гріхом.

В 1945 році в Дроздині розпочалася нова хвиля євангелізації, яка прийшла із сусіднього Старого Села. Не було вже Федора з Степаном — батько з сином в роки війни загинули, трагічно, через чийсь наклеп. І тільки за те, що до його дому заходили як німці, так і незрозуміло якої армії вояки, які забирали в них хліб та інші продукти. Його ж налякана дружина з дітьми повернулася до Дроздиня, де жити було спокійніше і тихіше. Але місія Наталії була продовжена: Біблія проповідувалася. Того ж року на вернулися до Господа п'ятеро сестер і один брат. Те, що сіяли і Федір, і Наталія Дифорти, а пізніше брати із Мерлина і Старого Села, проросло густо і благословенно. А через 15 років почалося масове пробудження серед дроздинців, а особливо серед родини Дифортів. Сьогодні церква села Дроздинь жива і числена. Тож усі її 230 братів і сестер, діти і молодь, як, зрештою, і всі жителі цього села, не повинні забувати, хто їм приніс вістку спасіння. Федір Дифорт, Наталія Дифорт, Мотря Огієвич, Катерина Кузьмич, Валентина Кузьмич, Петро Кузьмич — це тільки представники шести поколінь однієї великої родини Дифортів, яка принесла цю Святу Книгу в село, щоб її люди читали і спасалися. Одних тільки синів і дочок, внуків і правнуків, зятів і невісток із родини Дифортів, які на вернулися до Господа, тепер налічується понад сто чоловік! А скільки всіх односельчан, хто читав цю Біблію, слухав і увірував в Ісуса, — знає тільки Сам Господь.

Олександр КУЗЬМИЧ

Генеральний секретар Українського Біблійного Товариства Роман ВОВК:

«Без життєвого досвіду наша робота була б формальною, нецікавою»

Напередодні виходу в світ цього числа «Благовісника», ми зустрілися з генеральним секретарем Українського Біблійного Товариства Романом ВОВКОМ. Наша розмова про те, як і чим живе Товариство.

— *Романе В'ячеславовичу, з 1999 року ви координуєте роботу Товариства і регіональних центрів УБТ, а також недавно вас обрано головою Ради директорів біблійних товариств республік колишнього Радянського Союзу (регіонального відділення Об'єднаних біблійних товариств в країнах Центрально-Східної Європи). Розкажіть, будь ласка, як і коли ви почали працювати в УБТ.*

— В УБТ працюю з 1993 року, хоча почав співпрацювати з ним на два роки раніше. Ті два роки були підготовчими для мене. Тоді я керував справами Церкви Адвентистів сьомого дня. Проте в усіх заходах УБТ — засіданнях, нарадах, присвячених четвертому перекладу

Біблії українською мовою, брав безпосередню участь, хоча й неофіційну. Тоді я клопотався пошуком складів для Товариства, приміщень для офісів, організацією зустрічей з гостями. В 1993 році президент товариства — пастор Я.К. Духонченко — запропонував мені створити Західне регіональне відділення. В серпні того ж року я вирушив з Києва, де вже працював п'ять років, до Львова очолити цю роботу. В 1996 році керівництво ОБТ запропонувало нам активніше працювати над розбудовою нашої інфраструктури: приміщень, складів, офісів тощо. Спочатку ми орендували це в Львівській церкві АСД. Хотів би сказати, що її приміщення унікальне. В ньому з 1960 до 1991 року збиралися разом

три конфесії, фактично п'ять: адвентисти, баптисти, п'ятидесятники, як реєстровані, так і нереєстровані. По-друге, на цьому місці, де тепер розташований офіс Товариства, колись проживав великий ненависник християн. Як тільки-но починалися богослужіння, то ця людина завжди робила нам прикрості. Одного разу сталося так, що він впав з ліжка і помер. Через кілька днів померла його дружина. А їхній будинок потрапив у державну власність. Після цього держава продала його начальнику ЖЕКУ. А там колись я працював. Зустрівшись з ним, я мимоволі сказав: «Дмитре Дмитровичу, можливо, ви продали б для БТ цю землю?» Так і сталося. Я не перестаю славити Творця за Його чудовий задум, що на тому місці, де проживав ненависник Бога, тепер стоїть споруда, до якої приходять представники всіх християнських конфесій.

— *Які завдання ставить перед собою УБТ сьогодні?*

— По-перше, з самого початку своєї діяльності УБТ має три основні напрямки роботи: переклад, друкування і поширення Святого Письма в Україні. З УБТ співпрацюють 14 конфесій (в травні цього року їх буде на дві

Перші біблійні товариства, які ставили за мету вивчення та поширення Біблії, виникли під впливом реформаційних ідей XV-XVII ст. Пізніше деякі з цих товариств узяли на себе відповідальність за переклади Біблії національними мовами. У 1710 р. в місті Галле, у Німеччині, був зорганізований Капштейнський біблійний інститут. Окрім перекладу Священного Писання, він поставив перед собою мету забезпечити німецьких бідняків доступними екземплярами Біблії.

більше) та Інститут філософії НАН України. Приємно відзначити також і те, що Академія наук України також є членом УБТ. Ми маємо всі сучасні словники для перекладу Біблії. За останні роки тільки Біблію І.Огієнка ми видали 4-ма форматами багатотисячними тиражами. Їх ми розповсюджували безкоштовно, а хто мав можливість купити, то це робив за символічну ціну. Ці пожертви потрібні, щоб Біблії доходили в тюрми, інтернати, будинки для престарілих, армію. Друкуємо Біблії і російською мовою. Розповсюджуємо також Біблії польською, чеською, словацькою та іншими мовами, які нам надають Об'єднані Біблійні Товариства — величезна розгалужена організація із 88 дійсними членами від 200 країн, утворена в 1939 році.

Ми маємо добре налагоджену виконавчу структуру Товариства. Для того, щоб Слово Боже розповсюджувалося швидше, правлінням Товариства було ухвалено організувати регіональні центри. На сьогодні вже працюють 4 регіональних відділення — в Києві, Західне у Львові, Південне у Херсоні, Східне у Харкові. Очолюють їх директори — люди, віддані справі служіння Слову, — Володимир Бронюцький (Київ), Віталій Войтович (Львів), Віталій Фалій (Харків), Олександр Бабійчук (Херсон). (Віталій Фалій — старший пастор Харківського об'єднання церков ХВС, Олександр Бабійчук — Херсонського і одночасно заступник єпископа ВСЦХВС — прим. ред.)

— **Романе В'ячеславовичу, що найбільше вас турбує як служителя церкви, батька, громадянина?**

— Важко повірити, що так швидко збіг час перемін. Коли ми навчалися в школі, тоді нас припинювали, називали «сектантами». А сьогодні ці люди самі припинені, їм соромно за свої вчинки. Директор школи, який знущався з мене, тепер, зустрічаючись зі мною, вже здалеку вітається: «Добрий день, пане Вовк, добрий день!» Він цим ніби хоче спокутувати свою вину, йому самому неприємно, і я це відчуваю. Нічого

Головний редактор видавничого відділу УБТ Микола ЖУКАЛЮК: «Ми колись мріяли про створення нелегального біблійного товариства»

У 1994-2002 рр. М.А. Жукалюк працював редактором видавництва «Джерело життя» Церкви АСД. Тепер виконує обов'язки головного редактора видавничого відділу УБТ, а також є головним редактором журналу «Слово». Автор декількох книг, зокрема у співавторстві з віце-президентом УБТ, професором Степовиком, він написав книгу «Коротка історія перекладів Біблії українською мовою». Ця невелика книга має вийти в світ до 100-річчя першого перекладу Біблії українською мовою П. Куліша.

— *Миколо Арсеновичу, ви є одним з організаторів УБТ у 1991 році. Вам вже 71 рік. Звідки берете сили і бажання працювати на видавничій ниві УБТ?*

— За фахом я журналіст, в роки служби в армії був також військовим журналістом, але поклик Божий переміг — і я почав працю на духовній ниві. З 1954 року — служитель церкви АСД. Після виходу на пенсію допомагаю УБТ у Львові організувати видавничий відділ. Історія створення УБТ досить цікава. В 1979 році, коли керівництво СРСР хотіло похвалитися, що релігія і віра є вільними в країні, в Загорську була організована міжнародна конференція релігійних діячів «За мир в усьому світі». Був і я на ній присутній як член Радянського комітету захисту миру, де познайомився з Яковом Духонченком. Там, в монастирських келіях, ми поділилися один з одним мріями про друкування Біблії в своїй країні, що колись настане день, що їх вже не будуть привозити нам в шинях автомобілів із-за кордону, що колись і ми будемо мати стільки Біблій, скільки нам потрібно. Тоді ми навіть мріяли про створення нелегального біблійного товариства і думали, як це зробити. Проте тільки з 1990 року ми відкрито почали оббивати пороги державних інстанцій, в першу чергу Раду у справах релігій при Раді міністрів Української РСР. Нам не відмовляли, але і не дозволяли. І лише через два роки нам дозволили провести в Києві 22 червня 1991 року Установчу (першу) конференцію з приводу організації УБТ. Фундаторами УБТ були чотири християнські конфесії: УПЦ КП, Союз ЄХВ України, Союз ХВЕП України, Союз АСД. Не багато людей вірили в те, що це можливо. Ця перша конференція обрала Правління, і поступово до УБТ почали приєднуватися інші конфесії. Першим президентом УБТ було обрано керівника Баптистської церкви в Україні, доктора богослов'я, пастора Якова Духонченка (1913-1993), віце-президентом — Бориса Тимошенка. Особливу роль в організації нового перекладу Біблії українською мовою відіграли Степан Скрипник (перший патріарх Київський і всієї України, митрополит Мстислав), єпископ ВСЦХВЕП М.А. Мельник, кардинал УГКЦ Йосип Сліпий, який заповідав своєму учневі Рафаїлові Турконяку здійснити свій задум — переклад Священного Писання українською мовою, письменник Борис Тимошенко, професор НАН України Дмитро Степовик, який згодом очолив відділ перекладу Біблії в УБТ.

про минуле йому не нагадую, я тільки Біблію подарував, і продовжуємо підтримувати дружні відносини. Сьогодні і вчителів є багато, які в школах навчалися атеїзму, а тепер викладають християнську етику.

Тепер ми маємо можливість подарувати людям нове видання під назвою «Найбільша перемога» — це Новий Заповіт зі свідченнями відомих спортсменів, а також книгу для дітей «Ісус та Його життя». Спочатку ця книга навіть моєї уваги до себе не привертала. Але вирішили її видати. Ми молилися, щоб Господь її благословив. І на сьогодні вона здобула такий успіх, що ми не встигаємо її друкувати. А вже надруковано 350 тис. екземплярів. Прочитавши цю книжку, дитина має розуміння про Біблію, про Христа.

Ми, завдячуючи ОБТ, міжнародній програмі «Можливості-21», Норвезькому БТ, можемо допомогти нашим співвітчизникам, особливо дітям-сиротам, інвалідам, безпритульним, мати Слово Боже. В Україні планується розповсюдити понад мільйон книг на біблійну тематику серед дітей, які знають, що таке голод. В 1964 році я пережив це. Ніколи не забуду того дня, коли мого батька звільнили з роботи, і він отримав інфаркт. Нас, троє рідних і двоє прийомних дітей, годувати було нічим. Я стояв в черзі за хлібом цілий день, в кінці дня його привезли, і кільком людям переді мною не вистачило хліба. Я тоді плакав, заливаючись

Найбільш відомим у світі є Британське Іноземне Біблійне Товариство, організоване 1804 року в Лондоні (його ще називають просто Лондонським). Дбаючи передусім про поширення Святого Письма в Уельсі, воно швидко переросло в потужний місіонерський рух з власними агентами і представництвами у цілому світі.

сльзми. І хтось підійшов до мене, і дав один буханець. Чому я про це все розповідаю? Тому що без такого життєвого досвіду наша робота була б формальною, нецікавою. Пережите спонукує нас до кращої праці, до того, щоб ми присвятили своє життя служінню Богу і людям. Тепер, маючи право голосу, усіх закликаю зробити все можливе, щоб діти України були забезпечені дитячою біблійною літературою. Я скрізь про це говорю і всіх прошу: будь ласка, допоможіть дітям! Слово Боже говорить: «Чого навчиш юнака з молодю, він і в старості не відступить».

Нас тішать і розвиток програми «Віра від слухання». Аудіокасети драматизованого запису частин Святого Письма Старого й Нового Заповітів випускатимуться безпосередньо в Україні і розповсюджуватимуться там, де люди не мають змоги читати Святе Письмо, тобто в лікарнях та в'язницях. Це уможливило доступ до слова Божого не лише незрячим і слабким на зір, але й діловим людям.

— *Вже побачило світ перше видання четвертого перекладу Нового Заповіту сучасною українською мовою. А яка доля нового українського перекладу Біблії?*

— Напередодні створення УБТ і початку роботи над четвертим повним перекладом Біблії, було здійснено кілька проектів часткових перекладів Священного Писання. Найбільш відомими були переклади Григорія Деркача (Новий Заповіт з Псалтирем і Притчами), і митрополита Філарета, кардинала Любачівського. Слід зазначити, що ці переклади ще ближче наблизили нас до початку здійснення четвертого повного перекладу.

Тож з самого початку робота над четвертим перекладом йшла дуже успішно. Її офіційно з 8 березня 1993 року очолив Рафаїл Турконяк. У 1997 році був завершений переклад Нового Заповіту. Віддруковано 350 тис. Нових Заповітів, які майже всі розійшлися. В цьому році ми готуємо до друку ще 160 тис. Євангелій. Ми не сподівалися, що наші друзі і колеги з Японського БТ захочуть розповсюджувати в Україні Слово Боже. Ми тепер готуємо видання, в якому буде написано, що воно виходить на пожертви Японського БТ. Нам приємно від того, що й інші біблійні товариства із-за кордону допомагають українцям мати Слово Боже.

З перекладом Старого Заповіту трохи складніше. Ми надіємося до 2004-2005 року закінчити повний переклад Старого Заповіту українською мовою.

— *Яким ви бачите майбутнє Товариства, його плани та можливості?*

— У 1999 році, коли мене запросили в Київ на посаду генерального секретаря УБТ,

Станом на кінець 2002 року Біблія чи окремі її частини були перекладені 2123 мовами із 6500 мов і діалектів, які нині відомі в світі.

ми взяли на озброєння гасло: «Біблію в кожну родину». Керуючись ним, ми залучаємо до праці різні організації, конфесії, які допомагають нам у розповсюдженні Слова Божого.

Новий Заповіт має символіку міжнародної програми «Можливості-21». За цією програмою ми плануємо розповсюдити безкоштовно понад 1 млн. його екземплярів. До навчального 2003-2004 року має бути надрукована мільйонним тиражем книга «Світогляд: для чого ми живемо і яке наше місце у світі», а також «Дитячий путівник по Біблії». Готується також до друку українською та російською мовами перше видання «Короткої історії перекладу Біблії українською мовою». До 100-річного ювілею Біблії перекладу П. Куліша готується її спеціальне ювілейне видання. Перекладацький відділ УБТ готує до видання чотири Євангелії українською мовою паралельно з грецьким та єврейським текстами. У подальших планах УБТ — видання «Симфонії», іншої довідникової літератури. Слово Боже може й повинне лунати до людини й з екранів телевізорів та радіоприймачів.

Ми працюємо не тільки над перекладом і розповсюдженням Слова Божого, але й над створенням і розповсюдженням аудіо- та відеопродукції, яка сьогодні є однією з ефективних форм залучення невірнучих до Слова. Ми також добиваємося, щоб на державному рівні запровадити в Україні щорічний день Біблії. А в цьому році хочемо запровадити «тиждень Біблії». Адже цей рік проголошений роком Біблії.

— А якщо настане той день, коли закінчиться переклад Біблії і всі матимуть Слово Боже, то що тоді буде з УБТ?

— Я недавно повернувся з Кіпру, де брав участь в одному із заходів Біблійного то-

вариства. Ви майже повторили те питання, яке там також піднімалося. Воно турбує всі європейські БТ. Хочу сказати, що у Франції, Англії, Німеччині та інших країнах розповсюджується дуже мала кількість Біблій. Тому не дивуймося, що їхні студенти з

— Ви маєте нагоду звернутися до читачів. Що ви їм побажаєте?

— Ми ніколи не ставили собі за мету продавати Біблії і мати від цього кошти. Але це не означає, що вони нам не потрібні. Щоб тривав безперервний процес друкування і

У тому, що Українське Біблійне Товариство постало на зорі відродження і відновлення української державності, у червні 1991 року, я бачу дію Божої благодаті. Ми увійшли в незалежну Україну з Біблією в руках відкрито, не ховаючи її під одягом, як це було в сумно відомі тоталітарні часи. І наше Товариство сьогодні може спокійно звітувати перед Господом Богом: всі співробітники Товариства, члени Центрального Правління, Церкви й конфесії, що входять до УБТ, — не сиділи склавши руки. За 10 років Товариство розповсюдило в кілька разів більше одиниць Біблії і біблійної літератури, ніж їх було розповсюджено в Україні за попередні тисячу років, а саме — понад три мільйони книг!

*Анатолій Глуховський,
президент Українського Біблійного Товариства*

радистю ідуть до нас, щоб тут поширювати Слово Боже. Вони жертвують нам свої кошти, які б могли реалізувати в себе.

Що стосується України, то ми таких проблем не маємо. А є інші, зокрема, ми володіємо інформацією, що тільки 20% тих, хто отримав нашу Біблію, читають її регулярно. Інші придбали Біблії, щоби їх мати в шафі, вдома. Це вже хвороба, яка дуже поширена на Заході, і на жаль, прийшла до нас. Але ми знаємо, що перспективи в УБТ дуже великі. Нас в Україні понад 48 млн. чоловік, а ми розповсюдили тільки 5 млн. Біблій. Як бачимо, праці вистачить ще на довгі роки. Нам треба ще багато працювати, щоб кожен міг читати Біблію рідною мовою. Отже, роботи для УБТ вистачить. Мова розвивається, нові покоління потребуватимуть зрозумілих, близьких їм перекладів.

розповсюдження Біблії, ми потребуємо фінансової підтримки. Безкоштовного нічого немає, за кожну книгу хтось заплатив: чи в Норвегії, чи в Канаді, чи в Англії. Тож час, коли Біблії були безкоштовними, відійшов. По-друге, я знову всіх прошу допомагати дітям. Чим більше ми зробимо для них тепер, тим більше нам воно окупиться. Якщо діти будуть читати і слухати Боже Слово, то вони будуть добріші, здоровіші. Адже з дорослими працюють в церквах пастори. По-третє, люди доброї волі, рятуйте дітей від нашого телебачення, яке пропагує насильство, від книжок про злочини, про зброю. Ми при Біблійному товаристві плануємо створити Клуб Біблії, де діти і молодь будуть вивчати Слово Боже, співати, вивчати цікаві предмети чи робити щось корисне. Ми всі потребуємо ваших молитов, християни.

Коли Бог РОЗМОВЛЯЄ ЗІ МНОЮ

Коли я молюся, я розмовляю з Богом. Коли я читаю Біблію, Бог розмовляє зі мною. Я вірю, що ми краще молилися б, коли б краще знали Біблію. На що здатне військо, воїни якого не вміють володіти своєю зброєю?

Якщо новонавернені хочуть працювати для Бога, вони повинні вживати Слово Боже. Особисті свідчення про їхнє навернення можуть спочатку добре впливати на слухачів і допомогти їм в їхніх духовних пошуках. Але коли таке свідчення буде повторюватися багаторазово, то стане нудним для слухачів і перестане на них впливати. Не ми джерело благодаті, вона витікає із Слова Божого. Якщо ми самі споживаємо Слово, то нам легко буде говорити про нього іншим. Серед віруючих так мало тих, хто зростає духовно тому, що небагато з них вивчають Біблію. Один з чоловіків, присутніх на наших зібраннях сказав, що добрий вплив цих зібрань залишиться в нього на все життя. Я відповів йому, що він так само помиляється, коли б думав одним обідом наїстися на все життя.

Деякі читають Біблію лише із почуття обов'язку. Інші постійно говорять: «Нам потрібне щось нове, нове вчення,

нові думки!» Будьте певні, що їм наскучило і їх втомило Слово Боже, вони вже поза спілкуванням з Богом. Дехто вважає, що Біблія застаріла, що ця стародавня книга віджила свій вік. Вони говорять, що вона не «вписується» у наш постіндустріальний вік. З таким же успіхом можна було б стверджувати, що сонце, яке старіше за Біблію, також застаріло і несучасне, а тому людині, яка буде хату, нема чого робити в ній вікна, бо є електричне світло, новіше за сонячне. Я порадив би усім, для кого Біблія застаріла і неінтелектуальна, будувати хати без вікон і освітлювати їх тільки електрикою: це буде щось нове, адже за новизною вони тільки і ганяються!

Ми не пропонуємо вірити Біблії без її дослідження. «Покажіть нам свої переконання, — сказав письменник, — а сумнівів у нас і своїх достатньо». Якщо хто сповнений Слова Божого, той не має

місця в розумі для сумнівів. Деякі люди тільки і живуть ними; це, так би мовити, їхній капітал. В Слові Божому вони не визнають свого наставника, вчителя. Часто чуємо: «Як би я хотів, щоб ви довели мені істинність Біблії». Сама Книга вам доведе це, якщо ви тільки дасте їй можливість говорити! Біблія не потребує захисту, а вивчення.

Ви запитуєте, що вам робити, якщо натрапляєте на вірш, який не розумієте. Я дякую Богові, що в цій Книзі є така висота, до якої я не можу піднятися, і така глибина, на яку я не можу спуститися. Дух Святий завжди готовий нас наставляти.

«Що ви робите з цим незрозумілим віршем в Біблії?» — запитав у мене знайомий. «Нічого», — відповів я. — «Як же ви його розумієте?» — «Я його не розумію». — «А як же ви його пояснюєте?» — «Я його не пояснюю» — «Значить, ви йому не вірите?» — «Ні, вірю. Бог дасть розуміння, якщо воно буде потрібне». Є багато речей, яких я не розумію, а все-таки вірю їм. Я розуміння не маю про вищу математику, не розумію астрономії, але вірю цим наукам. Земну науку потрібно зрозуміти, щоб її полю-

Я дякую Богові, що в цій Книзі є така висота, до якої я не можу піднятися, і така глибина, на яку я не можу спуститися. Дух Святий завжди готовий нас наставляти.

бити, а божественну треба любити, щоб зрозуміти її. В цьому і причина банкрутства критиків Біблії.

Один сучасний мудрець сказав: «Я людина науки і тому зробив деякі дослідження Біблії. Я немало працював, досліджуючи осла, щоб дійти до того, що структура його рота не дає йому змоги розмовляти». На що мій знайомий відповів: «Ви, шановний, створіть осла, а я вже навчу його говорити». Інша група людей може заявити: «Так, ми віримо Біблії, але не надприродному в ній. Ми віримо лише тому, що вкладається в наш розум». Вони читають Біблію з лезом, вирізуючи то один, то інший вірш, які їм не подобаються, як це зробив цар Єгоаким (Єр.36). Хтось приніс своєму проповіднику Біблію і сказав: «Ось ваша Біблія!» — «Чому ви називаєте її моєю?», — запитав проповідник. «Я слухав ваші проповіді п'ять років, і коли ви говорили про якийсь вірш у Біблії, що він «сумнівний», я його вирізав». Близько третини Біблії було вирізано. Проповідник попросив залишити в нього цю Біблію, тому що не хотів, щоб інші її побачили. Але той чоловік не згодився і сказав: «О ні, я буду різати до тих пір, поки не залишаться одні палітурки!» Що б я побажав такій людині? Нащо очікувати п'ять років того, що можна зробити за один раз. Ніколи мені не зустрічалася така людина, яка, відкидаючи частину Біблії, не відкинула б її на решті всю. Я розмовляв з проповідником, котрий сказав заявив мені: «Я перестав говорити проповіді на інші тексти, крім текстів із чотирьох Євангелій. Я відкинув всі послання і Старий Заповіт і вірю тільки Євангелії». Трохи згодом він відкинув усі чотири Євангелії і взагалі перестав проповідувати. Він відкинув Біблію, і Господь відкинув його.

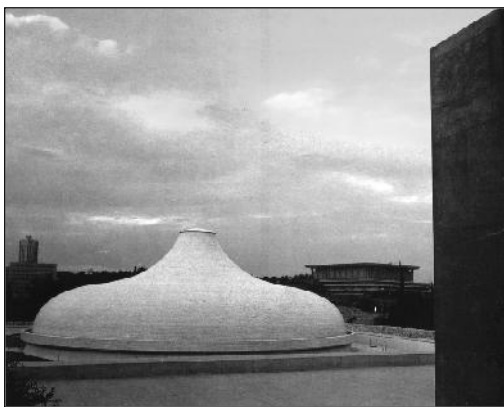

СЕНСАЦІЙНІ ЗНАХІДКИ Кумранських печер

Близько 140 р. до Р.Х. багато священнослужителів-традиціоналістів, які були в опозиції до правлячого дому Маккавеїв, втекли з «міста крові» Єрусалима — в Кумран, що на березі Мертвого моря. В 100 р. до Р.Х. там утворилася священницька община, яка дотримувалася духовної і тілесної чистоти, визнавала авторитет Мойсея та пророків, зберігала Слово Боже для нащадків. В 63 році до Р.Х. війська римського полководця Помпея захопили Єрусалим і повністю окупували Ізраїль. По всій країні прокотилася хвиля визвольних повстань. Всі юдеї стали ворогами Риму, який жорстоко придушував спалахи юдейських заворушень. Це стосувалося і тихої кумранської общини, яка була в «опозиції» як до корумпованих священників Єрусалима, так і до легіонерів Риму.

Коли військо Веспасіана розташувалося в Єрихоні, неподалік від Кумрана, священнослужителі зібралися, як вони і передбачали, на свою останню спільну молитву, а священні сувої сховали в печерах на західному побережжі Мертвого моря, самі надіючись сховатись від римлян в пустелі. Без сумніву, що вони надіялися повернутися за своїми сувоями. Проте так не сталося: легіонери Веспасіана в 68 р. Р.Х. знищили кумранські поселення.

З того часу минуло 19 століть. Якось молодий пастух-бедуїн (це був 1947 рік) шукав загублену вівцю. Помітивши невелику розщелину в скелі, він кинув туди камінь. Незвичайний звук змусив його зупинитися. Він знайшов печеру, а в ній виявив велику кількість містких посудин. Юнак розбив декілька з них, надіючись знайти скарб. Але знайшов стародавні сувої, ті самі, які члени кумранської общини сховали від римлян. Він тоді зовсім не розумів, що це таке, і продав деякі з них за безцінь.

Це відкриття було справжньою сенсацією і освітло ті частини Священного Писання, які були написані задовго до народження Ісуса Христа. Вони також відомі як «рукописи Мертвого моря», і датуються 200 р. до Р.Х. — 68 р. після Р.Х. Весь зібраний матеріал зберігається в Єрусалимі, де його постійно вивчають спеціалісти з різних країн.

Отже, починаючи з 1947 року, вченими-археологами були знайдені всі тексти Біблії, крім книги Естер. Більшість текстів написані давньоєврейською та арамейською мовами, на тонкій шкірі, скрученій в рулони і загорнутій в льняну тканину. Один із сувоїв зберігся абсолютно непошкодженим. Це Книга пророка Ісаї: 7,5 м довжиною. Вона складається з 17 зшитих спергаментних листів розміром 38x25 см. Серед численних збережених сувоїв був і навчальний посібник з життя і релігійних звичаїв кумранської общини. Іншого виду сувої — з міді — були знайдені пізніше. Це рулони з трьох метрів мідної бляхи, спаяних між собою. Тепер вчені зібрали близько 400 текстів, 175 з яких — біблійні.

Біблієзнавці з подивом для себе виявили: кумранська знахідка — від сувою до сувою — підтвердила наш варіант Біблії! А до того, як вони були виявлені, то найдавніші манускрипти з текстом Старого Заповіту датувалися IX ст. після Р.Х. Це доводить те, як скрупульозно копіювали переписувачі Біблію. З Кумранських печер дійшло до нас свідчення про те, що, хоча і «трава засихає і людина помирає, — Слово Господнє повік пробуває!» (Іс. 40:8).

На фото: Святилище Книги, де зберігаються сувої Мертвого моря, побудоване у вигляді кришки глека (Тель-Авів).

Заступник директора місії «Голос надії» Є. Т. Мельничук сказав: «Завтра їдемо в «Отчий дім», тож, якщо маєш можливість і бажання, можеш поїхати з нами». Хоча я не був там ніколи, і навіть не чув, швидше, мало звертав уваги на статті про теперішній Центр соціальної опіки дитини при Міжнародній благодійній фундації «Отчий дім», можливість і бажання поїхати мав. А таких статей в українській пресі вже було декілька десятків. «Факти», «Вечірній Київ», «Благодать», «Україна молода», «Сім'я», «День», «Київские ведомости», «Українське слово», «Київська правда» та багато інших ЗМІ писали про «Отчий дім», і по декілька разів.

...Я пригадую свій «другий дім» — школу-інтернат — і десять років, проведених там. І те, що в житті часто дещо повторюється: близько 15 років тому Володимирецька районна газета писала про нас

в статті «Діти підземелля». А тепер, подумав я, і мені доведеться писати про таких же дітей.

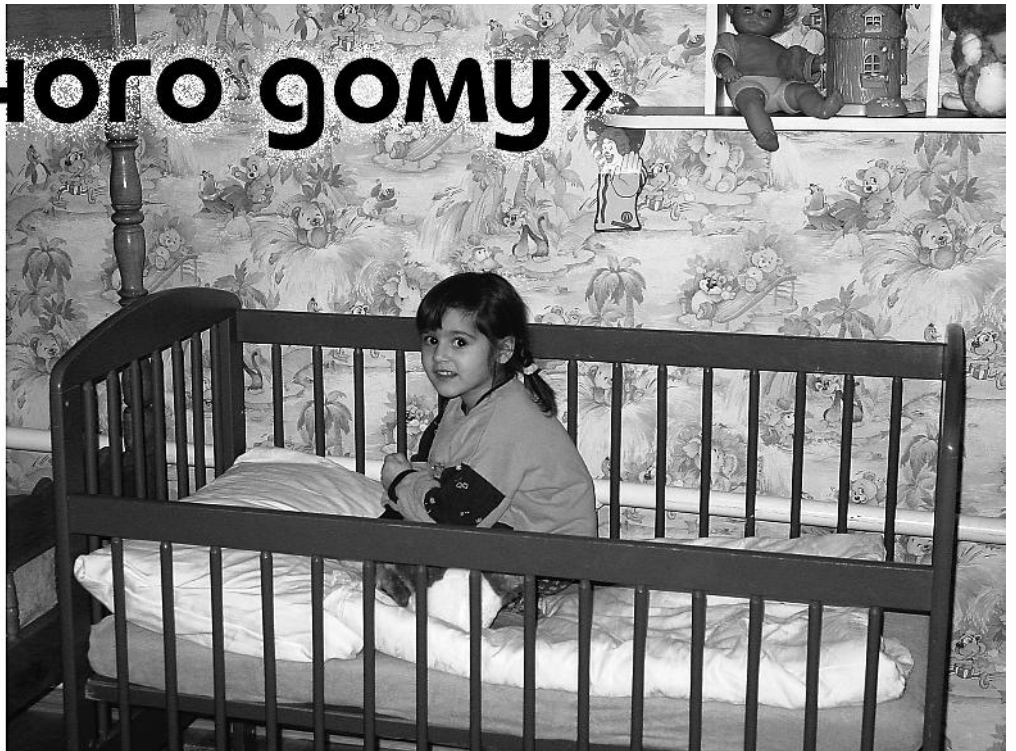
У нас чомусь буває так: поки діти на вулиці, то нікому не потрібні. А коли вони потрапляють під опіку людей доброї волі, то тут і звертається увага з боку найрізноманітніших служб: санітарних, медичних, податкових, освітніх та інших. Держава мало звертала увагу на той факт, що є безпритульні діти. Навпаки, говорили, що в нас немає цих дітей. Тоді хотілося сказати: якщо не допомагаєте, то хоч не заважайте — і це буде найбільшою вашою допомогою. «Отчий дім» спочатку був як скалка в оці. Він своєю роботою притягував увагу громадськості, журналістів. Бувало так: до них прийде дитина і чомусь втече (вкраде щось або вчитися не хоче, чи дотримуватися розпорядку дня). Тоді для «Отчого дому» настають дуже не-

Дмитрик. Одного разу не витримав і всі гроші, зароблені жебракуванням, витратив по-своєму. Додому з пустими руками злякався повертатися. Тому залишився на вулиці. Пізніше забрав сестру. Жили на даху. Швидко звикли до мишей і пацюків, на орди тарганів взагалі не звертали уваги. Коли грошей на їжу не вистачало, діти купували клей, виливали його в пакет і дихали випарами ацетону. Так вгамовували голод. «А потім з'явився дядя, перепрошую, татко Рома. Він почав вимінювати у нас клей на бутерброди. Казав, що йому він вкрай як потрібний для будівельних робіт...»

приємні часи. А до того цієї дитини наче і не існувало. Недавно парламентом і урядом визнано, що ця проблема є, і на рівні національної біди. А «Отчий дім» — визнано першим в Україні Центром соціальної допомоги та реабілітації дітей, які залишилися без батьківської опіки.

БАТЬКІВСЬКІ ОБІЙМИ «Отчого дому»

*«Ти був мені поміч, — не кидай мене, і не лишай мене, Боже спасіння мого, бо мій батько та мати моя мене кинули, — та Господь прийме мене!»
(Пс. 27:10).*

У вівторок, 21 січня, близько сьомої ранку, наш автомобіль в'їжджав у село Петрівське, що в Києво-Святошинському районі Київської області. І на нас вже очікували, незважаючи на те, що наш візит аж ніяк не назвеш офіційним, а нас — «почесними і поважними гостями». Ось і красивий триповерховий будинок, величезне подвір'я, нас зустрічає директор першого в Києві дитячого притулку з дуже символічною назвою «Отчий дім» — Наталія Андріївна, дружина Романа Івановича, який є його душею і організатором.

З її розповіді ми дізналися, що все почалося в дитячого лікаря Романа Івановича із питання: «Чому діти живуть на вулиці?» Чому поряд із благополучними домашніми дітьми живуть ті, про кого ніхто не потурбується? Він настільки перейнявся долею нещасних дітей, що це стало сенсом його життя.

Спочатку годував, мив, переодягав їх в одяг своїх дітей, лікував — і все це робив у себе вдома. Увійшовши в довіру до цих дітей, Роман Корнійко почав відвідувати їхні «помешкання». Підземний світ дітей... Після таких кількомісячних нічних «екскурсій»

Роман утвердився у думці: треба конче допомогти цим дітям, від яких відвернулися найрідніші. Необхідно було рятувати тих, кого ще можна було врятувати. Роман залишив перспективну роботу в одній із столичних лікарень і повністю присвятив себе безпритульним дітям. Взяли в оренду двокімнатну квартиру на Борщагівці, куди й почали запрошувати вуличних дітей. І вже 8 березня 1997 року поріг свого нового дому переступили перші шість мешканців у віці від шести до п'ятнадцяти років. Сусіди будинку, в якому розмістився «Отчий дім», спочатку навіть викликали міліцію, писали скарги, боялися випускати своїх дітей на вулицю, дивилися на дітей притулку, як на злодіїв. Але вже через місяць співчутливо питали, чим можна допомогти.

Необачно хтось із нашої групи назвав «Отчий Дім» «сиротинцем». На що Роман Іванович сказав: «Ніколи-ніколи не використовуйте цього слова! Тому що в українській мові його нема. І в англійській мові воно від-

сутнє. А, по-друге, воно принижує дітей. Не треба зайвий раз нагадувати їм про те, що вони сироти. Називайте його як хочете: Дитячий будинок, Дитячий центр, але тільки не «сиротинець».

Після того, як двокімнат-

Сергійко. Життя у нього було як у тварини. Мати тримала його в кутку, прив'язала як собачку. З самого дитинства поїла з пляшечки горілкою замість молока. Він вип'є і спить цілу добу. Їй же цього лише й треба — тільки б не заважав...

Діана Климкіна. Її привезли в дім у 1998 році. Обличчя в дівчинки було порізане бритвою та ножом. Частина шкіри на голові облізла разом з волоссям, тому що мама поливала голову кип'ятком. Вона пережила страшні фізичні страждання, багато жаків, але ще більше її мучило те, що все це трапилося через її хорошу маму. Саме мама, яку вона любила над усе, стала її катом. Дуже пила. А коли напивалася, то починала вимагати у неї, ще дитини, пляшку горілки. Прив'язувала її ремінцями до ліжка, біла по голому тілі скакалкою. Відолашну дівчину знайшли взимку під мостом. Їй було вже 11 років, а вона ще жодного разу не була в школі. Роман Іванович, як побачив цей жах, спочатку аж розгубився. Треба було негайно щось робити з дитиною. Пошук знайомих і друзів, косметологічна клініка, десятки складних пластичних операцій за кордоном. Не треба розказувати, що пережила, що перенесла Діана за три роки... Завдяки божественному повороту долі, сьогодні вона абсолютно нормальна дитина: струнка, усміхнена, життєрадісна, гарна. Вона чудово володіє англійською. А мати десь зникла. Треба було бачити, розповідають вихованці «ОД», як молилася за неї Діана, як просила Бога спрямувати «мамуся» на дорогу істини...

на квартира притулку вже не могла вмістити всіх бажаючих, працівники «Отчого дому» почали шукати інше приміщення. Невдовзі вони перебралися в приміщення колишнього дитсадку, що на Лівобережжі. Через два тижні в «Домі» таких дітей було вже 20. За шість місяців свого існування притулок обігрів 110 дітей, а за перший рік праці 164 дитини жили в «Отчому домі». Чимало з них повернулися до своїх рідних, декого розшукали батьки, багатьох усиновили чужі люди. А нині в притулку живе 43 дитини віком від 3 до 19 років, для яких 34 співпрацівники-колеги і однопумці Романа Івановича — вчителі,

лікарі, логопеди, психологи, вихователі і просто добровольці, які віддають повністю свій час і вміння для цих дітей, — рідні. Так, «Отчий дім» — це рідній дім для його мешканців. В житті дітей, які не могли і мріяти про таке, сталася подія: вони вдома, мають велику сім'ю, де є діти, справжніх батьків — подружжя Корнійків.

А раніше вони не навчали-

...14-літня дівчинка. Пішла з дому, жила в підвалі. Там її знайшов Роман Іванович. На лобі в неї був фурункул. Коли дівчинка його видавила, то почалося зараження крові. Роман Корнійко повіз її до лікарні. Бездомну дитину там не прийняли. Тоді він згадав про знайомих з іншої лікарні, привіз туди. «Запишіть як мою дочку», — попросив він. Дівчинку врятували від смерті. Вона повернулася в сім'ю.

ся в школах, переховувалися будь-де, жили в підвалах і на горищах, страждали від бруду і постійного недоїдання, від дешевих цигарок і клею та фарби, якими вони дихали, від самотності і від того, що вони нікому не потрібні. І це тоді, коли майже у всіх із

*...Хлопчик. Вдома мати пере-
віряла на ньому свої садистські
нахили. «Щоб вона здохла!!!» —
кидав він, коли мова велася про
неї. Але як тільки вона захворі-
ла, він кожного дня біг через все
місто — ніс матері їжу з при-
тулку. І як плакав, коли вона
померла!..*

них є батьки. Батьки без покликання, батьки-п'яниці і деморалізовані люди, які ніколи не цікавляться своїми дітьми. «Отчий дім» таких покинутих дітей і бере до себе. Що найцікавіше, більшість з цих вуличних дітей поважають своїх батьків і неохоче розповідають про їхні недоліки.

«Ці діти, незважаючи на свій вік, часто бувають серйозними, рідко посміхаються, важко ідуть на перший контакт, — розповідає Роман Іванович. — Вони не звикли жити в колективі, а від дорослих очікують тільки насилля, докорів, покарання».

В «Отчому домі» його працівники створили такий сімейний мікроклімат, що колишні мешканці підземелля усвідомили, що їм більше не треба боятися дорослих, міліції, вчителів. Діти самі потягнулися до своїх нових друзів. Уже шостий рік для цих дітей «Отчий дім» — це Господня турбота про них! Це можливість повної емоційної і душевної реабілітації, втеча назавжди від асфальтових джунглів, підземельного дитинства. А ще «Отчий дім» — це пізнання Бога, служіння Йому, можливість відчувати Його любов. Їм прищеплюються християнські принципи життя, які так потрібні сьогодні. Всі дітки — Христові, отже, християни вони, і про це свідчать людям, коли щоліта подорожують по навколишніх селах.

«Отчий дім» живе в основному завдяки пожертвам. І євангельські церкви міст

...4-річний Саша. Не розмовляв. Коли вихователі ніжно кликали його: «Сашуню, ходи до нас, візьми іграшку», то хлопчик скиглив, крутив головою і жестами показував, що дорослі будуть його бити. Минуло десять днів. Атмосфера любові зробила свою справу: хлопчик заговорив.

Вишневе (пастор П.М. Савочка) і Києва (пастор В.М. Решетинський), і жителі Петровського, і закордонні спонсори допомагають, хто чим може. У них одна мета — врятувати дитину, повернути дітям втрачене дитинство. І просять вони в Бога і в людей допомоги. Хоча в нас прийнято скептично ставитися до будь-якої іноземної допомоги, проте без докорів сумління ми віддаємо перевагу закордонним товарам, споживаємо продукти в яскравих упаковках, захоплюємося престижними «іномарками», вживаємо імпорتنі ліки. Але коли мова йде про духовне, ось тут ми — патріоти, галасуємо про «духовну експансію», вимагаючи заборонити в'їзд місіонерів до нашої країни і ввозити гуманітарну допомогу. Мовляв, обійдемося без їхньої підтримки, самі про себе потурбуємося. І турбуємося. Байдуже проходимо повз брудних вуличних дітей, зрештою, і перед інвалідами притискаємо сильніше гаманець.

Дітям в «Отчому домі» створено найкращі умови: надається повноцінне харчування, можливість здобути освіту. Діти вчаться в звичайній загальноосвітній школі. А щоб діти змогли знайти

своє місце в дорослому житті, їх навчають самообслуговуванню, ремісництву, шиттю, роботі в Інтернеті, грі на музичних інструментах, вони вивчають іноземні мови. Старші дівчатка вчаться на курсах машинопису, а хлопці відвідують курси водіїв. Є в домі кімнати для молитви, для ігор, для занять на комп'ютері, бібліотека та багато-багато іншого. У Центрі дотримуються розпорядку дня, проте в дітей є багато вільного часу для занять улюбленими справами.

Діти перебувають в «Отчому домі» тимчасово, і їм потрібна подальша підтримка в житті. Тому вже створюється «Будинок любові», в якому житимуть діти, що залишилися без батьківської опіки; ведеться співпраця з Центром анонімного всиновлення, створюється загальноосвітня гімназія для вищевказаних категорій дітей; притулок для вагітних жінок, які не хочуть робити аборт, але не мають можливості народжувати та виховувати дітей, благодійна жіноча консультація та положовий будинок. Та найголовніша їхня мета — повернути дітям втрачене дитинство.

В «Отчому домі» з'явилися філіали: три в Київській, один в Житомирській областях. Яка область на черзі? Об'єднанню зусиль у вирішенні проблем безпритульних дітей сприяє створений недавно міжнародний Альянс неурядових організацій «Діти в небезпеці!» Його головою обраний президент Міжнародної благодійної організації «Отчий дім» Роман Корнійко. Приєднуйтеся, чуйні люди!

Р. С. Из листа Роману Корнійко:

«Любий тату Рома. Пише тобі листа син Віталій. В мене поки що все добре, слава Богу.

Чекаю суду, який повинен відбутися в кінці січня. Якщо Господь Ісус вважає за правильне, щоб мене звільнили, то так воно і буде; а якщо ні,

...П'ятирічний Олексій. Його вночі кидало, він бився головою в стіни, з рота йшла піна. Психіатричні лікарні відмовлялися від хворого. Три дні молилися за нього, не відходячи і не закриваючи очей. Тепер Олексійко спить спокійно, він чудова дитина.

то це означатиме, що мені потрібно ще досиджувати свій термін, щоб стати на дорогу виправлення. В даний час мені самотньо. Нема нікого, щоб розповісти про свої думки, розділити горе і радість, якої тут практично немає... Я дуже скучаю за вами, вихователями, дітьми «Отчого дому». Я згадую той час, коли був там і порівнюю його з часом мого перебування на чужій квартирі, де я переховувався, та в Київській спеціалі. Я згадую про те тепло, яке я мав в «Отчому домі», любов, піклування, яке мені не змогли дати батьки і більше ніхто не зможе дати. Я не можу зрозуміти, чому я себе так негарно поведив в «Отчому домі». Чесно хочу сказати: я не мав бажання бути добрим, гарно ставитися до дорослих, до дітей, бути ввічливим, цінувати речі, які мені дісталися даремно. По-друге, матеріальні умови: я завжди найдався досхочу в «Отчому домі», спав на чистій білизні, мав чисте вбрання. Але не ходив у ньому. Бо хотів показати із себе «козирного дурня», у якого було своє «я». А тепер я ходжу в сорочці, в якій комірць зашивався ... разів (цензура замалювала число «три»). Ношу (далі — замальовано) старенький костюм... Іншого мені нічого не дають. Саме ці дві основні причини стали між мною і «Отчим домом» ...»

Олександр КУЗЬМИЧ

Тільки за 1997 рік Роман Іванович Корнійко зі своїми віруючими однодумцями вирвав з цупких підвалів 168 дітей. А скільки у нас безпритульних дітей — не знає ніхто. За офіційними даними — не більше 12 тисяч, за іншими — близько 40 тисяч. 40 тисяч дитячих сповідей можна написати. Це набагато більше, ніж їх було в 20-ті роки після закінчення громадянської війни. За даними ЮНІСЕФ, переважна більшість «вуличних» дітей мають сім'ї. Тобто це повністю спростовує усталену думку про те, що безпритульними найчастіше стають сироти.

ПРИВИД

«Титаніка»

бродить 21 століттям

Хто не знає цієї історії?

Хто не співпереживав тому, що відбувалося тієї трагічної ночі, напружено спостерігаючи за романтичними походеньками молодого красунчика Леонардо ді Капріо, який зіграв головну роль в гучному фільмі?

90 років тому, квітневої ночі 1912 року, чудовий пасажирський лайнер «Титанік» припинив своє існування. Він наштотхнувся на айсберг у водах Північної Атлантики і, не протримавшись на плаву навіть 3-ох годин, потонув. Масштаби катастрофи були жахливі: з 2201 пасажирів, які перебували на борту, врятувалося всього 711 чоловік. Багато десятиліть відділяє нас від подій тієї пам'ятної ночі, але інтерес до згаданої найбільшої в світі морської катастрофи не зменшується. Люди вдивляються в минуле, знижуючи плечима і не розуміючи, як могло статися таке. Що це: закономірність, чийсь недогляд чи фатальний збіг обставин?

«Титанік» готувався до свого першого рейсу, і люди вважали за честь здійснити на ньому історичне плавання. В цій святковій ейфорії прозвучали і стали популярними такі слова: «Сам Господь не зміг би потопити цього корабля».

Ну що, Господь прийняв виклик...

XX століття набувало свого розгону. Людство дедалі більше відступало від живої віри в Бога. Були здійснені масові спроби підірвати довіря людей до Біблії як безгрішного слова Божого. Зводилися вавилонські вежі, співалися гімни людському генію. Найбільш відчайдушні уми закликали негайно почати будівництво Царства Божого на землі. З'явилися поети та письменники, які надавали романтичний ореол всьому, що відбувалося. «Людина — це звучить гордо!» — вигукували вони.

Протверезіння настало, коли замість сподіваного Царства Божого спалахнула Перша світова війна. Вона зруйнувала міф про людську доброту і нагадала про людську гріховність. В Церкві це прозріння ознаменувалося кризою лібералізму і поверненням до ортодоксального богослов'я, яке ставило віру в Бога і Його Слово в центр християнського життя.

Але перед тим, як пролунали постріли першої світової війни, прозвучала «перша труба» — загинув «Титанік». Він був чудом технічної думки, красою і гордістю людського генія — і вважався досконалим у всьому. Наявність водонепроникних перегородок, здавалося, гарантувала красеню-лайнеру те, що він не потоне, навіть якщо матиме пробоїни і будуть затоплені деякі відсіки судна. Ім'я «Титанік» звучало всюди. Хвалили і славили конструкторів, суднобудівників, власників лайнера. Тим часом «Титанік» готувався до першого рейсу, і люди вважали за честь здійснити на ньому історичне плавання. В цій святковій ейфорії прозвучали і стали популярними такі слова: «Сам Господь не зміг би потопити цього корабля». Людська гордість та самовпевненість досягнули свого апогею. В світлі того, що відбувалося, зрозумілим стає

невипадковий характер «ланцюга випадковостей, фатального збігу обставин», які супроводжували плавання «Титаніка».

Почнемо з того, що напередодні виходу в рейс «Титанік» ледве уникнув зіткнення з лайнером «Нью-Йорк», який стояв на швартовах, але коли повз нього проходив «Титанік», внаслідок явища засмоктання, зірвався зі швартів. Капітан «Титаніка» зумів зупинити свій лайнер, коли між суднами було тільки три метри. А якби зіткнулися, «Титанік» став би на ремонт, і фатальний айсберг пройшов би своїм шляхом...

Друге. Якби той, хто дивився вперед, помітив айсберг хоч на кілька хвилин раніше, корабель встиг би ухилитися від зіткнення; коли б він побачив айсберг трохи пізніше — всього на декілька секунд, — лайнер вдарився б носом. При цьому, звичайно, носова частина корпусу була б зіжмакана, були б, напевно, жертви, але судно не потонуло б. «Титанік» повернувся від айсберга саме в ту мить, коли зіткнення виявилось найстрашнішим, в результаті цього і з'явилася в корпусі корабля 90-метрова рана.

Далі, якби суднобудівники і судновласники так сліпо не вірили в непотоплюваність «Титаніка», вони б взяли на корабель більше рятувальних шлюпок, тим більше, що місце для них було виділене. Крім того, перші шлюпки не відійшли б від борта судна напівпорожніми.

І, врешті, якби радист пароплава «Каліфорнія», який був поблизу місця загибелі «Титаніка», вимкнув свій приймач всього на 15 хвилин пізніше, він би прийняв сигнал про біду з «Титаніка», і всі пасажери і члени екіпажу були б врятовані. Воістину, навіть найталановитіші грецькі драматурги не змогли б придумати настільки

трагічну в своїй безвиході ситуацію: тиха зоряна ніч, повний штіль на морі, три години ідеальних умов для рятування людей і... півтори тисячі жертв.

В одному з фільмів про загибель «Титаніка» капітан Сміт, вже знаючи, що судно приречене, говорить пророчі слова: «Титанік!» Здається, навіть сама назва була дана йому не просто так. Згідно древньогрецьких міфів, титани повстали проти богів, але були переможені і за свою гординю скинені з небес у тартар».

Але є в історії «Титаніка» й інша сторінка. Коли читаєш спогади людей, які пережили цю трагічну ніч, вражає те, з якою вірою та мужністю деякі з них зустрічали свою останню годину. Ось одне з таких свідчень. «Чоловіки, жінки, діти, літні люди і молоді, католики і протестанти — всі покійно готувалися прийняти смерть. На кормі десятки людей молилися, стоячи на колінах на палубі, яка поступово опускалася під воду, а між ними ходили два священники, закликаючи до останньої молитви. Коли стало зрозуміло, що надії на спасіння немає, музиканти корабельного оркестру зібралися разом, щоб запобігти паніці. Спочатку вони грали веселу музику, коли ж настали останні хвилини, під небом зазвучала велична мелодія гімну «Ближче, Господь, до Тебе». І молитви ці, без сумніву, були почуті. Твердість і мужність не залишили людей навіть тоді, коли «Титанік» почав опускатися під воду — і люди опинилися в холодній воді. Один з тих, хто врятувався, пізніше напише: «Можу стверджувати, що я ні разу не чув від тих, хто тонує, жодного слова докору за те, що їм відмовляли в допомозі. Не було ніякого насилля. Але один герой залишився в моїй пам'яті як найбільш достойний приклад відваги та

витримки, мужнього смирення з долею і сміливості, яку він виявив, заглядаючи смерті у вічі. На відмову взяти його на борт рятувальної шлюпки він відповів: «Все в порядку, щастя вам, і нехай благословить вас Бог». Я не раз жалів, що не можна встановити ім'я цього героя і віддати честь його пам'яті».

Через загибель півтори тисячі людей наша увага часто обминає той факт, що багато людей були чудом врятовані. І кожна таку історію спасіння не можна читати без хвилювання та подиву. Ось що пережив, наприклад, другий помічник капітана «Титаніка» Чарльз Г. Лайтоллер. Коли носова частина судна почала швидко опускатися, а величезна кількість води залила ходовий місток і шлюпочну палубу, він стояв на даху рульової рубки. Коли вода досягнула до нього й там, Лайтоллер кинувся в льодяну воду і поплив до носової щогли. В перші секунди, наполовину паралізований холодом, він хотів вхопитися за «вороняче гніздо», яке вже було нарівні з поверхнею води, але відразу ж зрозумів, наскільки небезпечно триматися за будь-яку частину судна, і почав відпливати якомога далі. Несподівано його зі страшною силою, проти якої він був взагалі безпомічним, затягнуло під воду і притиснуло до металічної решітки, яка закривала вхід у вентиляційну шахту, розміщену перед димовою трубою. Лайтоллер вживав до Бога, щоб залізна решітка витримала тиск його тіла, інакше вода, яка засмоктувалася в тридцяти метрову

шахту, потягнула б його за собою в черево судна, котре тонуло. В ту мить, коли загибель здавалася неминучою, з шахти раптом вирвалася хвиля гарячого повітря і викинула його на поверхню. Ймовірно, вибухнув один з котлів.

Невдовзі Лайтоллера знову затягнуло під воду, і він знову опинився в такій же ситуації, як і хвилину тому. Як врятувався цього разу, він сказати не міг, тому що на якийсь час знепритомнів. Коли випірнув, то опинився поряд з перевернутою складаною шлюпкою. Він вхопився за рятувальний леер і оглянувся на «Титанік». Корма його піднімалася над поверхнею води вище й вище, поки не встала майже вертикально. В такому положенні «Титанік» здавався чорним перстом, який вказував у небо. На кілька секунд він завмер, а потім його корпус почав швидко опускатися під воду.

Минуло зовсім небагато часу — і хвилі зімкнулися над кормовим флагштоком. Було 2.20 ночі 15 квітня 1912 року. Агонія найбільшого і найпрекраснішого судна в світі, найдосконалішого з усіх, створених людиною, закінчилася. Воістину, поряд з загиблим «Титаніком» спасіння Лайтоллера і багатьох інших людей, особливо чоловіків, які поступилися місцями у шлюпках жінкам і дітям, було справжнім чудом, в якому навіть скептики змогли побачити руку Божої допомоги.

Чи тепер не служить нам застереженням трагедія «Титаніка»? Допотопна цивілізація,

кровозмішання, гомосексуалізм, ідолопоклонство, язичницькі імперії, описані Даниїлом, Освенцим, ГУЛАГ і, нарешті, «Титанік» — все це образи богоборчого людства, яке намагалася штурмувати небеса, підкреслюючи свою незалежність від Бога, і поклонитися самому собі, віддати собі славу. На жаль, як це видно з пророцтв Біблії, страшні уроки нічому не вчать людство. Воно все ще живе мріями про будівництво золотого віку. Та чи настане воно без Бога?

Що ж робити нам? Може, варто прислухатися до слів Господа Ісуса Христа, який сказав народу, що зібрався біля нього, про трагічно загиблих галілеян: «Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так! Або ті вісімнадцять, що башта на них завалилася була в Сілоамі й побила їх, чи думаєте, що ті винні були більш за всіх, що в Єрусалимі живуть? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13:2-5). Люди жахалися обставинами несподіваної кончини нещасних, як і ми, що живемо нині, жахаємося обставинами загибелі пасажирів і команди «Титаніка». Але про що хвилювався Він, над чим сумував? Він сумував, що ці люди померли у своїх гріхах, не покалися і не ввійдуть в Царство Боже. Що може бути більш страшне і трагічне?

Нехай і тепер пам'ять про трагедію «Титаніка» змусить замислитися про те, що ті, що загинули тоді, не були грішнішими, ніж інші люди, але, як і раніше, слова Ісуса Христа, який викупив наші гріхи на Голгофському хресті, звучать з любов'ю і болем: «Коли не покається, то загинете всі так!»

Володимир СТЕПАНОВ

Туреччина може стати ключем для евангелізації всього мусульманського світу

Деякі оглядачі вважають, що ця мусульманська держава, де євангельські церкви почали досягати великих успіхів, може стати ключем для евангелізації всього Середнього Сходу. До Туреччини почали знову проявляти інтерес як до місіонерського поля, хоча проповідувати Євангелію тут суворо заборонено.

Ларрі Міллс, випускник Біблійного навчального центру «Рема» (Rhema Bible Fraying Center), що в Тулсі, Оклахома, який з 1986 року працює місіонером в Туреччині, Німеччині і Болгарії, повідомив, що Туреччина готова до пробудження: «Щось зміняє серця людей».

Міллс, який є ще пастором церкви в Стамбулі, сказав: «Я впевнений, що багато молитовних ініціатив, таких, як молитва під час Рамадану та інші молитовні проекти, відіграли важливу роль. Якщо ми знайдемо шляхи поширення Слова Божого серед народу, наприклад, через ЗМІ, ми побачимо велике пробудження».

Етнічних турків, які спілкуються з харизматичними і євангельськими церквами, дуже мало в мусульманській Туреччині, їх всього близько 2000 чоловік з-поміж 50 млн. Загалом населення Туреччини складає 66 млн.

Місцеві церкви в Туреччині були засновані 15 років тому, але їхнє стійке зростання було зупинене урядом. Під час останньої хвилі дискримінаційних заходів проти християн, місцева влада оголосила 15 церквам про те, що в них немає права на служіння в своїх приміщеннях, і наказала їм не проводити служінь. Християнську школу в Анкарі закрили, а сімох її іноземних працівників депортували. Віруючі Анкари не раз отримували повідомлення про закладені бомби, а шоу-програми на телебаченні збуджували антихристиянські настрої.

Пастор, зустрівшись з представниками журналу «Charisma» в Стамбулі, розповів про те, що остання хвиля агресії не зменшила кількості людей, що навертаються в християнство, до того ж, виявила рішучість віруючих в Туреччині.

Він звернув увагу на те, що ні одна церква не схилилася перед погрозами і не підкорилася наказу про закриття. Замість цього пастори об'єднали всі свої сили, найняли адвоката і звернулися із заявою про узгоджений легальний виступ.

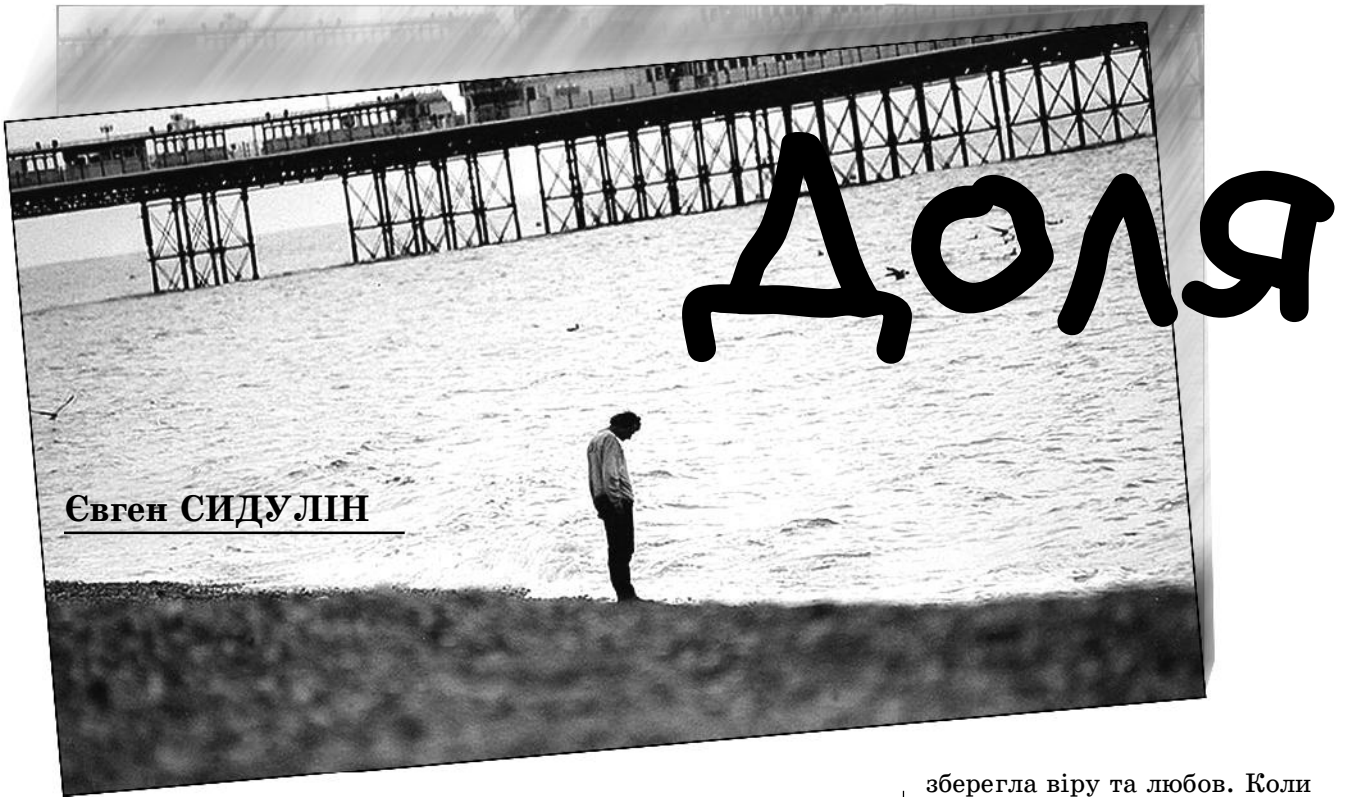
Незважаючи на опір, кількість харизматичних і евангелізаційних церков Туреччини росте. Карлос Мадригал, місіонер із Іспанії, сказав, що до 1995 року ініціатива поширення Євангелії була в руках іноземних працівників, але тепер вже самі лідери церков Туреччини взяли ініціативу в свої руки.

Любов до книг спасла Едмунду Гриндалу життя

Одного разу, коли він йшов через поле з книгою, захованою за пазухою, в нього випадково вцілила стріла мисливця, але вона встромилася в книгу. Пізніше його спасла ще одна Книга — Біблія, яка привела його до Христа. Гриндал зростав у вірі і згодом почав своє служіння, але коли на трон зійшла «кривава» Марія, він втік до Німеччини і був там доти, доки до влади прийшла протестантка Єлизавета. Е. Гриндал повернувся до Англії, і в 1575 року був призначений архієпископом Кентербері. Вже згодом Єлизавета в розмові з новим архієпископом висловила невдоволення тим, що надто часті проповіді призводять до виникнення бунтарського духу. «Трьох-чотирьох проповідей на рік було б досить», — сказала королева і наказала Гриндалу скоротити в королівстві кількість проповідей.

20 грудня 1576 року Гриндал відповів довгим листом, де, зокрема, було написано: «Ваші слова про скорочення кількості проповідників і зібрань мене надзвичайно схвилювали. Але ж, мадам, хіба Писання свідкує недостатньо ясно, що Євангелію Христа треба проповідувати багато і скрізь? Для будівництва храму Соломона було призначено 150 000 будівельників і 300 наглядців, тож невже ми можемо надіятися, що в справі побудови духовного храму Христового ми обійдемося декількома проповідниками? Апостол Павло сказав: «Проповідуй Слово». Постійна публічна проповідь Божого Слова — необхідний засіб спасіння. Не можу з чистою совістю і не ображаючи величчя Бога згодитися зменшити проповідувати Його. Терпіть мене, мадам, благаю вас, якщо я відважусь образити вас швидше, ніж образити Великого Бога...» Єлизавета в гніві посадила Гриндала під домашній арешт. Але змусити Євангелію мовчати було неможливо. Незважаючи на старання королеви, Євангелія ще за її життя поширилася до найвіддаленіших куточків Англії.

Свген СИДУЛІН

Долаючи життєві труднощі, люди часто зітхають: «У мене така доля, я несу свій хрест». Вони схильні звинувачувати обставини, близьких людей, керівництво, уряд — всіх, окрім самих себе. Біблія про це говорить так: «Хіба не виходить усе з уст Всевишнього, — зле та добре? Чого ж нарікає людина жива? Нехай скаржиться кожен на гріх свій. Пошукаймо доріг своїх та дослідімо, і вернімось до Господа!» (Плач 3:37-40). Якщо ми живемо не за Божими законами, противимось Богу і не хочемо Йому користися, то хіба можна надіятися на благословення і щастя в своєму житті?

«Така вже в мене доля», — говорять люди. Особливо, коли довкола складаються важкі обставини, сумно і тісно у серці, хочеться кудись піти, десь заховатися. І одні розлучаються, інші кудись від'їжджають, треті — співають. Ситуація ж, однак, не покращується, все залишається по-старому.

Що ж робить нашу долю благословенною або проклятою? Часто долю людей штов-

хає у бік прокляття пристрасть до спиртного. Я раніше жив у селі і працював трактористом. Професія потрібна: то город зорати, то соломи привезти. А плата яка? Пляшка. І це вважається нормою, так роблять навіть ті, які вважають себе християнами. Але такі «християни» нічим не відрізняються від язичників, безбожників: так само п'ють, так само спуюють інших. Моїм напарником був Кузьма Іванович — досвідчений тракторист, кращий комбайнер у селі. В результаті нещасного випадку він загинув, перепоїли його. Чия ж пляшка вирішила його долю? «Християнина» чи язичника — невідомо. Але ж чи має це значення — життя скінчилось.

А скількох би гріхів на землі не було б, якби люди послушались Господа, скількох смертей уникали б, якби жили по-Божому! В дитинстві я любив слухати мамині розповіді про бабусю. Вона вірила в Христа, жила благочестиво, була гостинною і доброю. Хоча в житті були труднощі, особливо в 20-40 роках, вона благополучно вижила і

зберегла віру та любов. Коли бабуся постаріла, то отримала відкриття про свою смерть за три дні до неї. Вона напала баньку, помилась, вбралась, ввечері попросилася зі всіма, лягла спати — і не прокинулася. Перейшла в Царство Небесне. Приємно чути такі розповіді, особливо, коли знаєш, що в Слові Божому є такі слова про мужів Божих, які вірно ходили перед Богом: «Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерті; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він догодив» (Євр.11:5). Багатьом відома також розповідь про пророка Іллю, як Бог забрав його на вогняній колісниці живим на небеса, тому що він щиро служив Господу і зберіг віру в живого Бога. Слово Боже свідчить нам також про те, що в майбутньому ті, хто живе з Господом і старається виконати волю Божу, будуть підняті на небеса на зустріч з Господом і там завжди з Ним будуть (1Сол.4:16-17).

Це також доля, і таких доль чимало. Є багато людей, котрі змінили свої дороги і надбали благодать від Госпо-

да. Їх життя набуло змісту і впевненості. Про це написано в Біблії: «А ти вернешся, і будеш слухатися Господнього голосу, і будеш виконувати всі Його заповіді, які я сьогодні наказую тобі. І зробить Господь, Бог твій, що будеш ти мати надмір у кожному чині своєї руки...» (5М. 30:8). Прислухайтесь до Божих обітниць: якщо жити правильно, згідно Слова Господнього, то життя змінюється на краще. А якщо жити свавільно, так, як захочеться, порушуючи при цьому заповіді, то нас обов'язково спіткає лихо. «Та станеться, коли ти не будеш слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей та постанов Його, що я сьогодні наказую тобі, то прийдуть на тебе всі оці прокляття» (5М. 28:15). Отож, якщо ми порушуємо заповіді Господні, то кого нам звинувачувати: долю, сім'ю, керівника, владу? А чи самих себе?

«Людина — творець своєї долі», — цей афоризм ще зовсім недавно повсюдно лунав переможним тріумфом атеїзму над «утопічним» — «доля людини від

Бога». Лунав і затиш — залишилося тільки безнадійне і непевне: «Така вже моя доля...» І не творцями вже почувають себе люди, а маріонетками в руках якоїсь абстрактної «долі». Господь — Творець, людина — творіння, отож, доля людини — від Бога. Але ми не є іграшками в руках Всемогутнього, Він дав нам волю. Тож вибір за нами: благословення чи прокляття?

Розбійник, розп'ятий на хресті поряд з Ісусом, правильно зрозумів свою долю і вирішив змінити її. «Ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо», — визнав він свої провини і, звернувшись до Ісуса, почав благодати: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!» Мільйони людей сьогодні зробили подібний крок — і щасливі, тому що з ними Бог. Щасливі, бо чують в серці своєму слова Ісуса, які втішать їх і на порозі смерті: «Сьогодні ти будеш зі Мною в раю!»

Тож у нас є вибір: жити по-своєму чи жити по-Божому, жити у темряві чи у світлі. І в цьому наша доля!

Людина з Біблією: кути зору

Один чоловік всюди носив із собою Біблію. Дехто думав, що він хоче, аби усі захоплювалися ним і думали, який він «духовний». Але сам він говорив, що робить це не через силу духовну, а через слабкість. Кілька разів він серйозно оступався і впадав у гріх, але тепер вирішив просити у Бога благодаті зберегти вірність Йому. Він вважає, що коли

завжди під рукою Біблія, то будь-якої миті зможе відновити в пам'яті Божі перестороги і щонайменше добре порозмірковувати над тим, до чого можуть привести його бажання.

Як можна до цієї ситуації застосувати слова Христа з Нагірної проповіді (Мт.6:1-4)? Говорячи про милостиню, Ісус радив нам не виставляти свою віру на люди (Мт.6:2). Але тут же (Мт.5:14-16) Він говорить, що нашу віру повинні бачити інші.

І тут немає ніякого протиріччя. Важливо, заради чого ми щось робимо. Якщо в нас одне бажання: чинити по-Божому і світити Христовим світлом, ми діємо в душі Христовому. Але якщо нам хочеться просто здаватися побожними і не самим світити, а потрапляти під спалахи фотокамер і світло прожекторів, ми робимо щось не те.

Дехто розуміє цього чоловіка неправильно, коли бачить його Біблію. Але ж ми знаємо, що думки його чисті, фальші тут немає. І нам користь — ми згадуємо, що ми слабкі і нам завжди потрібно чути Слово Боже (Мт.6:13). Тож нехай у наших сьогоднішніх вчинках відобразиться бажання годити Богу, а не дивувати людей.

Чому засмугнений Давид?

*Роздуми
над проблемами
християнського
музичного служіння*

В одній із церков братська рада заборонила діяльність одного із досвідчених місіонерських ансамблів, за плечима якого біля десяти років праці на ниві Божій, сотні евангелізацій, тисячі відгуків вдячних слухачів. В іншій церкві пресвітер «посадив на задню лавку» молодіжну групу. Чому? Вони використовували у співі музичний супровід.

На думку тієї братської ради, в християнстві не повинно бути музики зовсім, це, як вони кажуть, «протези для пісні»; а молодіжний гурт звинуватили в тому, що він грає рок. Це стало причиною протистояння в церквах, яке невідомо коли закінчиться.

Дозвольте нагадати слова Ісуса Христа, написані в Євангелії від Марка, 3:24: «І коли царство поділиться супроти себе, — не може встати те царство». Це дуже небезпечне становище для церкви, і проблеми навколо музики потребують негайного вирішення.

Передусім, на мою думку, музику потрібно розглядати як складову частину культури. Це допоможе вирішити відразу багато проблем — в християнській музиці стосовно використання окремих музичних інструментів, мелодій, наспівів, манери співу тощо.

За весь час свого існування християнство, відокремившись від світу, творило свою культуру, основу на Біблії, використовуючи всі найкращі здобутки суспільства. Вона проявляється у світогляді, у всіх сферах життя, в мові, співі, поведінці, в манері одягатися і так далі. Протягом віків цій культурі диявол завжди протиставляє свою — культуру цього світу, яку часто називають поп-культурою, тобто популярною, культурою широких мас. Цей термін порівняно новий, але називає явище, яке сягає корінням в давнину. Поп-культура завжди подавалася і подається як щось передове. Це те, що блищить, кидається в очі, захоплює, але швидко зникає. На зміну цьому приходять інші культурні віяння, і тому поп-культура завжди сучасна. Поп-культура уособлює цей світ. Поп-культура завжди старалася витіснити християнську культуру і замінити її собою. Це хитрий задум диявола і, на жаль, можна привести багато прикладів його успішного втілення. Так само поп-музика, як складова поп-культури, старається витіснити і замінити собою християнську музику в

церкві. Християни повинні боротися зі спокусою перейняти її. «Не любіть світу, ані того, що в світі», — пише апостол Іван в Першому посланні (2:15). Нехристиянська музика в церкві — ні що інше, як наслідок проникнення туди світської культури, поп-культури. І перед тим, як боротися з нехристиянською музикою, на мою думку, потрібно виявити і викоринити нехристиянський світогляд в церкві, а також інші прояви нехристиянської культури, нехристиянського способу життя. Тілесні християни потребують відповідної «християнської тілесної музики». Коли церква буде на належному духовному рівні потреба в продуктах світської культури пропаде.

Справжню духовну музику можуть відтворювати тільки духовні виконавці. Тілесний співак чи музикант не зможе передати змісту духовного твору, якщо його не торкнувся Дух Святий (Євр. 5:4). Він буде лише як «солодкогололий співак», «слова котрого слухають, але не виконують» (Єзекііль 33:32), як добрий

музикант, гра якого не торкається глибин духа. Такий музикант є носієм тієї ж поп-культури. Знаючи, чи музикант — християнин, можна отримати відповідь на багато питань і уникнути багатьох проблем.

Якою ж повинна бути християнська музика?

Спочатку, вибачте за каламбур, вона повинна бути. Я стверджую це на основі Слова Божого, історії церкви і впевнений в цьому.

Християнська музика може бути різною за формою і звучанням. Це залежить від часу і місця її створення. Але є три умови, яким вона повинна відповідати.

Передусім музика повинна навчати (Кол. 3:16). Це основне завдання будь-якого виду християнської творчості, в тому числі і музики. На першому місці завжди повинне бути слово (Ів. 1:1) і мелодія як його носій. Особливої сили слово набуває в співі, де воно зливається з мелодією, — свідоме з підсвідомим, раціональне з ірраціональним, виражене словами з невимовним. Олександр Палтис, учасник мініської групи «Новий Єрусалим», сказав в одному з інтерв'ю: «Музика — це засіб, який може донести слова в те місце, куди самі слова не могли б дійти».

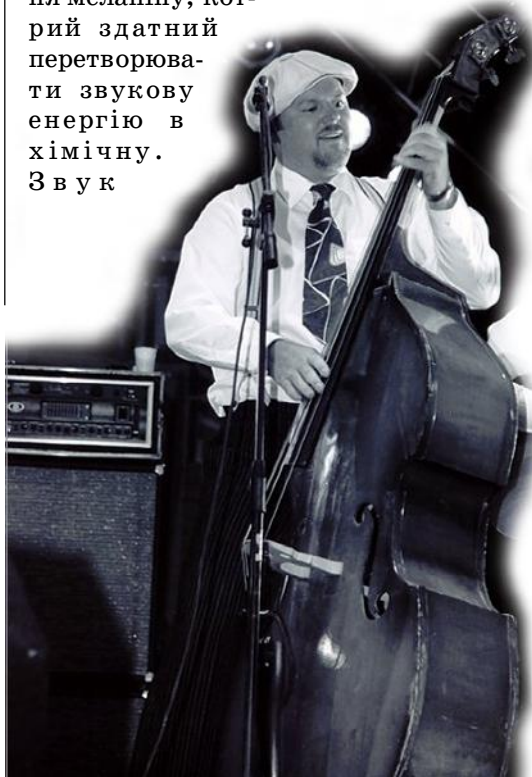
На другому місці — гармонія, аранжування, які повинні створювати відповідний настрій для кращого сприйняття слова і відповідати змісту твору. Деколи буває, що виконується пісня про Голгофу, страждання Христа, тільки аранжування більше підходить для веселої польки. На це треба звертати увагу. І на третьому місці — ритм.

В світській культурі, як і в християнській, музика займає одне з найголовніших місць. Тому вона є одним із головних інструментів зваблення християн на дорогу неправди. В поп-культурі му-

зика, на відміну від християнської, лише насолоджує, відвертає від божественного, від роздумів про сенс життя, про гріх, показує все це недостойним уваги. Коли подібна музика використовується в християнських піснях, їхній зміст залишається на задньому плані і серйозно не сприймається.

Така музика спрямовна на плоть. В ній на першому місці стоїть ритм. Причому не натуральний ритм пісні, а штучний, привнесений. В акомпанементах до пісень використовуються заздалегідь підготовлені барабанні ритмові малюнки (стилі), сильний вплив яких перевірено досвідом. Їх небагато і всі вони танцювальні. Це диско, реггей, техно, вальс та інші. Під дією такої музики в організмі людини виробляються речовини, подібні наркотичним, які сильно збуджують і задовольняють людину, тому вона прагне такої музики ще і ще. Марк Гарбер, кандидат медичних наук, співпрацівник Московського НДІ психіатрії дослідив здатність ритму викликати утворення меланіну, котрий здатний перетворювати звукову енергію в хімічну.

З в у к

стимулює виробництво хімічної енергії, що сприяє утворенню ендогенного етанолу — внутрішнього алкоголю. В цьому полягає секрет привабливості ритмічної поп-музики. «Ритм набуває наркотичних властивостей. Якщо він кратний, наприклад, півтора удара в секунду і супроводжується потужним тиском наднизьких частот (15-30 Гц), то здатний викликати у людини екстаз. При ритмі ж рівному двом ударам в секунду і на тих же частотах слухач впадає в танцювальний транс, який зрідні наркотичному» (Павел Тихомиров, «Jesus Christ Superstar в небесах с брилліантами»). І ці дослідження не поодинокі.

Гармонія в поп-музиці виражена багатством аранжування, яскравістю, текст і мелодія в ній стоять тільки на третьому місці. В поп-музиці вони другорядні.

Вісім років назад я чув композицію (піснею її назвати не можна) «Пінокіо». Вона тривала біля 5 хвилин, мала потужний ритм і цікаве аранжування. Текст і мелодія в ній дійсно були на останньому місці: це дві ноти в ритмічній послідовності і два слова: «Пінокіо, вай-вай...». Як звучала б ця «пісня» без її потужного аранжування і акомпанементу?

Ось чому сучасні християнські пісні бувають такими бідними і скучними без музичного супроводу. Тому деякі музиканти і бояться виступати без апаратури і музичного супроводу. Їхні пісні не викликають бажаного ефекту.

Відносно року. Рок-музика є різновидом тієї самої поп-музики і за своєю структурою повністю їй відповідає (хоча рок-музиканти це заперечують). Роз-

глядати рок тільки як явище музичне неправильно. Рок — це ідеологічний напрямок, і він характеризується не жорстким звучанням барабанів і ревом гітар (рок можна виконувати і під акустичну гітару), а системою поглядів на життя, віру, Бога. «Рок-музика — це не просто музична форма, музична течія, це певне світосприйняття і світогляд. Одна течія в ньому змикається з сатанізмом, другі — з деякими містичними течіями Сходу, треті — з відвертою порнографією» (Гліб Каледа, священик, професор). Можливо, це звучить занадто категорично, але факти це підтверджують. Рок — це протест, бунт, і тому він несумісний з християнським світоглядом. Це повинні розуміти музиканти і служителі. «Правильна рок-музика — це справжній бунт, протест, ламання складених стереотипів

у всі часи» («Факты и комментарии», 22 вересня 2000 р.). Якщо молодь чимось не задоволена в церкві, то це проявляється в їхній музиці (Пр.23:7). Тому служителі, перш ніж забороняти рок в своїй церкві, повинні спочатку знайти корені проблеми, звернути увагу на свою політику в церкві, на своє служіння, на працю з молоддю. Я думаю, це багато що прояснить.

Отож, якою повинна бути християнська музика? Слово і мелодія — на першому місці. Стримане, не стимулює плоть аранжування (гармонія), — на другому місці. Ритм — на третьому. Ритм і акомпанемент має бути розробленим відповідно до кожної пісні, її змісту і настрою. Потрібно запобігати використанню світських запрограмованих ритмів (стилів). Не по-

трібно боятися інструментів. Вони не грішні, в тому числі і барабани. Потрібно боятися використовувати їх неправильно.

Дехто думає, що достатньо зробити тихіше акомпанемент чи фонограму. Це помилка. Потужний ритм все одно буде давати про себе знати. Танцювальну музику можна зіграти і на фортепіано, взагалі без барабанів, і вона буде танцювальною. А тиха фонограма змушує напружено вслухатися, а це швидше шкодить, ніж допомагає сприйняттю слова.

І нарешті, як писав один з братів, прослухавши пісню чи музичний твір, «подивіться на свій духовний прибуток». Тільки робіть це від щирого серця, і Бог дасть вам мудрості повестися правильно.

Володимир МІРКО,
диригент хору,
м. Київ

92% населення Уганди — християни

Вже майже чверть століття після правління терору Іді Аміна Уганда переживає духовні жнива. 92% з 24-мільйонного населення країни тепер сповідують християнство і щонайменше 75% з них є справді народженими згори віруючими.

Керівник «Центру чудес», що в столиці, Роберт Каяджа висловлює своє захоплення: «Це вражає, коли бачиш тисячі людей, що йдуть через усе місто в церкву».

Святилище вартістю 7 мільйонів доларів, розраховане на 10500 місць, щонеділі переповнюється чотири рази і щоп'ятниці на нічних служіннях для проблемної молоді, проститутток та інших «перших кандидатів на спасіння».

Відомий як «палач Уганди», Амін захопив владу в 1971 році. Загони вбивць часто вирушали в міста Уганди, вбиваючи будь-кого, хто критикував його або міг загрожувати його владі. Жертви, яких знаходили, були скаліченими і страшно знівеченими. Деякі підрахунки показали, що під час свого правління, яке закінчилося в 1979 році, Амін убив близько 300000-500000 людей. Тепер він перебуває в Саудівській Аравії.

«Він позбавив цілу країну моральності і чистоти», — сказав Каяджа. — Він підняв покоління

людей, які більше схильні красти, ніж працювати для власної користі. Він залишив церкву на милицях».

«Центр чудес» заснував більше 1000 церков по всій країні. За допомогою таких евангелістів, як Р.Бонке, Т.Осборн та інших, мільйони жителів цієї країни стали християнами. 2,2 млн. угандійців стали християнами під час евангелізації, проведених командою Каянджі.

«25 років тому 22% населення країни були мусульманами. Тепер їх тільки 6%», — сказав Каянджа.

Чуда і ознаки відбувалися по всій країні, народжувалися згори лідери уряду, армії і бізнесу. В 1986 році прийшов до влади дїючий президент

Йовері Мусевені. Він і його дружина були гарячими віруючими — і повністю змінили країну, якполітично, так і економічно.

«Центр чудес» годує і одягає 20000 бездомних дітей. Церква бореться за виживання 4 млн. сиріт. Каянджа сказав, що багато людей були вилікувані від СНІДу, серед яких і один з державних чиновників сільського господарства, який після зцілення залишив свою кар'єру і тепер служить пастором Церкви.

що у вічності в мене будуть здорові руки і ноги»

Я народилася в 1937 році у місті Путивлі Сумської обл., в сім'ї невіруючих. З самого дитинства не знала Бога, думала, що Його немає, що це якась видумка. Хоча мої рідні відзначали всі свята і виконували обряди, але їхнє життя зовсім не було святим. Кожне супроводжувалося п'янками, сварками та бійками.

Коли мені було півтора року, я впала з коліски і пошкодила якийсь нерв. Після цього в мене перестала функціонувати права рука і ноги перестали рухатися. Так я стала інвалідом дитинства. Через деякий час мені стало значно краще, я могла трохи рухатися. Усе дитинство, всю юність та й усе моє життя оберігав Господь, але я не знала, що це Його милість наді мною. Я не знала ласки і любові від рідних. Мене возили до різних лікарів, але все було марно. Так я прожила до 19 років.

Потім батьки відвезли мене у дім для престарілих, що в селищі Свеса Сумської обл., і там залишили.

Ще в 14 років я вступила в комсомол і виконувала все, що від мене вимагали. Коли я потрапила у дім для престарілих, то мене спеціально помістили у палату, в якій було 14 жінок, а між ними — одна віруюча. Звали її Євдокія. Я повинна була доносити на цю віруючу начальству. Тоді був період гоніння, коли віруючих дуже не любили. Але у Бога були свої плани для мене.

Одного разу я побачила, що Євдокія, заховавшись під ковдру, читає маленьку книжечку. Я запитала в неї: «Що це ти читаєш? Дай мені прочитати». А вона відповіла: «Тобі це читати буде нецікаво».

Вона знала, що я комуністка і можу донести на неї. Тепер я розумію, що то була за книжечка, — це була Євангелія.

До Євдокії таємно приходили віруючі, вони разом співали псалми, молилися, спілкувалися між собою. Я в той час виходила з палати, мені не хотілося бути свідком їхніх спілкувань. Кожного понеділка директор питав мене: «Були в Євдокії віруючі протягом тижня чи ні?» Я робила вигляд, ніби не розумію, про що він питає, тому що не хотіла доносити на віруючих. А Господь робив свою роботу в моєму серці.

5 червня 1971 року я покаялася перед Господом, Бог врозумив мене через сон. Я щиро захотіла бути віруючою, а не комуністкою. Сестра Євдокія переказала віруючим, що я хочу покаятися. Вони прийшли — і я звершила молитву покаяння. В ту мить я була такою щасливою, що не відчувала своїх хвороб. Це відчуття не можна передати словами. Мені здавалося, що в мене руки і ноги здорові.

Через 6 років після покаяння я увійшла у заповіт Господа через водне хрещення. Таким довгим був для мене термін випробування. Мене охрестили о 4 годині ночі, в палаті. Віруючі стояли на сторожі біля дверей, щоб санітарка не побачила і не донесла начальству про це. Після водного хрещення я зрозуміла, що я не сама, а з Богом. Як написано в Біблії: «Сиротам батько й вдовицям суддя, то Бог у святому мешканні Своім!» (Пс. 67:6).

В домі для престарілих я вже живу 41 рік, з них 30 років — повністю прикута до ліжка. Але маю повну надію на те, що у вічності в мене будуть здорові руки і ноги.

Я вдячна Богові за свою

Олена Миколаївна дякує Богові і відчуває себе щасливою навіть в такій нелегкій ситуації.

долю, за цю хворобу, бо якби не вона, я б ніколи не пізнала Бога. Тому звертаюся до людей, які мають силу і здоров'я, але ще не знають Бога: не марнуйте свого часу. Прийдіть до Господа такими, якими ви є, — і Він прийме вас. Бог не дивиться на обличчя, Він любить всіх людей: хворих і здорових, багатих і бідних, красивих і некрасивих, розумних і нерозумних. Наверніться до Нього в молитві своїй, покайтеся перед Ним — і ви відчуєте Його велику любов у своєму житті.

*Олена ТАТАРОВА,
Сумська обл.*

СВІДЧЕННЯ

Народився і виріс я в невіруючій сім'ї. Почав випивати у 8 класі, хоча вчився тільки на «4» і «5».

Після служби в армії влаштувався працювати в друкарню. Тут і почалися «маленькі п'янки». Спочатку це були випивки тільки перед святом або на свято. Але через 10 років я вже йшов на роботу тільки через кафе, де випивав для настрою. Деколи мені говорили: «Дивися, не спийся!» Але бачив своїх однолітків, які вже давно поспивалися, і заспокоював себе тим, що зі мною такого не буде. Так проминуло ще три-чотири роки. А потім вперше в моєму житті був «запой» цілий тиждень. Але я ще не вірив, що спився. Через деякий час це сталося вдруге. І так пішло-поїхало. Якщо не було спиртного, я пив одеколон, духи, туалетну воду і т.і. Я хотів покинути пити, але не знав як. Були запої по 2-3 місяці. Я йшов з дому, і блукав, немитий і небритий, просячи копійки. Ночувати просився до знайомих, але потім вони перестали впускати мене до себе. Доводилося ночувати в сараях, в парку. Одного разу, коли я прокинувся в парку під ялиною, на дворі було по коліна снігу, а я спав на голій землі. Жінка вигнала мене з хати, навіть рідна сестра відмовилася від мене.

Я ходив у валянках та фуфайці не митий два місяці, від мене тхнуло. Мені набридло таке життя, але я не знав, куди мені піти. Скрізь мене проганяли.

І ось я вирішив діждатися вечора і повіситися в дружини на дворі. Стою, жду вечора, аж ось йде сусід (він саме йшов на зібрання) і питає мене, чого я тут стою. Я йому і розказав, що жду вечора, щоб повіситися. Він запросив мене на зібрання, а наступного дня було хрещення — і я покаявся. Я не можу описати того стану, в якому я був, але запам'ятав те, як пресвітер говорив до братів, що мене не можна самого нікуди відпускати. На той час мені не було де подітися: батьки давно померли, рідна сестра відмовилася, — і я пішов жити до одного брата в Господі. Цей брат саме готувався їхати на роботу в Росію, і йому потрібен був ще один чоловік, але я не мав навіть паспорта. Він скоро виробив мені цей документ, і ми поїхали на роботу. Тільки тепер я зрозумів, як тоді Бог благословив. Ми добре заробили і через півтора місяця повернулися додому. Я пішов до дружини, ми помирилися, і через

*Должною
тіні смертної*

місяць вона покалася. 6 червня 1999 року ми разом прийняли водне хрещення.

Але сатана не хотів так просто відпустити мене, бо я ж 40 років служив йому. Після того, як покаявся, я знову запив, але увесь той час надіявся на Бога, знав, що він мені допоможе. Це був дуже важкий час для нашої церкви, тому що люди показували на мене пальцем і говорили: «Який він святий? Знову п'яний ходить!» Але я сказав: «Мій Бог мене спасе!» До того часу я ще надіявся на свою волю, силу, і тільки після мого падіння мені відкрилося, що я сам не вийду з цього глухого кута.

І ось одного разу, коли дружина була на роботі, я впав на коліна і вперше в своєму житті сказав Богові, що без Нього я не можу нічого зробити з собою. І сталося чудо: стоячи на колінах і захлинаючись сльозами, я відчув ніжне тепло, яке почало сходити від

голови і аж до ніг. Голова стала легкою, ніякого переживання, ніякого страху. Я не можу описати цього стану, ніколи раніше такого не відчував. Я не знав, що зі мною робиться, але розумів, що це дія нашого Бога.

З того часу минуло вже майже 2 роки, і мені жодного разу не хотілося випити. Слава Богу! Це Його сильна рука підняла мене з того бруду, в якому я валявся, і поставила на світлу дорогу, що веде до життя вічного.

Бог щедро благословив мое життя. В той час ми з дружиною жили у її мами, яка весь час говорила, щоб ми йшли від неї. Але нам не було куди йти. Господь бачив цю проблему й вийшов нам на допомогу. І ось я отримую повідомлення з одного міста, щоб їхав отримувати квартиру. І тоді я згадав, що 10 років тому написав заяву на квартиру, але перестав надіятись на неї у такий час. А Бог виявив до нас Свою милість, слава нашому Господу!

Бог ще раз виявив Свою силу і милість до мене, коли моя дружина народила дитину. Лікарі тоді сказали, що в неї параліч рук і перелом ключиці. Але я надіявся на Бога і вірив, що Він допоможе.

Ми постилися й молилися, декілька церков підтримали нас у молитві. Тепер дитині вже два роки. Вона звичайна дитина, сама їсть, грається.

Отакий дивний наш Небесний Лікар — наш Господь Ісус Христос. Слава Йому!

Тепер мені дуже шкода тих років, які я марно прожив, не знаючи свого Господа. Скільки добра я міг би зробити людям, скільки хвали міг би віддати Йому.

Але на все Божа воля. Значить треба було мені пройти такий шлях. І я дуже вдячний своєму Спасителеві Ісусу Христу.

*Іван Пилипака,
с. Горлівка,
Рівненська обл.*

Телефонний дзвінок від Бога

Одного разу шановний літній пан Хейтс, мешканець міста Річмонд, що в штаті Міссурі, роздратовано повісив трубку, коли йому зателефонував президент Рейган. І зробив це не один раз, а шість разів підряд. Літній добродій не навмисне відмовлявся розмовляти з головою виконавчої влади. Він просто не міг уявити, що президент США може дзвонити йому. Він був певен, що це чийсь недолугий жарг. Але телефоністка і сусіди врешті-решт переконали його, що це не так. Як наслідок, цей чоловік удостоївся честі розмовляти з президентом 15 хвилин.

Багато років тому ізраїльський підліток на ймення Самуїл також удостоївся дуже незвичного дзвінка. Він

не міг зрозуміти, хто ж його викликає, навіть коли це повторилося кілька разів. Виклик надходив від Того, Хто більший, ніж будь-який президент. Спочатку Самуїл розгубився, але коли Ілій пояснив йому, що це Бог намагається говорити з ним, він став слухати.

Ми, віруючі люди, також відповідаємо за свою готовність слухати, коли Бог буде звертатись до нас. Коли ми заглиблені у власні роздуми, до нас раптом можуть прийти думки, яких ми не зрозуміємо. По-перше, ми можемо і не пізнати відразу Божого голосу. Потім, коли ми упевнимося у тому, що це саме Його голос, ми будемо дуже здивовані, що Він вирішив поговорити з нами. Але Бог — це Особа, Він промовляє до нас через Своє Слово, що записане у Біблії, і через живе Слово Христа. Крім того, Він наповнив нас Духом Святим, що робить нас спроможними чути «голос Його». Тож будьмо готові почути Його голос!

Місіонерські новини

В'єтнам: страчено християнина

В'єтнамські військові стратили 31 січня цього року І Су Ньє — лідера в'єтнамських горців із села Біон Мао в провінції Дак Лак.

В'єтнамські горці, які сповідують християнство, до 1993 року чинили збройний опір комуністичному режиму в В'єтнамі.

І Су Ньє арештували через те, що він співпрацював із закордонною організацією в'єтнамських горців-протестантів Montagnard Foundation.

За повідомленням цієї організації, І Су Ньє арештували 15 листопада минулого року за релігійну діяльність і протести проти конфіскації земель горців на користь переселенців із дельти Меконга.

Його били і мучили електрошоковими засобами, щоб добитися розкаяння. 30 січня йому зробили ін'єкцію і звільнили, сказавши, що «уряд милосердний і відпускає побачитись з рідними перед тим, як отрута подіє». 31 січня І Су Ньє помер.

Найщасливіша

ПРОДИНА

НА СВІТІ

Він, скільки себе знав, мріяв бути щасливим. Через все життя ніс ту примарливу мрію, немов у пригорщі маленьке пташеня: зігрівав теплом своїх долонь, притулявся до м'якої грудочки щоголю, плекав та ростив. Ця мрія змінювалася з роками, втілюючись у різні образи, в залежності від віку та ситуації. Вона була з ним завжди — і це давало наснагу жити.

В трирічному віці його найзаповітнішою мрією була мама. Він був щасливий в її присутності, хоча тоді ще не знав, що таке щастя і сприймав неньчину любов як щось природне, як звичайний елемент свого буття. І коли вона померла, залишивши його розгубленого та беззахисного, маленький розум чітко вихопив з-посеред хаосу дитячих думок одне: коли в нього буде мама, він стане найщасливішою людиною на світі.

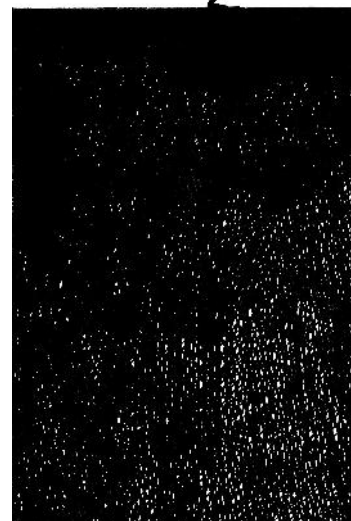
Минуло зовсім небагато часу. Батько привів у бідненьку хатину нову маму. Вона не зробила щасливим маленьке серце. Вона не мала того тепла, якого він так чекав. Найперша і найсвятіша мрія швидко зблідла на фоні щоденних турбот. Нова мати бачила свій обов'язок в тому, щоб діти були нагодовані, і що їй до великих мрій маленької душі.

Він підріс. Життя не давало права байдикувати. Вже у шість років зі старшим братом пас в околицях Віфлеєма отару. Правда, не свою, чужу. У тій, величезній — на чотири сотні голів — їхніми були тільки дві овечки. Праця була нелегкою, але часто бували хвилини, коли він належав самому собі. Овечки, мов білі кульбабки, розбрелися по схилах — і можна було годи-

нами просто лежати, розкинувши руки, дивитися на отари хмар в голубому небі і — мріяти. Тоді вже його великою мрією стало мати свою отару, нехай невеличку, але — свою. Він міг би тоді досхочу наїстися м'яса, справив би собі гарний одяг, отакий, як у його багатого сусіди-ровесника... Він летів на вітрові мрій, разом з отими веселими хмаринками, і веселіло серце, і вірило, що колись так і буде.

Якось — тоді він був уже парубком — повз їхнє містечко проходив купецький караван: усі пастухи побігли подивитися. Хоча тим шляхом і до того не раз проїжджали купці, але такого пишного, великого та багатого каравану давно вже не бачили. Сотні верблюдів везли найрізноманітніший крам, судячи з усього — дорогий. Але найбільше вражали власники товару — в пишному, яскравому одязі, в коштовних перснях, їхали на багато прикрашених верблюдах — сідла в гаптованих важких тканинах, збруя — в золоті та коштовних каменях, які так і виблискували проти сонця.

Він зацікавлено дивився на цей караван, а в душі, ще трохи не сміливо, проростала нова мрія — бути отаким багатим та поважним, везти за далекі моря крам, вигідно продавати і повертатися ще більш бага-

тим, із ще дорожчими персями...

І хоча він на той час тверезо дивився на життя і розумів, що ніколи не зможе стати таким, як оті перські купці, мрія не давала йому спокою. Вона зробила його нещасним. О, коли б це тільки сталося — він був би на вершині щастя.

...Однієї темної ночі, коли біля багаття зібралися всі пастухи, хтось згадав про розбійників, які недалеко в пустелі нападають на каравани. Кажуть, кілька тижнів тому вони знову напали на купців, забрали весь крам, людей повбивали, не погребували навіть одягом мертвих. Ця розповідь зруйнувала його мрію. Виявляється, не такі вже й щасливі купці, і на них чигає небезпека. От розбійники — інша річ: вільні, нікому не підвладні, швидкі, як вітер, і — багаті. Правда, вони викликають зневагу за свій грабунок та вбивства... Він на їхньому місці не вбивав би, він навіть не все відбрав би...

Чи то від нічного холоду, чи то від такої ганебної думки по спині побігли мурашки. Що це за погань лізе в голову, що то за романтика розбою? Він гнав від себе ці думки, але попередньої мрії про щастя вже не було. А щасливим хотілося бути. І як не стримував, в уяві все частіше і частіше малювалися картини розбійницьких нападів і щасливого, так принаймні йому думалося, життя. Він ходив похмурий та задумливий, почав уникати товаришів і міг годинами лежати горілиць, дивитися в небо і бачити себе щасливим.

Все закінчилося несподівано як для його товаришів, так навіть і для нього самого. Темної ночі він подався на схід — в пустелю. Шлях був довгий, небезпечний, але, нарешті,

він знайшов тих, кого шукав. Довелося довго переконувати нових товаришів у серйозності намірів, терпіти підозри та підступність...

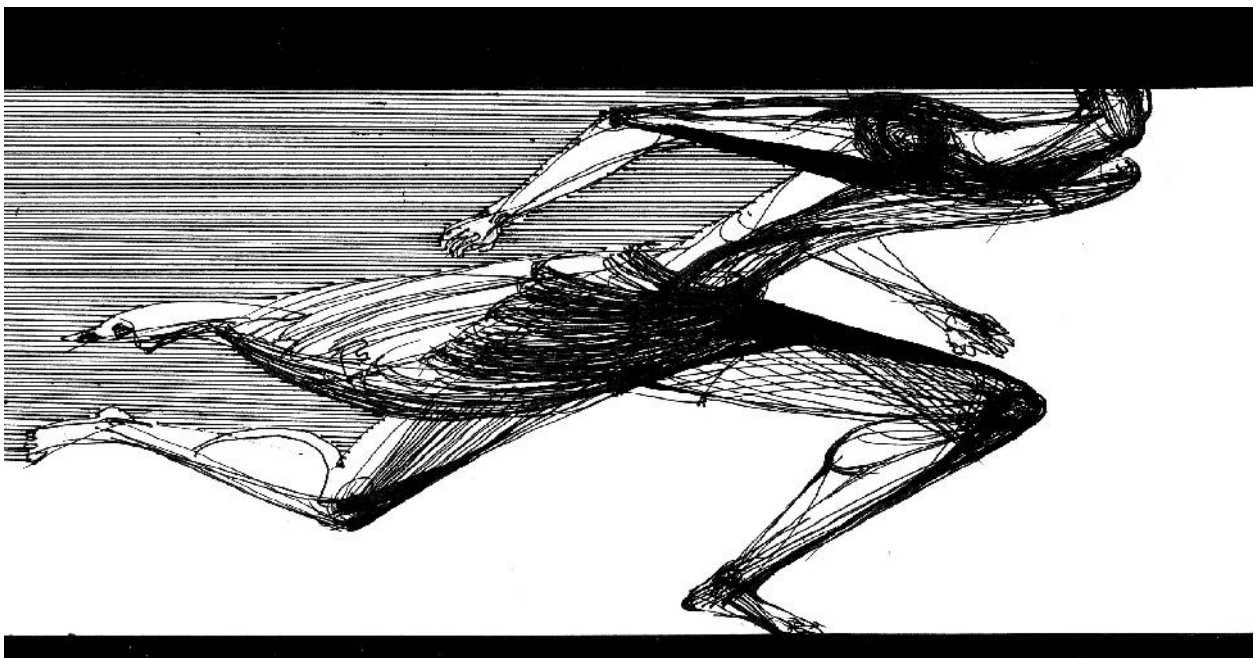
І ось через півроку він взяв участь у першому нападі. Того вечора, сидячи у кутку печери в багатому трофейному одязі, перераховуючи свою долю награбованого, вперше відчув себе майже щасливим.

Потім були нові грабунки, нові багатства, золото, коштовності. Він вже став одним із ватажків розбійницької зграї. І мав право називати себе щасливим. Але серце все одно не раділо щастю. З роками, вжившись у роль розбійника, став думати, що є ще щось, що може зробити людину щасливою — влада. Він все частіше із заздрістю дивився на ватажка, який був володарем не лише награбованого, але і володарем душ усіх підлеглих. Найменшого поруху голови було достатньо, щоб той, хто не вгодив, не дожив до ранку. От якби стати ватажком розбійників — це було б найбільшим щастям.

Доля дала шанс лише через вісім років. Під час нападу на ще один караван, ватажок та охоронець вступили в поєдинок. В запалі боротьби вони відступили в густий чагарник. Він помітив їх і миттєво зрозумів, що це, можливо, саме той шанс — і кинувся в зарослі...

Коли бій закінчився і розбійники готувалися у зворотну дорогу, почали шукати ватажка — і знайшли його мертвим у чагарнику. А ввечері в печері відбувся гучний бенкет на честь нового главаря. На його честь.

Нарешті він відчув себе щасливим. Багатство, влада, авторитет — чого ще треба? Якби... Якби не болючий незрозумілий, щем

в душі і далекий, розмитий сумнів, що щастя мусить бути якимось іншим...

Щастя закінчилося швидко та несподівано. Знову караван. Знову напад. Заволодіти караваном було легко — охорони майже ніякої. Але раптом з-за пагорбів вирости озброєні римські солдати. З одного боку, з другого... Втекти вдалося лише кільком розбійникам. Решта лежали мертвими на піску. Декого, і його також, взяли живими. Грубо зірвавши дорогий одяг, напівголого, прив'язавши до коня, повели в Єрусалим.

... Він сидів у брудній холодній в'язниці, вдень і вночі майже в одній позі. Обхопивши голову руками, у відчаї думав про втрачене, а може, і ніколи не здобує щастя. Згадував дитинство, молодість, мрії стати найщасливішим на світі. Йшов до щастя, боровся за нього, здавалося, вже здобув його, і ось тепер — кінець. Завтра їх розіпнуть. Страшна, жорстока, ганебна смерть. І хоча сам був останні роки жорстоким та немилосердним, тепер передсмертний жах здавлював його груди.

Тепер він найнещасніша людина на світі...

Ну, ось і все. З висоти свого хреста з потьмянілим розумом він дивився вниз, на натовп цікавих. Співчутливих не знаходив. Якщо вони і були, то їхні погляди звернені на постать, що на середньому хресті. Єврейський Вчитель. Кажуть, Він був Месією. Серце ще більш стиснулося, коли згадав дитинство і розповіді про щасливе життя в царстві Месії.

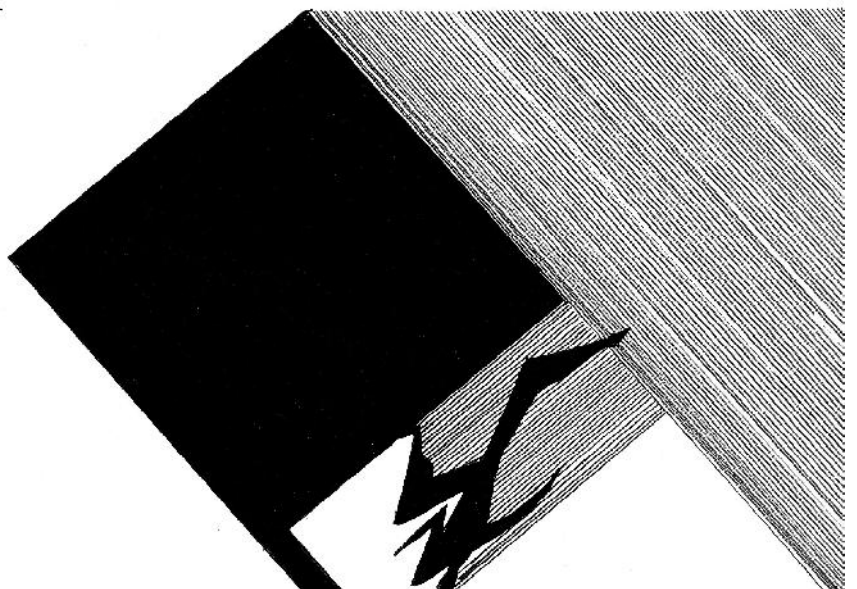
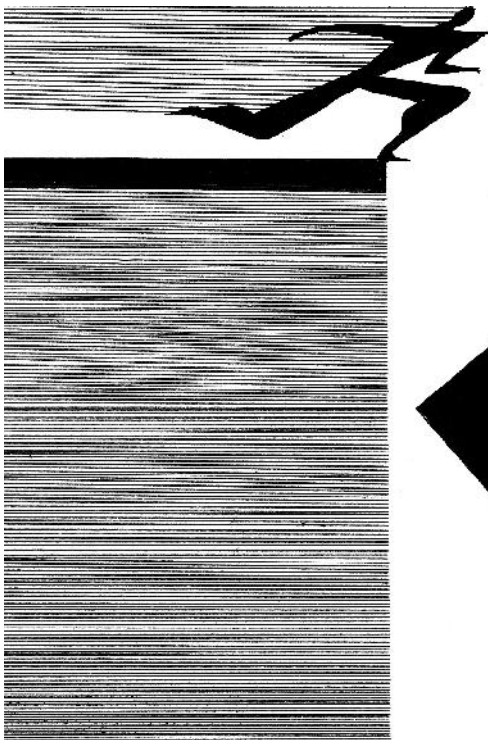
Він дитячим серцем полюбив Його, далекого і незнамого. Вже в пустелі чув про дивного Вчителя, Який називає Себе Месією. І ось — іронія долі — Він висить поруч з ним, розбійником, на такому ж хресті.

Тамуючи біль, повернув голову ліворуч. Їхні погляди зустрілися. Він вперше бачив такі очі — теплі, лагідні, співчутливі. Так ніхто ніколи на нього не дивився. Навіть мати. Щось тепле і щире було в тому погляді. Здавалося, той Вчитель читав його думки, його найзаповітнішу і разом з тим просту для будь-якої людини мрію — бути щасливим. Він, свята і чиста Людина (і за що ж то Його на хрест?), дивився на нього зовсім не осудливо, навпаки, в погляді було щось підбадьоруюче.

...Голос товариша, що корчився на третьому хресті, обірвав несподівані думки. Скрегочучи зубами, з притиском злоби та безвиході на кожному слові, простогнав: «Якщо Ти Месія, спаси Самого Себе і нас...» — кров хлинула горлом, і той не доказав.

Щось незрозуміле ворухнулося в його душі. Не гнів, не роздратування, не ненависть, навіть не співчуття, а якась кровна близькість до розіп'ятого Вчителя огорнула його плоть. Він справедливо висить на тому хресті, а Той... Він же невинний! Він не повинен тут бути! Якби не оті пекучі цвяхи, обняв би Його ноги, вилив би всю свою душу, весь біль та розпач, розказав би про свою дитячу мрію, якою ні з ким ніколи не ділився. Але ж він — розбійник, до того ж — розіп'ятий. Нікому не потрібний. Воїни, і ті з роздратуванням дивляться вгору — чого так довго конає.

Безсило глянув на сусідній хрест. Їхні по-

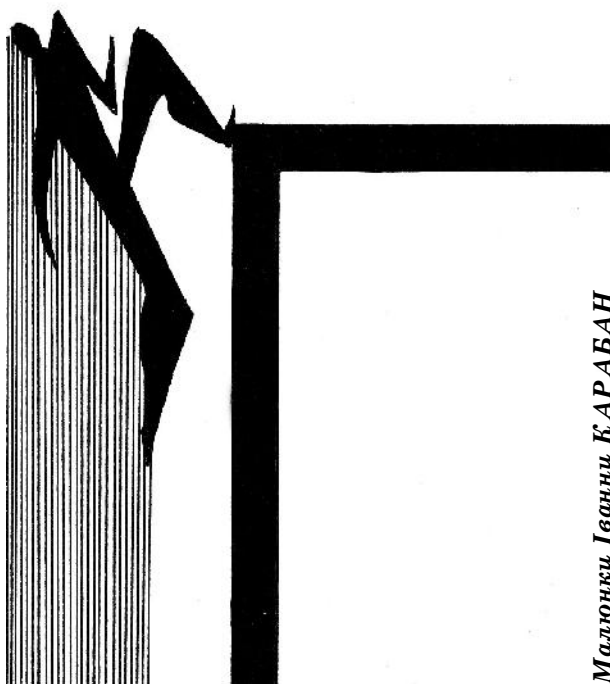

гляди знову зустрілися. Лише на маленьку, ледь вловиму мить. Але цього було достатньо, щоб він наважився сказати те, чого ніколи раніше не сказав би. Пересохлими, потрісканими вустами ледь чутно прошепотів: «Господи... (Коли сказав це слово, відчув тверду впевненість в тому, що це справді Господь. І тепер його слова були більш впевненими). Господи... Згадай мене... коли прийдеш... у Царство Твоє...» — і замовк. Раптом зрозумів, що більше нічого не треба казати.

І тоді заговорив Вчитель. Голос слабкий, але твердий. Так говорять ті, хто має велику владу. «Сьогодні ж будеш зі мною в раю».

Він до кінця не зрозумів тих слів. Не зрозумів, яким чином потрапить в рай і де той рай буде. Він несподівано відчув себе щасливим. В чому виражалось те щастя, також не знав. Але якийсь важкий тягар раптом спав з його душі — він відчув це майже фізично. Він відчув що чийсь теплі обійми (так не обіймала навіть мама в дитинстві) огорнули його гріховну душу. Так, саме гріховну. Він багато років був убивцею та розбійником, але не вважав себе грішником. А зараз отой біль грішника був пекучіший від болю цвяхів хреста. Вчителю, Ти мені прощаєш? Так, прощаєш, я це чую своїм серцем. Ти прости. Який я тепер щасливий! Мене не простили мої брати і сестри, не простили священники, не простили римляни. А Ти прости, бо Ти маєш право прощати.

...Судороги струсували все тіло, розриваючи його на тисячі кусочків. Свідомість затьмарилася... Ось вона, смерть... Але я не боюся її... Я прощений. Я найщасливіша людина на світі.

Малюнки Іванни КАРАБАН

Юрба

Юрба сміялась, плакала, кричала,
Вдивлялась пильно: ось уже ведуть.
В zenіті сонце. Спека докучала.
Та хай вже там: потерпим, будь-що будь.

Це ж так цікаво: вчора під «осанну»
В'їжджав як цар, а нині — на суді.
Не буде більше цар той самозваний
Нам докучать. «На хрест його веди!»

Юрба раділа: це ж яка розвага,
Не кожен день стрічаєшся з «царем».
Дарма, що спека, мучить горло спрага,
Ми ж бо на страту зрадника ведем!

Яка ж це гордість — бути комусь суддею!
«На хрест, на смерть! Варраву відпускай!»
...Мовчала совість, сплямлена брехнею.
Кричало зло... Чорнів вже небокрай.

Ревіла площа: хліба і видовищ!
Дивіться вже... Дивіться, як ведуть.
Ішов Христос. І хоч би хто на поміч
Йому прийшов. Зловтішно лиш гудуть.

Упала ніч. Ось вже Череповище.
Сховалось сонце. Що то за мара?
Там, на хресті, він був хоч трохи ближче
До неба синього. Густішала пільма...

Юрби нема. Всі кинулись втікати.
Ви боїтесь розп'ятого Христа?
А що ви скажете, як доведеться стати
Перед Воскреслим Ним у небесах?

Куди втікати будете від Нього,
Коли судити сяде Він на трон?
Згадаєте Голгофу і Святого,
І постать, що вросла в літостротон.

Так само всі ви будете стояти.
Таким же натовпом, що з жаху занімів.
І крик далекий битиме набатом:
«На хрест! На смерть!» —
відлуння ваших слів.

Юрій ВАВРИНЮК

Начальник відділу

СВІДЧЕННЯ

З чудовою єврейською сім'єю — Давидом, Інною та їхнім дев'ятирічним сином — я познайомився на зустрічі однієї молитовної групи. Жила ця сім'я в невеличкому, але акуратному будиночку, в маленькому живописному містечку Белавью, що поряд з Сіетлом.

Молода струнка господиня зустрічала всіх гостей біля порогу. Коли всі зібралися, Інна приєдналася до тих, хто молився. Настрій у неї і в Давида був святковий. Взявши в руки Біблію, Давид спокійно, врочисто прочитав вірш зі Слова Божого, оголосив, що Господь відповів на їхню молитву, і щиро подякував Богові за це.

...Пізніше Давид з Інною розказали, як дивно відкрився їм Господь тут, в Америці.

— Працювали ми з Інною в Радянському Союзі, в науково-дослідному інституті завідувачами відділів. Приїхавши в Америку, пішли в інститут нашого профілю. Нам там пояснили, що незнання англійської мови обезцінює наші дипломи, а, щоб працювати за фахом, потрібно вивчити її, знати всю термінологію зі спеціальності англійською мовою. Іншими словами, нам порадили заново вчитися, щоб отримати американський диплом. А поки що погодилися взяти нас в лабораторію такого ж інституту, але лаборантами-прибиральниками. Прибираючи, — продовжував далі Давид, — я весь час ходив зі словником і вчив англійські слова. Одного разу на роботі до мене підійшов американець і запитав:

— Ти вчиш мову?

— Так, — відповів я, — мені обов'язково потрібно вивчити її, і то терміново.

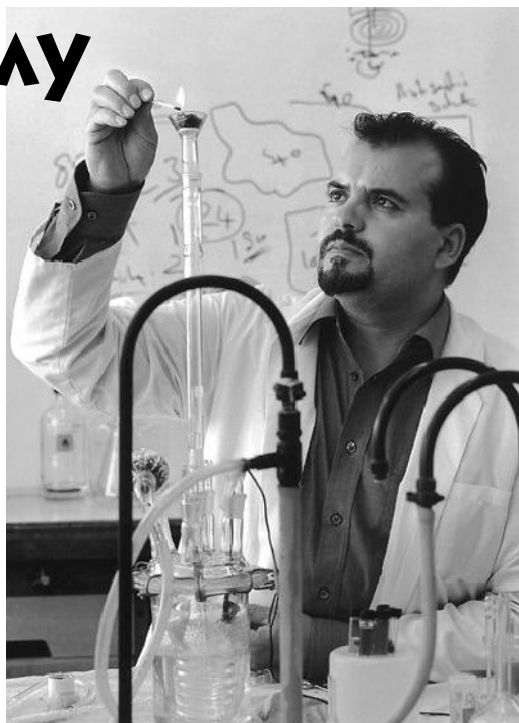
— Знаєш, що я тобі пораджу, — сказав американець, — якщо хочеш швидше вивчити мову, візьми Біблію англійською мовою з паралельним російським перекладом. Там ліва колонка на сторінці написана англійською, а права — російською. Читай — і перекладай. Так ти будеш краще запам'ятовувати.

Ми були цілковитими безбожниками, вихованими радянською системою, але я прислухався до поради американця. Придбав російсько-англійську Біблію і почав її вивчати. Через деякий час я відчув, що кількість англійських слів у мене збільшилася, і я вже можу якось спілкуватися з американцями.

Щодень після читання Біблії, в мене зростав інтерес до Бога. Я пізнавав Його все більше й більше. Вечорами я перед сім'єю розгортав Біблію, читав їй окремі вірші і пояснював їх вже англійською мовою. Потім ми познайомилися з віруючими, прийшли в церкву, прийняли хрещення.

Я далі прибирав лабораторії: мив підлогу, колби, банки, прибирав робочі місця. Я швидко виконував свою роботу, а у вільний час сідав у куточку і читав Біблію.

Через деякий час я відчув на собі недоброзичливі погляди співпрацівників-американців. Потім мені стало відо-

мо, що один працівник відділу говорить директору інституту, що росіянин і його дружина погано працюють: «Росіянин зранку попрацює, а потім весь день сидить і читає». В цього американця була родичка, яку він запропонував директору прийняти замість нас на роботу. Наша робота в США вважається непоганою. До того часу я вже став християнином: покався і прийняв Ісуса Христа своїм Спасителем. Добросовісно виконував свої обов'язки на роботі, але постійно відчував на собі пильний погляд директора. Я почав відвідувати молитовну групу і постійно просив членів групи молитися за мене, щоб збереглося за мною це робоче місце. Якби я залишився без роботи, то не зміг би оплачувати банківські рахунки і потрапив би у скрутну ситуацію.

Хмари довкола мене темнішали. Директор, приходячи на роботу, зі мною вже не вітався. Почалися проблеми й у дружини. Порадившись з нею, я вирішив піти до директора на прийом.

Одного разу, швидко виконавши свої обов'язки, я ви-

рушив до кабінету директора. Та коли взявся за ручку дверей, то почув голос: «Залиш цю справу Мені, я Сам все вирішу». Я відійшов від дверей і повернувся на своє робоче місце.

Минув ще деякий час. Співробітник, який хотів влаштувати свою родичку на моє місце, сказав мені, що жінка вже приходила і заповнила декларацію для влаштування на роботу. Він вже відкрито збирав довкола себе колег і щось їм нашіптував, посміхаючись у мій бік. Вже більше місяця молитовна група молилася за мою проблему. Я відчував, що скоро директор запросить мене у свій кабінет і сповістить про моє звільнення. Одного разу, після обіду, коли особливо нахабно перешіптувалися за моєю спиною колеги, я відійшов убік і почав молитися. Я попросив у Бога поради: «Що мені робити, як поведеться?» І раптом я став абсолютно спокійним. В моїй душі виникла думка: «Ти хороший спеціаліст, знаєш цю роботу, бо раніше був завідувачем відділу. Ти вивчив англійську мову — йди і проси підвищення». — «Господи! — молився я. — Яке підвищення? Нам би залишитися прибиральниками...» І знову чітка думка: «Ні, йди й проси».

Я зайшов у кабінет. Привітався. Директор здивовано подивився на мене.

— Джоне, ми вже майже два роки працюємо в інституті. Ти бачиш, що ми добросовісно виконуємо свої обов'язки. Я добре вивчив англійську мову. В Союзі я працював у такому ж інституті, але — завідувачем відділу. Тут я уважно спостерігав за всіма і зрозумів, що можу багато користі принести, керуючи відділом. Я бачу багато недоліків, які треба виправити. А інституту потрібен начальник відділу. Я — кандидат наук і з цією посадою впораюся, — твердо сказав я.

Здивований директор піднявся зі свого місця.

— Давиде, — проговорив він, — але чому ти раніше про це не говорив? Чому ти мовчав? Я чекав.

— Я молився, і Господь мене напоумив саме зараз.

— Добре, Давиде, завтра ти отримаєш відповідь. Я повинен порадитися.

Коли вдома я розповів дружині про розмову з директором, вона вигукнула:

— Нас хоча б прибиральниками залишили, а ти...

Ми стали на коліна і щиро помолилися Господу.

Наступного ранку я одягнувся не як звичайно. Одягнув костюм, білу сорочку, краватку. Мій робочий одяг залишився в інституті. Прийшовши на роботу трохи раніше, я, на свій подив, побачив, що вже всі працівники збра-

лися. Назустріч мені вийшов Джон і, протягнувши руку, сказав:

— Вітаю, Давиде, ти — начальник відділу.

Повернувшись до колег, директор промовив, вказуючи на мене:

— Це наш новий начальник відділу. Виконуйте все, що він скаже.

У відділі всі були шоковані, не сподіваючись такого повороту моєї справи. Колега, який тільки чекав мого звільнення, мовчки вийшов. Більше я його не бачив. Він звільнився.

Ось так Господь врятував нас і вирішив нашу проблему з роботою. З того дня я — начальник відділу, а Інна — заступник начальника іншого відділу.

Із книги «Веде нас Дух Святий» Юрія Богачова

Місіонерські новини

Ефіопія: євангелісти до цього часу в тюрмі

Ось уже 10 місяців два служителі місцевої п'ятидесятницької церкви північного міста Мейчю перебувають в ув'язненні без вагомих на те причин і без оголошення їм належного офіційного обвинувачення.

Кірас Меліс і Абебаех Десалегн були арештовані після того, як натовп Ортодоксальної церкви організував дводенну демонстрацію проти п'яти євангельських церков Мейчю. Поліція підозрює цих двох людей в смерті молодого чоловіка, якого застрелено в останній день демонстрації. Але, згідно повідомлень представників євангельських церков, поліція арештувала цих служителів, щоб реабілітувати ще одного обвинуваченого — поліцейського у відставці, який, ймовірно, і зробив цей смертельний постріл.

Наприкінці лютого було повідомлено, що батьки вбитого звернулися до поліції із заявою, що вони добре знають, що «ці двоє невинні, і що за вбивство їхнього сина відповідатиме арештований поліцейський». Але і це не подіяло на судові органи.

Всі євангельські церкви півночі Ефіопії очікували, що 24-25 лютого євангельських служителів буде звільнено, як того вимагав суддя. Але замість звільнення, за рішенням місцевого суду, їх знову повернули до тюрми. Слухання справи було відкладено. А тюрмна адміністрація взагалі заборонила дружинам арештантів приносити своїм чоловікам продукти. Вона також конфіскувала і їхні Біблії, побоюючись, що вони будуть євангелізувати своїх сусідів по камері.

Worthy News/New News

Самотність

Страшно жити самим без Христа.
Що без Нього самотні варті?
Суєта. Темнота. Пустота.
Не втішають безбожні жарти.

Важко так без Христа одному.
Без Христа — як у клітці пташка.
Ворог робить з життя тюрму —
І сумує душа-бідолашка.

Конструюючи в мріях своїх
Із невір'я замки надхмарні,
Відчуваєш, що це все гріх,
Що без Нього зусилля марні.

Дуже тяжко вмирати без Христа,
Як минуло життя безшабашно.
Пекло. Демони. Темнота.
Помирати без Господа страшно!

Можна мати великі скарби
І в житті влаштуватися добре,
Та у вічність без Бога йти —
Катастрофа, велике горе!

І на Божий останній суд
Гірше всього прийти самотнім.
Там і гори — о ні! — не спасуть,
Там невір'я вилізе боком.

Все в Христових руках лежить.
Поза Ним — і оманно, й фальшиво.
Можна якось без Нього жити,
Та спастись без Христа неможливо.

Олександр АЗОВСЬКИЙ

Наші переклади

* * *

Синь неба мій дім залила,
Наповнила серце блакить,
І буря життєвого зла
Навколо мене мовчить.

Почув я голос Христа
І двері свої відімкнув.
Від вдячності плакав я,
Що глибоко небо вдихнув.

«Ісусе, це Ти прийшов.
Ввійди, прожени всяке зло».
Ввійшов — і Його любов
Осяяла все житло.

І з гостем моїм дорогим
Велика радість ввійшла.
Душа не розлучиться з Ним,
Бо в Ньому спасіння знайшла.

Яків БУЗИННИЙ

Не та віра

Я жезлом вдарив по скелі,
Але джерело не забило.
Гукнув я в небесні оселі,
Та полум'я не злетіло.

За Словом зробив все, як треба.
Ждав чуда всією душею.
Та не відповів Бог з неба
Так, як Іллі чи Мойсею.

Мабуть, що жезл в мене гірший,
І час, і молитва сіра.
О ні! Все те саме, не інше,
Ті ж самі слова — не та віра!

Яків БУЗИННИЙ

* * *

А море піниться й реве мільярдом хвиль.
Щоб втишити його, в людей замало сил.
Віки минають, настає пора —
І суходолом робляться моря.
Чи порівняюсь з морем буйним я?
Тремка росинка — це моє життя.
Зцілилися ми ранами Христа.
Дала спасіння нам від смерті

жертва хресна.

В крові, яку пролив Господь з хреста,
Безкрайї океан безсмертя і блаженства.

Микола ШАЛАТОВСЬКИЙ

Армагедон

Від хвилювання — аж пітні долоні,
І вся земля здригнулась до основ,
Коли добро і зло в Армагедоні
Зійшлися й захлинулась кров'ю кров.

Здавалося, що зло не подолати,
Що скоро ночі вічне торжество,
Та той, кому Господь любив прощати,
Хто стільки вже разів зрікався Його, —

Ізраїлів народ подужав звіра
Й, клякнувши врешті-решт для каяття,
Гордині зрікшись — вбивчого кумира,
Побачив Господа свого — Христа.

Я здогадався про талан щасливий:
Народе мій, не опускай рамен,
Тебе Бог вибрав, щоби ти, як рівний,
Прийшов до інших безлічі племен,

Щоб світових торкнувшись щастя дзвонів,
У згоді жити з совістю, не в злі,
Щоб більше не було Армагедонів
Ніколи відтепер на цій Землі.

Юрій КАМІНСЬКИЙ

Квіти прощення

В білосніжнім платті, як сніжинка,
(В гості чи у дім батьків своїх)
Дівчинка йшла по в'юнкій стежинці
Із букетом квітів запашних.

Гарна, мов тополя срібнолиста,
І весела, як дзвінки струмки.
Йй щось ніжно шепотіло листя
І всміхались щиро пелюстки.

Сонечка закохане проміння
Кучерів

розчісувало сад.
Дівчинка ж,
як чистоти царівна,
Цілувала
пелюстки троянд.

І в очах —
росинках променистих —
Вигравала всіх небес блакить.
Ось, здавалось,
мов пушинка чиста,
Над осик тремтінням
полетить.

Поетична сторінка

Йшла й щасливо, радісно співала
В супроводі музики весни.
І світліше навкруги ставало
Від ясної сукні білизни.

Хтось позаздрив на безхмарне щастя
І, нагнувшись, щось у жменю згріб...
Й раптом до білесенького плаття
Брудну шмат брудкий прилип.

Раптом, але світ не захитався,
Тільки хто й за що так покарав?..
Шибеник нахабно посміхався,
Щурив очі й руки потирав.

Не заплакала на ті брутальні плями,
Не картала гордуна за гріх.
Усміхнулася — і свій букет духмяний
Хулігану кинула до ніг.

Він, мотнувши стрижкою рудою
(Серце є, звичайно, й в пустуна),
Знітивсь, засоромлений собою
Й тим, що так помстилася вона.

Якщо люди злі, хоча душа невинна,
Вам в життя жбурнуть образ брудних,
Ви так само, як дівча-сніжинка,
Прощення квітками киньте в них.

Михайло КОЗУБОВСЬКИЙ

Переклав з російської
Василь МАРТИНЮК

«Молодіжна» — вождя / в 50 років «МОЛОДІЖНА»

26 січня 2003 року рівненська церква «Молодіжна» відзначала свято — 50-річний ювілей. На богослужінні були присутніми багато гостей із церков Рівненської, Житомирської, Волинської областей та інших регіонів України. В служінні брали участь представники чотирьох поколінь — від стареньких служителів до молодих братів і сестер. Вітали цього урочистого дня церкву-ювіляра також голова Всеукраїнського союзу ЦХВЄП, старший єпископ М.С.Паночко, голова Рівненського об'єднання ЦХВЄП старший пресвітер В.Д.Боришкевич, а також гості із закордону — О.Калинюк, брати Радчуки.

Півстолітній період — це великий і нелегкий шлях випробувань. Пропонуємо вашій увазі нарис з історії церкви «Молодіжна».

Перші євангельські християни в місті Рівному вже були в 1915 році. Першим пресвітером євангельської церкви в місті Рівне був Гаврило Швець, родом зі Шпанова. В ті часи він подорожував селами та проповідував Слово Боже. Зокрема, в 1919 році цей місіонер пройшов майже всі села Млинівського району. Тоді увірували перші три сім'ї — Павла Кривальчука, Хоми Баласа, Онисія Опанчука, а також Катерина Ковальчук та Ілля Кухарчук. Вже 19 січня 1923 року відбулося водне хрещення при 15-20 градусах морозу, яке звершував Артем Мельник. Вражаюча сила Господня була виявлена в тому,

що після хрещення ніхто з тих десяти братів і сестер не захворів. Більше того, прожили до глибокої старості, відійшовши у вічність після 80 років життя.

В ті роки християни віри євангельської в місті Рівному не проводили зібрань. З 1915 до 1953 року вони відвідували богослужіння церкви євангельських християн-баптистів, які в 1923 році отримали реєстрацію. Повернувшись із таборів, до них приєдналися Григорій Чубок, Фонь Жарський, Василь Чернюшок, Петро Подранецький, Олександр Дзюбак, Ілля Лижняк, Василь Курич та інші. Поступово збільшувалася чисельність братів-проповідників, які відвідували п'ятдесятницькі

Так сталося, що одного і того ж дня — 26 січня 2003 року — свято завітало також і ще до однієї рівненської громади: церкві «Світанкова зоря» виповнилося 10 років! Саме стільки минуло відтоді, коли 24 січня 1993 року було проведено перше євангелізаційне богослужіння в центрі Рівного — Залі камерної та органної музики. Цей шлях

«Світанковій зорі» — 10 років

За десять років церква зроста до майже 200 душ. Пасторське служіння з 1995 року виконує Анатолій Селецький, служіння диякона — Володи-

нюк, сім'я Підлужних, А. Кукса — працюють місіонерами в різних регіонах України.

Гостями і учасниками урочистого богослужіння з цієї нагоди також були брати-служителі — Михайло Момоток, Олександр Коваль, Федір Черняк. Символічно, що до рівнян на їх «день народження» приїхали зі святковою різдвяною програмою Молодіжний хор Першої Львівської церкви ХВС «Віфанія» (вул. Жовківська, 8, пастор Анатолій Гук, диригенти — подружжя Ігор і Галина Самусі). Серед запрошених також були і голова ВСЦХВЕП, старший єпископ М.С. Паночко, пастор-євангеліст О. Калинюк (м. Сакраменто), ректор КБІ С. Манелюк та багато інших. Всі вони приїхали, щоб разом прославити ім'я Боже і розділити радість, а також поблагословити церкву «Світанкова зоря», побажати їй зростання і процвітання для слави Господньої, любові, миру, духовної творчості для слави великого Бога.

На фото: церкву вітають Молодіжний хор Першої Львівської церкви ХВС «Віфанія» та єпископ М. Паночко.

сповнений благословеннями, благодаттю Божою для місії «Світанкова зоря», яка започаткувала цю церкву, для С. Мельника, В. Прита, І. Мудрика, П. Давидюка, Д. Головатюка, П. Пехотіна, які стали першими її членами і для тих восьми душ, які першими в червні того ж року увійшли в заповіт Ісуса Христа через водне хрещення.

Милозвучну та світлу назву церква взяла із християнської радіопередачі «Світанкова зоря», епіграфом якої були слова: «Як проміння зірничі розганяє темряву ночі, так Христос Спаситель світлом Свого Слова розганяє темряву гріха і освітлює наші душі». До того ж, «Світанкова зоря» — одне з імен Господа нашого Ісуса Христа: «Я, Ісус, послав Свого Ангола, щоб засвідчити вам це у Церквах. Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і досвітня!» (Об.22:16).

мир Прит (директор видавництва «Світанкова зоря»). Спочатку на богослужіння запрошували музичні гурти, хори та євангелістів. А тепер при церкві діють два хори (організатором яких є оперний співак В. Вихарев, диригентами І. Селецька і О. Сухарев, вокальний гурт «Вічність», камерний оркестр, квартет, мережа домашніх груп, недільна школа. А 1 травня 1998 року церква заклала перший камінь під будівництво дому молитви.

«Світанкова зоря» — місіонерська церква. Її члени — В. Губеня, Р. Воз-

громади віруючих з навколишніх сіл. У 1952 році з різних сіл до обласного центру приїхали на постійне проживання Микола Красун,

Григорій Чубок, один із перших служителів рівненської церкви, з 1968 р.— пресвітер церкви «Свята Трійця»

Анатолій Кухарчук, Володимир Курич, Тимофій Бецко, Валентин і Федір Малиновські, Микола Огоновський. Коли утворилася чимала громада однодумців, то за пропозицією А. Кухарчука, вихідця з Борбина, братство вирішило проводити зібрання окремо від церкви ЄХБ. Перше таке богослужіння відбулося 13 січня 1953 року — напередодні нового року за старим стилем. Відтоді місяцями проведення зібрань стали приватні будинки і квартири віруючих. І саме тут є потреба наголосити, що започаткувала п'ятидесятницький рух в місті Рівному молодь віком від 25 до 30 років.

Потрапити на такі богослужіння було нелегко. Зібрання проводилися за зачиненими дверима і затемненими вікнами, з неголосним загальним співом, але з щирими молитвами. Незважаючи на тяжкі обставини, Бог благословляв Свій народ, і громада віруючих постійно збільшувалася. Так, що вже на початку 1955 року постало

питання: де і як проводити богослужіння, і хто міг би виконувати обов'язки служителів церкви, вирішувати її духовні потреби. Спочатку для цього запрошувалися брати з сусідніх громад, а згодом, в 1958 році, обрали Миколу Красуна відповідальним за проведення богослужінь. А в 1962 році на членському зібранні пресвітером був обраний Григорій Чубок, а на дияконське служіння — Михайло Курич і Микола Огоновський. А до новоутвореної церкви вливалися все нові і нові молоді сили: Омелян Кухарчук, Володимир Присяжнюк, Ростислав Заводницький, Леонід Садовник, Олександр Гринчук, Павло Капітула.

1960-ті роки в історії церкви були найбільш складними. Церква могла існувати тільки нелегально. Це значно стримувало її ріст. Під натиском партійно-атеїстичної системи, у 1966 році, щоб запропонувати церкві ХВС стати філіалом церкви ЄХБ, з Києва приїхав старший пресвітер церков ХВС України Г. Понурко. Згодом з Москви приїжджає Д. Шатров, який схилив місцеву церкву ХВС до реєстрації, щоб богослужіння проводилися на одному місці. Слід визнати, що вони досягли в цьому немало. Бо як тільки-но у 1968 році з'явилася можливість проводити

богослужіння на постійному місці, то відразу стався поділ громади: група на чолі з пресвітером Г. Чубком отримала статус реєстрованої філії церкви ЄХБ (50 осіб), а майже вся молодь (17 сімей і 10 молодих братів і сестер) — залишилася на попередньому становищі. Членське зібрання, яке відбулося в хаті А.Кухарчука, вирішило, що наступні богослужіння будуть проводитися окремо. Частина християн пішли в селище Молодіжне, де проводили богослужіння в хатах В. Фельштейна, С. Ковальського, П. Лозанюка, Ф. Павлюка, В. Устимчука, Д. Стасюка, Л. Гринчука, Л. Садовника, А. Кухарчука, П. Капітули, Т. Вознярського та інших. А друга громада отримала від Бориса Адам'юка половину його будинку для проведення зібрань. Таким чином виникло дві громади: одна в Молодіжному, а друга — в Золотіві, яка мала молитовний дім на вул. Млинівській, 118 (до 1972 року). І це було важливо для обох в майбутньому найбільших церков євангельських християн міста — «Молодіжної» і «Святої Трійці». В першій з'явилася можливість проповідувати Слово Боже на околицях міста, а в другій — в самому місті.

В тій громаді, де залишилася молодь, знову виникла потреба в старших служителях, керівниках. На ці слу-

Служіння хору церкви «Молодіжної» на одному із зібрань, які проходили «по хатах», 1987 р.

жіння було обрано братів О. Гринчука (служіння старшого пресвітера виконував з 1969 до 2001 року) та Ф. Мельника, а дияконом — В. Фельштейна. Відтоді молодша мала своє духовне і адмініст-

ви, щоб швидше іти до річки, що протікає біля самого обко-му (його приміщення було на вулиці Калініна, теперішній будинок Краєзнавчого музею). І там виконалася Божа справа. Запізнилися вивідувачі,

ка, на вулиці Ботанічній. В 1990 році церква «Молодіжна» увійшла до новоутвореного Всеукраїнського Союзу церков ХВСП. Рівненське обласне об'єднання ЦХВСП тоді очолював М.А. Мулярчук. З великими труднощами в 1991 році церква отримала дозвіл на будівництво дому молитви і того ж року розпочала роботу. Наступного року у його підвальному приміщенні вже відбулося перше богослужіння, а в заповіт Господа Ісуса Христа увійшло 120 душ. 19 вересня 1993 року двері посвяченого дому молитви були відчинені для 500 членів церкви і для усіх, хто бажав вчитися від Слова Господа.

Церква зростала як духовно, так і кількісно, незважаючи на масову еміграцію за кордон. Для майже 1000 членів церкви тепер дияконське служіння несуть 12 братів. З 1994 року пресвітером церкви є Андрій Стецяк. В новозбудованому домі молитви відбуваються з'їзди молитовні зібрання, різні конференції, як молодіжні, так і пасторські, а також конференції Міжнародного тюремного братства.

Редакція дякує Омеляну Кухарчуку за допомогу в підготовці публікації.

Хор церкви «Молодіжна», 1969 р.

ративне керівництво в селищі Молодіжному, через що і до цього дня церква називається «Молодіжна».

Як і кожній церкві, в 1950-80-их роках християнам міста Рівне було дуже тяжко. Гоніння, штрафи, допити, слідство, зрадянство — через все це пройшли віруючі рівненських громад. Коли братство церков ХВС звернулося до керівника держави Микити Хрущова, щоб чимось зарадив такому терору, то він сказав: «А чи не читаєте ви Слова Божого? Там написано: «Будуть вас гнати». Ось ми і гонимо!» Тоді ніхто не міг звершувати святе водне хрещення з віри вдень. В завіт Господа Ісуса Христа входили тільки вночі, як казали, «під співи земноводних та шум очерету».

Одного разу треба було звершити в церкві чергове водне хрещення. Був 1969 рік. Омелян Кухарчук і Олександр Гринчук попередньо об'їхали Басівкутське озеро і побачили, що в багатьох місцях є засідка. Мимохіть почули слова: «Уже разведка приехала, будем на чеку». Тоді брати негайно повернулися до церк-

розчаровано зітхали: «Мы их сторожили в болоте, а они пришли под самый порог и сделали свое дело». Аж до 1990 року святі водні хрещення з віри відбувалися вночі. Навіть весілля неможливо було провести без перешкод з боку влади, для якої «вони надто гольносно проводилися».

Члени «Молодіжної» продовжували збиратися по квартирах, зокрема, з 1987 року — у брата Павла Мельничу-

Місіонерські новини

Куба: неможливо купити землю для церкви

Фідель Кастро сказав, що його країна є і буде соціалістичною. Країна не здатна позбавитися злигоднів. Тому представник міжнародного служіння CAM International Джон ДеКостер називає відважність кубинських віруючих дуже вражаючою. «Немає жодної можливості і способу отримати дозвіл купити землю або побудувати церкву, але є дозвіл на відкриття домашніх церков. Тому куди б ми не прийшли, скрізь церкви мають ще близько 25 домашніх церков. Їм забороняють публічні евангелізації, вони не можуть роздавати публічно християнську літературу, але видно, що вони справляються зі всім дуже добре». ДеКостер говорить, що через відсутність потрібних ресурсів на Кубі, вони надають бібліотеки деяким пасторам, щоб забезпечити церкви можливостями евангелізувати.

Надання земельної ділянки для будівництва молитовного дому

Часто релігійні громади зіштовхуються з питанням відведення земельних ділянок під будівництво молитовних будинків. Незнання закону змушує покладатися лише на «місцевий бюрократизм» чиновників та цілковито залежати від нього.

В Україні 25 жовтня 2001р. було прийнято новий Земельний кодекс (ЗК). Саме даний нормативний акт в розділі 4 визначив порядок набуття і реалізації права на землю, що є у державній або комунальній власності, громадянами та юридичними особами. Зокрема, релігійна громада може набути та реалізувати своє право на землю двома способами. По-перше, придбати земельну ділянку у власність і, по-друге, отримати її за договором оренди.

Коротко зупинимося на характеристиці цих способів. Економічно доцільним та обґрунтованим є придбання земельної ділянки у власність, оскільки власник зможе володіти, користуватися та розпоряджатися земельною ділянкою на власний розсуд і при цьому економити на платежах. Проте сама купівля-продаж землі вимагає значних коштів.

Згідно статті 128 ЗК України продаж земельних ділянок здійснюють сільські, селищні, міські ради або місцеві державні адміністрації. Зацікавлені особи подають заяву (клопотання) до ради, у власності якої є земельна ділянка. У заяві зазначаються бажане місце розташування

земельної ділянки, її цільове призначення та розмір. До заяви додається свідоцтво про реєстрацію релігійної громади та її статут.

Особам, які подали заяву (клопотання) про придбання земельної ділянки, що не перебуває в їх користуванні, місцеві ради дають згоду на розроблення проекту відведення земельної ділянки організаціями, які мають дозвіл на виконання цих робіт. Проект відведення земельної ділянки погоджується з органами по земельних ресурсах, природоохоронними та санітарно-епідеміологічними органами, органом архітектури.

Місцева рада у місячний термін розглядає заяву і приймає рішення про продаж земельної ділянки або про відмову в продажі із зазначенням причин відмови, які чітко визначені в п.5 статті 128 ЗК України.

Рішення місцевої ради є підставою для укладення договору купівлі-продажу земельної ділянки. Вартість

землі визначається на підставі грошової та експертної оцінки. Розрахунки за придбання земельної ділянки можуть здійснюватися з розстроченням оплати на термін, узгоджений сторонами.

Даний договір підлягає в обов'язковому порядку нотаріальному посвідченню. Документ про оплату є підставою для видачі державного акта про право власності на земельну ділянку та його державної реєстрації. З цього моменту особа вважається власником земельної ділянки.

Згідно ст.2 Закону України «Про плату за землю» — використання землі в Україні є платним. Власники землі сплачують земельний податок.

Згідно з п.5 ч.1 статті 12 даного Закону від сплати земельного податку звільняються зареєстровані релігійні та благодійні організації, що не займаються підприємницькою діяльністю.

Тобто зареєстрована релігійна громада, викупивши у власність земельну ділянку, зможє нею користуватися, не сплачуючи земельного податку.

Згідно п.10 статті 128 Земельного кодексу України рішення про відмову продати земельну ділянку може бути оскаржене в суді.

Що стосується оренди землі, то дане питання, окрім Земельного кодексу, регламентується Законом України «Про оренду землі» від 6 жовтня 1998 р.

Згідно статті 3 даного Закону: «Оренда землі — це засноване на договорі строкове, плат-

не володіння і користування земельною ділянкою, необхідно орендареві для здійснення певного виду діяльності».

Згідно з п.3 ч.2 статті 6 Закону орендарями можуть бути релігійні організації.

Підставою для укладення договору оренди і набуття права на оренду земельної ділянки, що перебуває у комунальній або державній власності, є рішення орендодавця (власника землі). Орендар земельної ділянки має переважне право на отримання орендованої земельної ділянки у власність.

Договір оренди земельної ділянки укладається у письмовій формі між власником і особою, яка бажає одержати земельну ділянку в оренду. Невід'ємною частиною договору оренди є план (схема) земельної ділянки. Договір оренди посвідчується нотаріально.

Особа, яка бажає одержати земельну ділянку в оренду із земель державної або колективної власності, подає до відповідного органу (місцевої ради або районної державної адміністрації) заяву (клопотання).

Для забудови, як правило, виділяються землі запасу або землі сільськогосподарського призначення (у разі будівництва змінюватиметься їх цільове призначення), а тому передача в оренду земельних ділянок здійснюється за проектами їх відведення. Місцева рада, коли надійшла заява (клопотання), надає дозвіл на розробку проекту її відведення. Проект розробляється та погоджується в тому ж порядку, що й для купівлі-продажу земельної ділянки. Умови, строк та оплата за розроблення проекту відведення земельної ділянки, визначаються за згодою місцевої ради та особи, яка бажає одержати в користування земельну ділянку

Після розроблення та погодження проекту, відповідна рада у місячний строк його

розглядає та приймає рішення про передачу ділянки в оренду.

Договір оренди земельної ділянки набирає юридичної сили після досягнення домовленостей з усіх необхідних умов, підписання його сторонами і державної реєстрації. Термін дії договору оренди визначається за погодженням сторін, але не більше як на п'ятдесят років.

Орендна плата за земельну ділянку — це платіж, який орендар вносить орендодавцеві за користування земельною ділянкою. Відносини орендування землі є цивільно-правовими і чинне законодавство не передбачає пільг для релігійних організацій щодо сплати орендної плати.

Згідно статті 30 Закону України «Про оренду землі»: спори, пов'язані з орендою землі, вирішуються в судовому порядку.

У разі, якщо земельна ділянка не є в державній чи комунальній власності, то релігійні громади мають право набувати у власність земельні ділянки на підставі

обміну, дарування, успадкування та інших цивільно-правових договорів.

На практиці, місцеві органи влади пропонують релігійним організаціям придбати земельні ділянки державної або комунальної власності під забудову на конкурентних засадах (через земельні торги у формі аукціону або конкурсу).

Згідно ст.134 Земельного кодексу земельні ділянки під забудову на конкурсних засадах продаються лише суб'єктам підприємницької діяльності.

Згідно з ч.1 статті 7 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та згідно ч.1 статті 1 Закону України «Про підприємництво» релігійна громада не є суб'єктом підприємницької діяльності (крім випадків, коли вона здійснює виробничу та іншу господарську діяльність), а тому такі вимоги є неправомірними та можуть бути оскаржені в судовому порядку.

*Підготував
Богдан УЛЬЧАК, адвокат*

«Зачитана до дірок Біблія — гарна ознака: з душею її господаря все гаразд»

Більшість із нас живуть в країнах, де в магазинах багато продуктів. Тому ми мало знайомі з симптомами голодування. А вони такі: спочатку дуже хочеться їсти, потім організм слабне, відчуття згасають — і почуття голоду зникає. Врешті-решт доходить до того, що, коли перед тим, хто голодує, поставити їжу, він не буде проявляти до неї жодного інтересу.

Духовне голодування розвивається так само. Якщо ми звикли щодня звертатися до Слова Божого, тоді в нас саме по собі з'являється відчуття голоду, коли якогось дня почитати Біблію не вдалося. Але якщо не вдається раз, другий, третій, то поступово зникне будь-яке бажання її читати. І тоді ми самі себе виснажуємо духовним голодом.

Скільки часу ми приділяємо читанню Біблії і роздумам над її істинами? Чи тягне нас до Слова, коли не виходить його почитати? Якщо ви ловите себе на тому, що якась справа подобається вам більше, ніж молитва, якась книга — більше, ніж Біблія, хтось — більше, ніж Христос, якісь бажання — більше, ніж надія на небеса, — тоді бийте на сполох.

Якщо ви втратили смак до «хліба життя», визнайте, що ніхто, крім вас, в цьому не винен, і попросіть Бога, щоб Він повернув вам апетит до Його Слова. Бережіться духовного голодування!

події хроніка новини

✓ 3-4 грудня в церкві «Віфанія» м. Миколаєва відбулася конференція церков ХВЄП Південного регіону України, в якій взяли активну участь О.І. Попчук та співо-ча група «Вефіль». У ході конференції було проведено 3 євангелізаційних служіння.

✓ 21 грудня в Церкві Святої Трійці м. Рівного відбулася перша конференція вчителів недільних шкіл Західного регіону, в якій взяли участь вчителі недільних шкіл з Волинської, Рівненської, Тернопільської та Хмельницької областей. Конференція була організована з ініціативи відділу дитячого служіння ВСЦ ХВЄП. Метою цього заходу було налагодження співпраці між вчителями недільних шкіл Західного регіону, обмін досвідом роботи з дітьми. Конференція супроводжувалася співом підліткового хору з Церкви Святої Трійці м. Рівного. У ході роботи конференції Микола Савчук провів семінар на тему «Праця в команді». А потім вчителі обмінялися досвідом роботи з дітьми щодо проведення уроків недільної школи, дитячих літніх таборів, вивчення Біблії в загальноосвітніх навчальних закладах та ін.

✓ 14-18 січня в маленькому фінському містечку Коувала, недалеко від Хельсінкі, відбулася чергова щорічна конференція пасторів п'ятидесятницьких церков Фінляндії, яку, на запрошення братів, відвідали голова ВСЦ ХВЄП М. Паночко та його перший заступник М. Синюк. Мета

цієї конференції — підвести підсумки роботи у 2002 році, намітити нові плани роботи на 2003 рік, а також підбадьорити пасторів, місіонерів та євангелістів у їхньому служінні. У ході конференції підніма-лося питання про об'єднання п'ятидесят-ницьких церков Фінляндії, тому що за всю

90-літню історію п'ятидесятницького руху в цій країні не було ніяких об'єднань: кожна церква повністю незалежна.

✓ 24 січня у Києві, в приміщенні КБІ, відбулося засідання з питання видання богословського альманаху ВСЦ ХВЄП, на якому були присутні єпископ Союзу М. Паночко, завідуючий видавничим відділом Союзу В. Боечко, старший пресвітер об'єд-

нання церков ХВЄ Закарпатської області І. Хрипта, журналісти християнських видань Союзу і керівники біблійних навчаль-них закладів.

Альманах під назвою «Біблійні розду-ми», яка була затверджена учасниками засідання, заплановано видати у вересні тиражем 4 тис. примірників. Це фундамен-тальне видання розраховане в першу чер-гу на служителів церков, щоб дати їм ґрун-товні знання з основних доктринальних питань, а також висвітлити важливі бого-словські істини. Видавці альманаху сподіваються, як сказав у ході обговорен-ня М. Паночко, що цей часопис «стане до-роговказом до справжньої пристані, яку можна знайти тільки у Господі, не тільки для служителів, але й для всіх, хто шукає істину». Головним редактором альманаху обрано Михайла Паночка, відповідальним редактором — Василя Боечка.

✓ 24 січня 2003 року з ініціативи завідуючого відділом видавництва ВСЦ ХВЄП В. Боечка в Києві, в приміщенні КБІ, зіб-ралися представники періодичних видань братства, щоб обговорити роль та стратегію християнського видавництва. Окреслюючи стратегію християнського видавництва, В. Боечко наголосив на чотирьох каменях видавництва: біблійності і духовності, ак-туальності, безкомпромісності і неупередже-ності та естетичності. На зустрічі обговорю-валися також актуальні проблеми у

християнському книгодрукуванні, порушувалися питання про створення видавництва при ВСЦ ХВЄП, про організацію центральної аудіо- та відеотеки та про випуск жіночих та дитячих християнських видань.

✓ 24-25 січня 2003 року в Києві відбулася жіноча конференція, організаторами якої були завідувача сестринським служінням Союзу ХВЄП України В. Деркач та відповідальна за випуск жіночого християнського журналу «Луч надежды» І. Нахманович (США). Розглядалися питання налагодження сестринського служіння в церквах. Сестри ділилися досвідом роботи жіночих реабілітаційних центрів, розповідали про працю з підлітками у в'язницях, з самотніми та інвалідами.

✓ 25 січня в м. Івано-Франківську відбулася установча зустріч Івано-Франківської асоціації християн-ділових людей (АХДЛ), на якій були присутні близько 100 осіб, представники Європейської асоціації ділових християн — Стівен Джефріс і Стюарт Джонс, Павло Бекеєв, координатор Асоціації у країнах — членах СНД, гості з Києва та Львова. Мета зустрічі — започаткувати діяльність Асоціації серед бізнесменів Прикарпаття.

✓ В січні вийшли в ефір телепередачі «Вірую» (виходить в середу о 17.40 та в четвер о 13.45 на каналі ТРК «3-тя Студія», двічі на місяць) та «Питання вічності» (виходить в неділю о 18.00, двічі на місяць по Бурштинському ТВ Івано-Франківської області).

✓ 28 січня в м. Кривому Розі Дніпропетровської області відбулася зустріч членів правління ВСЦ ХВЄП з радою єпископів Українського Центру Об'єднаної Церкви християн віри євангельської. Служителі обох братств висловили взаємні вибачення за попередні помилки у взаємовідносинах та в служінні. Зустріч пройшла у дусі взаємоповаги та взаєморозуміння. У ході зустрічі були прийняті рекомендації для служителів церков обох братств, які передбачають налагодження взаємодопомоги та дружніх відносин між церквами обох братств, а також здійснення тіснішої співпраці між церквами для успіху євангелізації та духовного зростання як церков, так і віруючих.

✓ 4-8 лютого в столиці Норвегії Осло відбулася чергова конференція пасторів та лідерів п'ятидесятницьких церков, куди з'їхалося декілька сот служителів церков

та лідерів християнських рухів і місій з багатьох міст цієї невеликої північної країни. У конференції взяли участь відомі євангелісти і проповідники з Австралії, а також лідери п'ятидесятницьких церков з країн колишнього СРСР: голова ВСЦ ХВЄ України М.С. Паночко, голова Союзу ХВЄП Росії П.М. Окара, голова Союзу ХВЄП Білорусі С.С. Хомич. Окрім участі в конференції, М.С. Паночко відвідав декілька церков і центральний офіс місії, яка допомагає багатьом країнам гуманітарною допомогою, а також здійснює інші програми.

✓ 8 лютого в домі молитви Першої церкви ХВЄП м. Тернополя відбулася обласна жіноча конференція на тему «Жінка в житті та служінні», в якій взяли участь 300 сестер області. Заняття з учасницями конференції проводили Анатолій Кліновський та Катерина Гуменюк.

✓ 22 лютого в Миколаєві на запрошення підприємця А. Мельника відбулася зустріч християн-підприємців ВСЦ ХВЄП. Представники з областей України обговорювали питання, що становлять взаємний інтерес для підприємців, ділилися досвідом та планами на майбутнє. Підсумком зустрічі стало утворення оргкомітету підприємців-християн. Наступна зустріч оргкомітету запланована на 12 квітня цього року і проводитиметься у м. Києві.

✓ 22-23 лютого в церкві ХВЄП м. Івано-Франківська відбувся навчальний семінар з участю Анатолія Кліновського, на якому викладалися теми «Гріх, покаєння і прямування», «Жінка в сім'ї».

✓ 26 лютого у столиці Росії м. Москві відбулася зустріч керівництва Союзів ХВЄ України, Білорусі та Російської Федерації. На зустрічі Союз ХВЄП Білорусі представив брат С.С. Хомич, ВСЦ ХВЄП України М.С. Паночко, М.П. Синюк, Росію — П.М. Окара, П.А. Бак, служителі з регіонів Федерації. Обговорювалися питання духовного життя Союзу ХВЄ Росії, проблеми у структурі російського братства.

✓ 4 березня у м. Луцьку відбулася розширена рада місії «Голос надії». На ній була надана інформація про роботу місії за останніх півроку, обговоренні питання щодо подальшої місійної роботи як в Україні, так і за кордоном, окреслені головні напрямки діяльності місії. Також було визначено дату і місце проведення 11 конференції місії «Голос надії»: вона відбудеться 21-23 серпня у м. Ковелі (Волинська область).

Книги видавництва Місії «Добрий самарянин», м. Львів

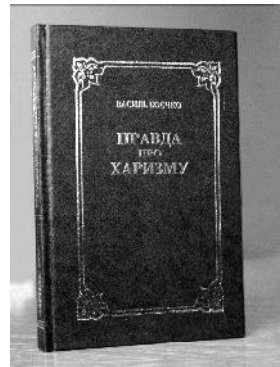
ЗБІРНИК БОГОСЛУЖБОВИХ ПІСЕНЬ «ПСАЛМОСПІВИ»
Ціна — 15 грн.

Збірник духовних пісень українською і російською мовами (1047 українською + 160 російською) — з біблійними епіграфами і тональністю до кожної пісні. У «Псалмоспівах» зібрані найпопулярніші сучасні та старовинні пісні, що були тільки у рукописах. Для зручності користування — «Тематичний розподіл пісень». Високоякісне поліграфічне оформлення. Різнокольорові обкладинки. Золоте тиснення.

ВАСИЛЬ БОЄЧКО.
«ПРАВДА ПРО ХАРИЗМУ»
Ціна — 10 грн.

Об'єктивне біблійне дослідження сучасних вчень про діяльність Духа Святого. Де є істина? Як не потрапити у сітку лжевчень? Читайте і роздумуйте разом з нами. Присвячується усім, хто щиро любить Господа та бажає жити благочестиво.

«НОВИЙ ЗАВІТ. ПСАЛМИ. ПРИТЧІ СОЛОМОНА. СИМФОНІЯ»
Ціна — 15 грн.

Книга настільного формату. Високоякісне поліграфічне оформлення. Переклад сучасною українською мовою. Чіткий великий шрифт (к. 10.5), білий папір. Псалми перевірені на тональність і ритм для співу. Для зручності користування — «Алфавітний покажчик» і «Симфонія». У «Передмові» — фрагменти історії української Біблії.

АКЦІЯ

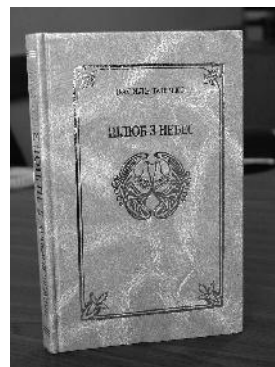
«НОВИЙ ЗАВІТ З КОМЕНТАРЯМИ І ТЕПЕР ДОСТУПНИЙ КОЖНОМУ!»

Дорогий брате! Дорога сестро! З думкою про те, щоб Слово Боже з духовно збудовуючими коментарями стало доступним принаймні для кожної оселі, а то й для кожного християнина, пропонуємо «Новий Завіт з коментарями» за ціною собівартості — 20 грн (у ціну не входять поштові витрати). Віримо, що це послужить багатьом християнам, які не мають матеріального достатку, для великого духовного збудування!

«НОВИЙ ЗАВІТ З КОМЕНТАРЯМИ. СИМФОНІЯ»
(формат 26,5x27 см)

Новий Завіт з коментарями і 42-ма духовно збудовуючими статтями на найактуальніші теми християнського життя. Мова — виправлений і упорядкований переклад П. Куліша сучасною загальнонаціональною українською мовою. Для зручності користування і праці — в одній книзі — «Тематичний вказівник», «Біблійний словник», «Симфонія». Високоякісне поліграфічне оформлення.

Ціна — 20 грн.

ВАСИЛЬ БОЄЧКО.
«ШЛУБ З НЕБЕС»
Ціна — 10 грн.

Глибоке біблійне дослідження витоків і Божих умов щасливого сімейного життя від першої зустрічі закоханих і до глибокої старості. У книзі єдина опора на єдиний авторитет — Біблію. Вона стане в пригоді самотнім, одруженим, священнослужителям і всіх, кого хвилює тема щасливого подружнього життя. Чудове поліграфічне оформлення, золоте тиснення.

ПРИДБАТИ КНИГИ АБО ЗАМОВИТИ МОЖНА:

1. Поштою: м. Львів, 79008, а/с 890, Тетяні Бурді.
2. Телефонном: (0322) 76-95-97.
3. Електронною поштою: church@polynet.lviv.ua

Досягнення людини на початку третього тисячоліття

В нас високі будівлі, але низька вдача, широкі дороги, але вузькі погляди. Ми тратимо більше, але маємо менше. Ми більше купуємо, але не користуємося.

В нас великі будинки, але маленькі сім'ї, більше зручностей, але менше часу. У нас більше освіти, але менше розуміння, більше знань, але менше глузду, більше спеціалістів, але і набагато більше проблем, більше лікарів, але менше здоров'я.

Ми збільшили свою власність, але зменшилася її вартість. Ми надто багато говоримо, але менше любимо і говоримо правду надто рідко. Ми вміємо знаходити засоби для життя, але не вміємо жити, ми додали роки до життя, але не додали життя до років.

Ми здійснили подорож на місяць і назад, але не можемо перейти вулицю і познайомитися з новим сусідом. Ми знаємо, як розщепити атом, але не маємо розуміння, що робити зі своїми упередженнями; пишемо більше, а вчимося менше, плануємо більше, але менше робимо.

Ми навчилися поспішати, тому що в нас немає терпіння. Ми маємо підвищені заробітки, але знижену мораль, більше знайомих, але менше друзів.

Наш час — це час великих людей з малою репутацією, які мають більше часу і менше радості, більше різноманітної їжі, але менше поживи. Це час подвійних заробітків і численних розлучень. Більше красивих будинків і більше розбитих сімей.

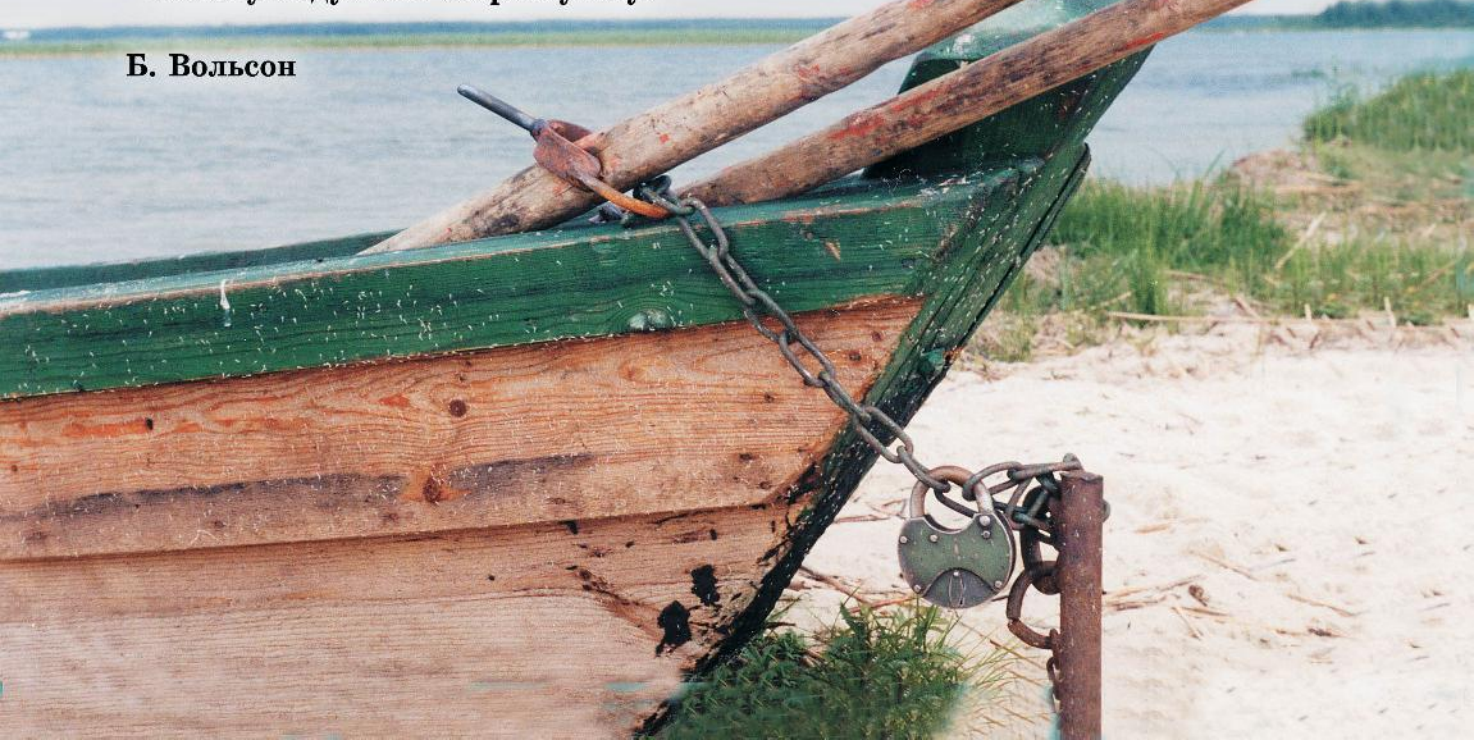
Ми тратимо безглуздо, посміхаємося надто рідко, їздимо надто швидко, сердимось надто часто, лягаємо спати надто пізно, прокидаємося втомленими, надто рідко читаємо, дивимось телевизор надто довго і молимося тільки інколи.

Іншими словами: людина багата, але дуже бідна, та сама цього не бачить.

Господь звертає увагу людини, щоб вона побачила своє нещасне становище. *«Бо ти кажеш: «Я багатий і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об. 3:17).*

А тому подумай і зверни увагу!

Б. Вольсон

***І дерево має надію: якщо буде святе,
то силу отримає знову,
і парост його не загине. Книга Йова 14:8***